STEPHEN KING

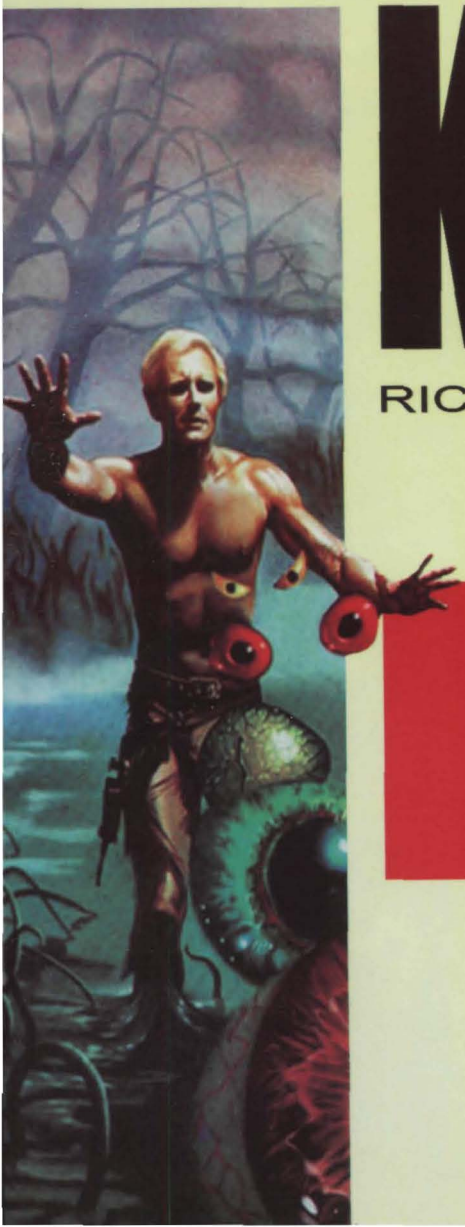

RICHARD BACHMAN

Marşul cel lung

Editura LUCMAN

Editor: **Lucian BORLEANU**
Redactor: **Mihaela MAZILU**
Coperta: **Flory PREDA**
Tehnoredactare: **Florența SAVA**

Copyright © RICHARD **BACHMAN**

TITLUL ORIGINAL:
THE LONG WALK, by RICHARD BACHMAN

Translation Copyright © **Editura Lucman, 2004**

Toate drepturile pentru ediția de față
sunt rezervate **Editurii Lucman**.
Reproducerea parțială sau integrală a textului
fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită
conform legilor în vigoare.

Comenzile pot fi trimise pe adresa editurii:
Editura Lucman
București, Bd. Al. I. Cuza nr. 91, Sector 1
Telefon/fax: 021/223.77.55
e-mail: comenzi@lucman.ro
www.lucman.ro

ISBN: 973-8465-83-4

STEPHEN KING
Richard Bachman

MARȘUL CEL LUNG

(1979)

Traducerea:
Mihai-Dan PAVELESCU

O cufundare literară în abis, o reflecție asupra încrederii, prieteniei și curajului într-un context al violenței și al unor ierarhii valorice stranii. Un coșmar pe muchia de cuțit a groazei și nebuniei.

Dallas Morning News

Stephen King: cel mai bun dintre scriitorii noștri de horror și cel mai serios explorator al acestui stil, de la Edgar Allan Poe încoace. Un tur de forță impresionant. A-l citi e o mare încântare. Chintesența romancierului american.

Atlanta Journal Constitution

DE CE AM FOST BACHMAN?
de Stephen King

1

Între anii 1977–1984 am publicat cinci romane sub pseudonimul Richard Bachman. Ele erau: *Rage* (1977), *The Long Walk* (1979) [„Marșul cel lung", n.t.], *Roadwork* (1981), *The Running Man* (1982) și *Thinner* (1984). În cele din urmă, s-a făcut legătura între mine și Bachman din două motive: întâi, fiindcă primele patru cărți – toate patru romane originale – erau dedicate unor persoane a căror conexiune cu viața mea putea fi dovedită; în al doilea rând, pentru că numele meu apărea pe formularele de copyright ale unuia dintre ele. Acum, oamenii mă întreabă de ce am făcut-o, iar eu nu prea am răspunsuri grozav de mulțumitoare. Bine că n-am omorât pe cineva, nu ?

2

Pot face câteva sugestii și nimic mai mult. Singurul lucru important pe care l-am făcut cu un temei rațional în viața mea a fost s-o cer în căsătorie pe Tabitha Spruce, studenta căreia îi făceam curte. Temeiul consta în aceea că eram profund îndrăgostit de ea. Poanta e că iubirea în sine este o trăire irațională și imposibil de definit.

Uneori, ceva din mine spune, pur și simplu: „Fă asta !" sau „Nu fă aia !". Dau ascultare aproape de fiecare dată acelei voci, iar dacă o ignor, de cele mai multe ori regret amarnic. Vreau să spun doar că abordez viața în stilul celui care-și urmează intuițiile. Soția mea mă acuză de faptul că sunt o Fecioară imposibil de năzuroasă; bănuiesc că în anumite privințe așa e – de obicei știu, de pildă, la orice oră, câte piese dintr-un puzzle de cinci sute de bucăți am potrivit deja la locul

lor – dar niciodată planurile mele n-au fost mai vaste decât lucrurile pe care le-am făcut cu adevărat, chestiune valabilă și pentru cărțile pe care le-am scris. Niciodată nu mă așez să scriu pagina întâi având mai mult de o idee foarte vagă despre cum va ieși treaba în final.

Într-o zi, mi-a trecut prin minte că ar trebui să public *Getting It On* – roman pe care Doubleday *aproape* că l-a publicat cu doi ani înainte de *Carrie* – sub pseudonim. Părea o idee bună, așa că i-am dat curs.

După cum ziceam, bine că n-am omorât pe nimeni!

3

În 1968 sau 1969, Paul McCartney a spus într-un interviu ceva surprinzător, oarecum melancolic: că Beatles-ii discutaseră ideea de a porni la drum ca formație de local, numită „Randy and the Rockets". Spunea că ar purta pelerine și măști de hochei, à *la Count Five*, astfel încât să nu-i recunoască nimeni, și că ar trage o distracție strașnică, la fel ca pe vremuri.

Când reporterul i-a sugerat că ar fi recunoscuți după voce, Paul a părut surprins la început... apoi puțin îngrozit.

Cub Koda, probabil cel mai mare cântăreț de house-rock din America, mi-a relatat odată o istorioară despre Elvis Presley; cum zicea și el, dacă nu e adevărată, ar trebui să fie. Mi-a povestit că Elvis a spus într-un interviu ceva de genul următor: Eram ca o vacă într-un țarc, laolaltă cu o mulțime de alte vaci, doar că, nu știu cum, am ieșit de-acolo. Au venit, m-au luat și m-au pus în alt țarc, mai mare, pe care-l aveam doar pentru mine. M-am uitat în jur și am văzut că gardul e atât de înalt încât n-o să pot ieși niciodată. Așa că am spus: „Bine, fie, am să pasc!".

5

Înainte de *Carrie* am scris cinci romane. Două dintre ele erau proaste, unul – anodin, iar celelalte două, după părerea mea, chiar bunicele. E vorba de *Getting It On* (publicat sub titlul *Rage*) și *The Long Walk*. Am început să scriu *Getting It On* în 1966, la vremea aceea fiind în ultimul an de liceu. Am descoperit manuscrisul, grozav de mucegăit, într-o cutie veche din pivnița casei în care am crescut; redescoperirea a avut loc în 1970, iar în 1971 am terminat romanul. *The Long Walk* a fost scris între toamna anului 1966 și primăvara anului 1967, pe atunci fiind în primul an de facultate.

Am trimis *The Walk* la concursul pentru romancieri debutanți al editurii Bennett Cerf/Random House în toamna lui 1967 și mi-a fost respins prompt, cu un răspuns standard... nici un comentariu, de nici fel. Îndurerat și deprimat, convins că e într-adevăr o carte de-a dreptul oribilă, am alungat-o în faimoasa LADĂ pe care o poartă după ei toți romancierii, fie ei publicați sau în devenire. După aceea, n-am mai prezentat-o vreunei edituri pentru publicare, până când Elaine Geiger, de la New American Library, m-a întrebat dacă „Dicky" (așa-i spuneam noi) mai pregătește ceva după *Rage*. E drept că *The Long Walk* intrase în LADĂ, dar, cum spune Bob Dylan în „Tangled Up in Blue", nu mi-a ieșit din minte nici o clipă.

Nici una dintre cărțile pe care le-am scris nu mi-a ieșit vreodată din minte, nici măcar cele cu adevărat proaste.

6

Cifrele au devenit extrem de mari. Face și asta parte din joc. Uneori mă simt ca și cum aș fi plantat un pachet modest de cuvinte, din care au crescut niște vrejuri fermecate de fasole... sau o grădină rebelă de cărți (PESTE PATRUZECI DE MILIOANE DE CĂRȚI SEMNATE KING TIPĂRITE ! ! !, cum îi place editorului meu să

trâmbițeze). Sau, altfel spus, mă simt ca Mickey Mouse în *Fantasia*. Am ştiut destule ca să pornesc măturile, dar după ce au început să circule, lucrurile s-au schimbat pentru totdeauna.

Protestez ? Nu. Sau, dacă da, sunt proteste foarte blânde. Am încercat din răsputeri să urmez celălalt sfat al lui Dylan şi să cânt, în lanţurile mele, precum marea. Adică aş putea să mă fac ghem în colţul îndureratului şi să mă smiorcăi cât de greu e să fii Stephen King, dar, cumva, nu cred că acei oameni care a) sunt şomeri sau b) muncesc de le pârâie oasele, săptămână de săptămână, doar ca să-şi achite rata la casă şi să-şi acopere deficitul de pe cartea de credit au să mă compătimească prea tare. Nici nu m-aş aştepta s-o facă. Am rămas căsătorit cu aceeaşi femeie pe care am ales-o cu ani în urmă, am copii sănătoşi şi inteligenţi, iar eu sunt bine plătit pentru o activitate care-mi place. Aşadar, ce motive de protest aş avea ?

Nici unul.

Aproape.

7

Pentru Paul McCartney, dacă mă aude: reporterul avea dreptate. V-ar fi recunoscut vocile, dar înainte să apucaţi să deschideţi gura, ar fi recunoscut chitara lui George. Eu am scris cinci cărţi drept „Randy and the Rockets" şi am primit încă de la început scrisori în care eram întrebat dacă sunt Richard Bachman.

Reacţia mea a fost extrem de simplă: am minţit.

8

Cred că am făcut-o ca să mai răcoresc puţin atmosfera, ca să întreprind ceva ca altă persoană, nu ca Stephen King. Cred că toţi romancierii sunt actori învederaţi; m-a amuzat să fiu, o vreme, altcineva – în cazul de faţă, Richard Bachman.

Plus că el a avut, într-adevăr, o personalitate și o istorie de viață care să însoțească fotografia falsă de pe coperta cărții *Thinner* și soția inventată (Claudia Inez Bachman), căreia îi este dedicată cartea. Bachman a fost un individ extrem de antipatic, născut în New York; a petrecut patru ani în Paza de Coastă, apoi zece ani în marina comercială. În cele din urmă, s-a stabilit într-o zonă rurală din New Hampshire. Acolo scria noaptea, iar peste zi se ocupa de ferma cu vaci de mărime medie pe care o deținea. Soții Bachman au avut un singur copil, un băiat care a murit într-un accident nefericit, la șase ani (a căzut prin capacul unei fântâni și s-a înecat). Trei ani mai târziu, lui Bachman i s-a descoperit o tumoare aproape de baza craniului; a fost îndepărtată printr-o intervenție chirurgicală complicată. A murit pe neașteptate, în februarie 1985, când ziarul local din orașul meu natal, *Bangor Daily News*, a publicat un articol în care afirma că eu sunt Bachman, poveste pe care am confirmat-o. Uneori mă amuza să fiu Bachman – retragere de mocofan din fața lumii, à la J.D. Salinger, care n-a acordat niciodată interviuri și care, în chestionarul pentru autori al New English Library din Londra, a scris „venerarea cocoșilor" în caseta prevăzută pentru religia practicată.

Am fost întrebat de mai multe ori dacă am făcut-o pe considerentul că inund piața cu cărți semnate Stephen King. Răspunsul este că nu. Eu n-am considerat că inund piața... dar editorii mei, da. Bachman a constituit un compromis și pentru ei, și pentru mine. „Editorii lui Stephen King" erau ca o nevestică frigidă care se lasă dezmierdată doar de două ori pe an, în schimb își încurajează bărbățelul cel veșnic amoros să-și găsească o fată de ocazie. Bachman reprezenta locul unde mă duceam să găsesc ușurare. Însă asta nu explică absolut deloc de ce am simțit nevoia neostoită să *public* ceea ce scriu, mai cu seamă că n-am nevoie de banii respectivi.

Repet: Ce bine că n-am omorât pe nimeni!

10

Am fost întrebat de mai multe ori dacă am făcut-o pentru că mă simțeam etichetat iremediabil drept scriitor de *horror*. Răspunsul este că nu. Mă doare-n cot cum mă etichetează oamenii, atâta timp cât dorm liniștit noaptea.

Totuși, doar ultima dintre cărțile semnate Bachman este poveste *horror* de la un capăt la celălalt și n-am putut ignora nici o clipă lucrul ăsta. Aș fi putut extrem de ușor să scriu altceva decât *horror* ca Stephen King, dar a răspunde la întrebarea de ce am făcut-o ar fi fost o pacoste. Când am scris ficțiune obișnuită ca Richard Bachman, nimeni n-a pus întrebări. De fapt – ha-ha ! – prea puțini au citit cărțile !

Iar asta ne duce la ceea ce ar putea fi... mă rog, nu chiar motivul principal care a determinat vocea aceea să vorbească, dar lucrul cel mai înrudit cu el.

11

Cauți vieții tale o noimă. Cred că fiecare caută, și din găsirea logicii face parte încercarea de a găsi motive... sau constante... lucruri care nu fluctuează.

Toți le caută, dar poate că oamenii cu o viață extraordinar de norocoasă sau de ghinionistă, mai mult decât ceilalți. O parte din tine vrea să creadă – sau trebuie cel puțin să speculeze – că ai fost plesnit cu nuiaua cancerului pentru că ești unul dintre personajele negative (sau dintre cele pozitive, dacă crezi în Legea lui Durocher). O parte din tine vrea să creadă că precis ai fost un om din cale-afară de muncitor sau un adevărat prinț sau poate chiar unul din Mulțimea Sfântă, dacă ajungi s-o duci ca-n rai într-o lume în care oamenii mor de foame, se împușcă, se consumă, vagabondează, se droghează, se deziluzionează.

Dar mai e și partea din tine care spune că totul e loterie, un joc-spectacol real, nu prea diferit de „Roata norocului" sau de „Prețul corect" (din întâmplare, două dintre cărțile Bachman au drept subiect competițiile de tip joc-spectacol). Dintr-un motiv sau altul, e deprimant să crezi că totul – sau o mare parte – a fost pură întâmplare. Așa că poate încerci să afli dacă mai reușești o dată.

Sau, în cazul meu, dacă Bachman mai reușește o dată.

12

Întrebarea rămâne fără răspuns. Primele patru cărți ale lui Richard Bachman nu s-au vândut deloc bine, unul dintre motive fiind poate acela că au fost publicate fără fanfară.

În fiecare lună, editurile specializate în romane publică trei tipuri de cărți: „lideri", care beneficiază de multă reclamă, sunt prezentate în „coșuri de gunoi" (denumirea comercială a panourilor ochioase de prezentare pe care le poți vedea în librăria locală) și, de obicei, au coperte elegante, în relief sau cu alte caracteristici speciale; apoi „sublideri", care au parte de mai puțină reclamă, e mai puțin probabil să capete „coș de gunoi" și în privința cărora nu există așteptarea de a se vinde în milioane de exemplare (două sute de mii de exemplare vândute ar fi un succes al dracu' de mare pentru un sublider); și cărți pur și simplu. Această a treia categorie constituie echivalentul, în lumea editării de romane, a războiului de tranșee sau... a cărnii de tun. „Cărțile pur și simplu" (îmi mai vine în minte un singur alt termen, subsublideri, dar e deprimant de-a binelea !) au parte rareori de un al doilea tiraj, cu copertă cartonată; în general, sunt trecute pe lista ultimei pagini a cataloagelor editoriale și se înscriu în categoria romanelor de gen (gotice, romanțioase, western și așa mai departe) sau a romanelor în serie, cum ar fi „Supraviețuitorii", „Mercenarii",

„Aventurile sexuale ale dovleacului amoros"... mă rog, ați înțeles despre ce e vorba. Din când în când, găsești *romane* autentice îngropate adânc în acest strat al solului; cazul cărților Bachman nu este singurul în care au apărut astfel de romane, opera unor scriitori binecunoscuți, care au trimis mesaje lumii de sub un camuflaj consistent. Donald Westlake a publicat romane sub numele Tucker Coe și Richard Stark; Evan Hunter, sub numele Ed McBain; Gore Vidal, sub numele Edgar Box. Mai recent, Gordon Lish a publicat sub pseudomin un roman excelent, straniu, intitulat *The Stone Boy*.

Romanele Bachman au fost „cărți pur și simplu", menite să umple standurile americane de prin magazine universale și din stațiile de autobuz. Asta, la cererea mea: voiam ca Bachman să stea în umbră. Așa că, într-un fel, bietul flăcău a fost nevoit să joace cu zaruri măsluite încă de la început.

Și totuși, încetul cu încetul, Bachman a ajuns să-și câștige adepți. Ultima lui carte, *Thinner*, s-a vândut în circa douăzeci și opt de mii de exemplare, în ediție cu copertă cartonată, înainte ca un librar-scriitor din Washington, pe nume Steve Brown, să intre la bănuieli, să meargă la Biblioteca Congresului și să descopere numele meu pe unul dintre formularele de copyright ale lui Bachman. Douăzeci și opt de mii de exemplare nu e mult – în nici un caz nu intră pe teritoriul best-seller-urilor –, dar înseamnă cu patru mii mai multe exemplare vândute decât cartea mea, *Night Shift*, în 1978. Avusesem intenția ca Bachman să publice, după *Thinner*, un roman sinistru de suspans intitulat *Misery*, și cred că acela l-ar fi dus pe „Dicky" pe lista best-seller-urilor. Dar n-o să știm niciodată cum ar fi fost, nu? Richard Bachman, care a supraviețuit tumorii cerebrale, a sucombat în final ca urmare a unei boli mult mai rare: cancerul pseudonimului. Și a murit fără ca acea întrebare – strădania proprie te duce în vârf sau e doar loterie? – să-și fi găsit răspuns.

Dar s-ar putea ca faptul că *Thinner* s-a vândut în douăzeci și opt de mii de exemplare, când Bachman îi era autor, și două *sute* optzeci de mii de exemplare, când autorul a devenit *Stephen King* să-ți spună ceva, nu ?

13

Ideea pseudonimului literar are ceva stigmatizant. În trecut, lucrurile nu stăteau astfel; era o vreme când se considera că scrierea romanelor e o ocupație inferioară, poate mai degrabă viciu decât profesie, astfel că un pseudonim literar părea o cale întru totul firească și onorabilă de a te proteja (și de a-ți proteja rudele) de rușine. Pe măsură ce respectul pentru arta romanului a crescut, lucrurile s-au schimbat. Atât criticii, cât și publicul-cititor au devenit bănuitori față de lucrările oamenilor care au ales să-și ascundă identitatea. Opinia nerostită pare a spune: „Dacă ar fi fost o carte bună, tipul și-ar fi pus numele adevărat pe ea. Iar dacă a mințit în privința numelui, probabil că și cartea pute precum brânza Roquefort !".

De aceea, vreau ca în încheiere să spun doar câteva cuvinte despre valoarea acestor cărți. Sunt romane bune ? Nu știu. Sunt romane sincere ? Da, cred că da. Cel puțin, au fost scrise cu sinceritate și cu o energie la care, în vremea de față, pot doar să visez (de pildă, *The Running Man* am scris-o într-un interval de șaptezeci și două de ore și am publicat-o fără aproape nici o schimbare). Put precum brânza Roquefort ? Per ansamblu, nu. Pe alocuri... păiii...

Când am scris aceste romane, nu eram suficient de tânăr pentru a renunța apoi la ele, etichetându-le drept isprăvi juvenile. Pe de altă parte, la acea vreme eram încă suficient de necopt ca să cred în motivații excesiv de simple (multe dintre ele dureros de freudiene) și în finaluri nefericite. Una

dintre cele mai recente cărți Bachman, *Roadwork*, a fost scrisă între *Salem's Lot* și *The Shining* și a reprezentat tentativa de a realiza un roman „clasic". (La vremea aceea eram suficient de tânăr pentru a-mi face griji și în privința întrebării banale de petrecere elegantă: „Bine-bine, dar când ai de gând să scrii și ceva *serios*?") Cred că, de asemenea, a constituit și o încercare de a mă împăca oarecum cu moartea dureroasă a mamei mele, survenită cu un an în urmă – un cancer rebel a răpus-o centimetru cu centimetru. După moartea ei am rămas și îndurerat, și zguduit de lipsa aparentă de sens a întâmplării. Cred că *Roadwork* e cel mai puțin apreciată dintre cărțile Bachman, pur și simplu pentru că încearcă din greu să fie bună și să găsească un răspuns la ghicitoarea suferinței umane.

La polul opus ei se află *The Running Man*, care poate e cea mai bună dintre ele, fiindcă n-are nimic altceva decât acțiune: avansează cu viteza ridicolă a unui film mut și tot ce *nu* este acțiune e dat cu veselie la o parte.

Și *The Long Walk*, și *Rage* sunt pline cu predici psihologice bombastice (atât în text, cât și printre rânduri), dar chiar și așa, romanele astea au acțiune din belșug; în ultimă instanță, cititorul va fi mai bine înzestrat decât autorul ca să hotărască dacă există acțiune suficientă pentru a depăși toate poveștile legate de percepție și motivație.

Aș mai adăuga doar faptul că două dintre aceste romane sau poate toate patru ar fi fost publicate chiar cu numele meu, dacă aș fi știut mai multe despre branșa editorială sau dacă n-aș fi fost preocupat, în anii când au fost scrise, întâi de a mă întreține în facultate și apoi de a-mi întreține familia. Și că le-am publicat (iar acum accept o nouă ediție) doar pentru că au rămas prietenii mei; fără doar și poate, sunt schilodiți pe ici, pe colo, dar mie unul îmi par și acum foarte vii.

Și câteva cuvinte de mulțumire: lui Elaine Koster, editorul de la NAL (Elaine Geiger la vremea când cărțile au văzut lumina tiparului pentru prima oară), care a păstrat multă vreme și cu succes secretul lui „Dicky"; lui Carolyn Stromberg, primul redactor al lui „Dicky", care a făcut același lucru; lui Kirby McCauley, care a vândut drepturile și, de asemenea, a păstrat secretul bine și cu devotament; și soției mele, care m-a încurajat și în privința acestor romane, tot așa cum m-a încurajat și în privința celorlalte, care s-au dovedit a fi niște succese financiare sclipitoare; și, ca întotdeauna, ție, cititorule, pentru răbdarea și bunătatea ta.

Stephen King
Bangor, Maine

Se dedică lui Jim Bishop,
Burt Hatlen și Ted Holmes

„Pentru mine, Universul era cu totul golit de Viață, de Țel, de Voință, ba chiar și de Ostilitate; era o imensă, incomensurabilă și neînsuflețită Mașină-cu-aburi, care continua să se miște, în indiferența ei nepăsătoare, pentru a mă trage pe roată, membru cu membru. Oh, vastă, sumbră și solitară Golgota și Moară a Morții! De ce oare Viața era alungată, cu bună știință, în depărtare, fără de tovarăși? De ce, dacă Diavolul nu există? Sau poate că Diavolul este Dumnezeul tău?"

– Thomas Carlyle

„I-aș încuraja pe toți americanii să meargă pe jos cât mai des cu putință. Nu este numai sănătos, ci și amuzant."

– John F. Kennedy (1962)

„Pompa nu mai pompează,
Fiindcă i-au furat mânerul."

– Bob Dylan

PARTEA ÎNTÂI

PORNIREA

Capitolul 1

„Spuneți cuvântul secret și câștigați o sută de **dolari**.
George, cine sunt primii noștri concurenți ?
George... ? M-auzi, George ?"

– Groucho Marx
Pariezi pe viața ta

În dimineața aceea, în parcarea păzită intră un Ford vechi și albastru, care semăna cu un cățeluș obosit după ce a alergat prea mult. Unul dintre paznici, un tânăr inexpresiv în uniformă kaki și cu centură model Sam Browne, ceru să vadă cardul ID din plastic albastru. Băiatul de pe bancheta din spate i-l întinse mamei. Mama îl întinse paznicului. Paznicul îl duse la o consolă de calculator ce părea stranie și nelalocul ei în încremenirea campestră. Consola înghiți cardul și afișă pe ecran:

GARRATY RAYMOND DAVIS
RD 1 POWNAL MAINE
DISTRICT ANDROSGGOGGIN
NR ID *49-801-89*
OK-OK-OK

Paznicul apăsă alt buton și toate literele dispărură, lăsând ecranul monitorului verde și inexpresiv ca mai înainte. Le făcu semn cu mâna să treacă.

— Nu ne mai dau cardul? întrebă doamna Garraty. Nu...

— Nu, mamă, zise Garraty, răbdător.

— Ei bine, mie nu-mi place chestia asta, spuse ea înaintând spre un loc gol din parcare.

Repeta fraza aceasta încă din clipa în care plecaseră de acasă, în toiul nopții, la ora 2. Mai precis, o suspina.

— Nu-ți face griji, rosti băiatul, fără să-și audă propriile cuvinte.

Era ocupat să privească în jur și să-și stăvilească deruta cauzată de nerăbdare și de teamă. Coborî din automobil înainte de ultima tuse astmatică a motorului; era un băiat înalt și bine clădit, purtând o jachetă militară decolorată care să-l apere de răcoarea de la ora 8 a dimineții de primăvară.

Mama lui era la fel de înaltă, dar prea slabă. Sânii aproape inexistenți erau niște protuberanțe simbolice. Ochii îi rătăceau de colo-colo, nesigur, oarecum șocați. Fața părea a unei invalide. Părul de culoarea fierului o luase razna sub clipsurile complicate care ar fi trebuit să-l țină în loc. Rochia îi atârna jalnic pe trup, ca și cum recent ar fi slăbit foarte mult.

— Ray, vorbi ea cu glasul șoptit de conspirator pe care băiatul ajunsese să-l deteste. Ray, fii atent...

El plecă fruntea, prefăcându-se că-și îndeasă cămașa în pantaloni. Un paznic își mânca rația dintr-o conservă și se uita într-un album de benzi desenate. Garraty îl privi cum mânca și citea și se gândi pentru a zecea mia oară: Totu-i adevărat. Acum, în cele din urmă, gândul acela începea să capete materialitate.

— Mai este timp să te răzgândești...

Teama și speranța mai crescură puțin în intensitate.

— Nu, nu mai este timp, răspunse el. Ultimul termen pentru retragere a fost ieri.

— Vor înțelege, spuse ea cu același glas scăzut de complotist, pe care băiatul îl ura atât de mult. Știu că vor înțelege. Maiorul...

— Maiorul ar..., începu Garraty și văzu grimasa de pe chipul mamei. Știi bine ce ar face Maiorul, mamă.

Alt automobil încheiase ritualul de la poartă și parcase. Dinăuntru coborî un băiat cu păr negru. Părinții îl urmară și, pentru o clipă, cei trei discutară strânși în cerc, aidoma unor jucători de baseball îngrijorați. La fel ca unii dintre ceilalți băieți, nou-venitul purta un rucsac mic. Garraty se întrebă dacă nu greșise că nu-și luase și el unul.

— N-o să te răzgândești ?

Acela era sentimentul de vinovăție, vinovăția purtând masca anxietății. Deși avea numai șaisprezece ani, Ray Garraty știa câte ceva despre vinovăție. Mama simțea că fusese prea seacă, prea obosită sau poate, pur și simplu, prea preocupată de vechile ei necazuri pentru a curma nebunia fiului în stadiul incipient, înainte ca mașinăria uriașă a Statului cu paznicii în kaki și consolele de calculatoare să fi intrat în acțiune, legându-l de sminteala lui tot mai strâns cu fiecare zi, până ieri, când capacul se închisese cu un pocnet final.

Îi puse o mână pe umăr.

— Ideea a fost a mea, mamă. Știu că n-a fost a ta. Eu...

Privi în jur. Nimeni nu le acorda nici cea mai mică atenție.

— Te iubesc, însă așa este cel mai bine, din toate punctele de vedere.

— Nu este bine, răspunse ea, gata să izbucnească în plâns. Nu este bine, Ray. Dacă tatăl tău ar fi fost aici, el ar fi oprit...

— Dar nu-i aici, așa-i ?

Era brutal, sperând să-i stăvilească lacrimile... dacă soldații vor fi nevoiți s-o târască afară cu forța ? Auzise că

uneori se întâmplase și așa. Posibila imagine îl încremeni. Cu glas mai blând, continuă:

— Nu te mai gândi la asta, mamă, bine?

Se sili să zâmbească.

— Bine, răspunse tot el în numele ei.

Bărbia femeii tremura, dar încuviință din cap. Nu era bine, însă era prea târziu. Nimeni nu mai putea să facă nimic.

O briză ușoară suspină prin pădurea de pini. Cerul era curat și albastru. Drumul se întindea în față, pornind de la borna simplă de piatră care marca frontiera dintre America și Canada. Suspansul pe care-l simțea băiatul îi depăși brusc teama și el dori să pornească, să înceapă spectacolul.

— Ți-am făcut astea. Le poți lua cu tine, nu? Nu sunt grele, nu?

Mama îi întinse un pachețel cu prăjituri de casă învelite în folie.

— Nu, nu sunt.

Le luă și apoi o îmbrățișă stângaci, încercând să-i ofere ceea ce avea ea nevoie. O sărută pe obraz. Pielea mamei se simțea ca mătasea veche. Pentru o clipă, băiatul fu cât pe-aci să izbucnească în plâns, dar se gândi la chipul zâmbitor și mustăcios al Maiorului și se retrase, îndesând prăjiturile în buzunarul jachetei.

— La revedere, mamă!

— La revedere, Ray. Să fii băiat cuminte!

Mama rămase locului pentru o clipă și băiatul o simți pe neașteptate foarte ușoară, atât de ușoară încât până și adierile slabe ale brizei din dimineața aceea ar fi putut s-o poarte, plutind ca un puf de păpădie. Reveni în mașină și porni motorul. Garraty nu se clinti din loc. Ea ridică brațul și-l flutură. Lacrimile îi curgeau de acum, și băiatul le putea zări. Agită și el mâna, apoi, când mama plecă, stătu pur și simplu

cu brațele pe lângă trup, conștient că arăta grozav, curajos și solitar. Când automobilul trecu de poartă, tristețea îl năpădi însă și redeveni un băiat de numai șaisprezece ani, rămas singur într-un loc straniu.

Se întoarse iarăși către drum. Băiatul cu păr negru își privea părinții plecând. Pe un obraz avea o cicatrice urâtă. Garraty se apropie de el și-l salută.

Băiatul cu păr negru îl privi.

— Salut!

— Mă numesc Ray Garraty, zise el, simțindu-se ca un idiot.

— Eu sunt Peter McVries.

— Ești pregătit? întrebă Garraty.

McVries strânse din umeri.

— Mă simt încordat. Asta-i partea cea mai neplăcută.

Garraty aprobă din cap.

Împreună se îndreptară spre drum și spre borna de piatră. În spatele lor, opreau alte automobile. Pe neașteptate, o femeie începu să țipe. Fără să-și dea seama, Garraty și McVries se apropiară unul de celălalt. Nici unul nu privi înapoi. În față, drumul se întindea lat și negru.

— La amiază, suprafața asfaltului o să se-ncingă puternic, zise McVries. O să mă mențin pe acostament.

Garraty încuviință. McVries îl privi gânditor.

— Ce greutate ai?

— Șaptezeci și două de kilograme și jumătate.

— Eu am aproape șaptezeci și șase. Ei zic că tipii mai grei obosesc mai repede, dar eu cred că-s în formă destul de bună.

Lui Garraty i se părea că forma fizică a lui Peter McVries nu era doar destul de bună, ci excepțională. Se întrebă cine erau acei *ei* care spuseseră că tipii mai grei obosesc mai repede și fu cât pe-aci să întrebe, totuși decise să n-o facă.

Marșul se număra printre lucrurile pomenite în apocrife, talismane și legende.

McVries se instală la umbră lângă alți doi băieți și, după un moment. Garraty se așeză alături de ei. McVries părea să fi uitat complet de el. Garraty își privi ceasul. Era 8:05. Mai aveau cincizeci și cinci de minute. Nerăbdarea și sentimentul de suspans reveniră și se strădui din răsputeri să le înăbușe, silindu-se să profite și să se odihnească atât cât mai putea.

Toți băieții erau așezați. Stăteau în grupuri sau singuri; un băiat se cățărase pe ramura cea mai de jos a unui pin care se întindea peste drum și mușca dintr-un sandviș uns cu gem. Era slăbănog și blond, purta pantaloni purpurii și cămașă albastră țesută, sub un pulover vechi, verde, cu fermoar și găuri în coate. Garraty se întrebă dacă slăbănogii aveau să reziste sau să cadă repede de epuizare.

Băieții lângă care se așezaseră el și McVries discutau între ei.

— Nu mă grăbesc, spunea unul. De ce m-aș grăbi? Și ce dacă primesc avertisment? Te adaptezi, asta-i tot. Cuvântul-cheie aici este „adaptare". Țineți minte de la cine l-ați auzit prima dată.

Privi în jur și-i descoperi pe Garraty și McVries.

— Alți miei duși la tăiere! Hank Olson mă cheamă și să mărșăluiesc n-am teamă.

Rostise poanta veche, fără urmă de surâs.

Garraty se prezentă. McVries își rosti numele, absent, continuând să privească spre drum.

— Eu sunt Art Baker, spuse încet celălalt băiat.

Vorbea cu un vag accent sudist. Toți patru își strânseră mâinile.

Se lăsă o clipă de tăcere, după care McVries zise:

— Destul de înspăimântător, nu?

Încuviințară toți, mai puțin Hank Olson, care ridică din umeri și rânji. Garraty îl privi pe băiatul cocoțat în pin, care-și termină sandvișul, mototoli hârtia cerată în care fusese împachetat și o aruncă pe taluzul moale. Ăsta avea să obosească repede, decise el. Acest lucru îl făcu să se simtă ceva mai bine.

— Vedeți punctul ăla chiar de lângă bornă? întrebă brusc Olson.

Priviră cu toții. Briza făcea ca umbrele copacilor să joace pe drum. Garraty nu știa dacă vedea sau nu ceva.

— E de la Marșul cel Lung de-acum doi ani, rânji satisfăcut Olson. Puștiul era așa de speriat, că la ora nouă a încremenit, pur și simplu.

Reflectară în tăcere la oroarea aceea.

— Realmente, n-a mai putut să se clintească. A primit cele trei avertismente, apoi la nouă și două minute i-au dat biletul de ieșire. Chiar acolo, lângă borna de start.

Garraty se întrebă dacă picioarele lui aveau să încremenească. N-o credea, totuși era ceva de care nu puteai să fii sigur până în momentul respectiv, iar gândul acela era teribil. Se întrebă de ce dorise Hank Olson să menționeze ceva atât de îngrozitor.

Art Baker își îndreptă spinarea.

— Uite-l că vine.

Un jeep cenușiu-închis se apropie de borna din piatră și se opri. Era urmat de o șeniletă stranie, care înainta mult mai lent. În partea din față și din spate a autoblindatului erau montate antene-radar parabolice micuțe. Doi soldați stăteau tolăniți pe capotă și Garraty simți un nod în stomac când îi privi. Erau înarmați cu carabine militare de calibru greu.

Unii băieți se sculară în picioare, dar nu și Garraty. Nici Olson și nici Baker n-o făcură; după ce inițial privise cu atenție,

McVries părea să fi revenit la gândurile sale. Puștiul slăbănog cocoțat în pin își bălăbănea picioarele, în dorul lelii.

Maiorul coborî din jeep. Era un bărbat înalt, cu ținută dreaptă, al cărui ten puternic bronzat se potrivea cu uniforma kaki simplă. La centura Sam Browne avea pistol, iar el purta ochelari de soare cu lentile-oglindă. Se vorbea că ochii Maiorului erau foarte sensibili la lumină și nu fusese văzut niciodată în public fără ochelarii de soare.

— Stați jos, băieți, rosti el. Nu uitați Recomandarea 13.

Recomandarea 13 era: „Conservați energia ori de câte ori se poate."

Cei care se ridicaseră se așezară. Garraty își privi din nou ceasul. Arăta 8:16 și decise că mergea cu un minut înainte. Maiorul sosea întotdeauna exact la timp. Pentru o clipă, se gândi să-l dea înapoi cu un minut, dar uită s-o facă.

— N-o să vă țin un discurs, spuse Maiorul, rotindu-se lent pentru a-i cerceta pe toți dindărătul lentilelor negre care-i acopereau ochii. Îl felicit pe acela dintre voi care va învinge, iar învinșilor le recunosc valoarea.

Se întoarse către bancheta din spate a jeep-ului. Tăcerea era de-a dreptul palpabilă. Garraty inspiră adânc aerul primăverii. Avea să fie cald. O zi bună pentru mers.

Maiorul reveni spre ei. Ținea în mâini un *clipboard*.

— Când vă veți auzi numele, vă rog să faceți un pas înainte și să vă luați ecusonul cu numărul. După aceea, reveniți la locurile voastre până va sosi timpul să începem. Vă rog să vă mișcați iute.

— Ești în armată de-acum, șopti Olson, rânjind, dar Garraty îl ignoră.

Era imposibil să nu-l admiri pe Maior. Înainte de a fi luat de Escadroane, tatăl lui Garraty spunea despre Maior că este monstrul cel mai periculos pe care l-ar fi putut produce o națiune, un sociopat susținut de societate. El nu-l văzuse însă niciodată.

— Aaronson!

Un băiat de fermier scund și îndesat, cu ceafa arsă de soare, înaintă nesigur, evident impresionat de prezența Maiorului, și luă ecusonul mare din plastic, care purta numărul 1. Îl fixă de cămașă cu banda presoare și Maiorul îl bătu pe spate.

— Abraham !

Un băiat înalt cu părul roșu, în blugi și tricou. Jacheta îi era legată în jurul mijlocului, în stilul școlarilor, și-i flutura impetuos în jurul genunchilor. Olson chicoti.

— Baker, Arthur !

— Ăsta-s eu, zise Baker și se sculă în picioare.

Se mișca înșelător de indiferent, ceea ce-l neliniști pe Garraty. Baker avea să fie tenace. Baker avea să reziste mult.

Baker se întoarse. Își apăsase ecusonul cu numărul 3 pe pieptul cămășii, în partea dreaptă.

— Ți-a spus ceva ? îl întrebă Garraty.

— M-a întrebat dacă pe la mine pe-acasă a-nceput să se încălzească, zise timid Baker. Da, mi-a... Mi-a vorbit.

— Nu s-a încălzit atât cât o să se-ncălzească aici, glumi Olson.

— Baker, James ! rosti Maiorul.

Continuă așa până la 8:40 și merse perfect. Nimeni nu abandonase. În parcare, motoarele fură ambalate și mai multe mașini începură să se retragă, purtându-i pe băieții de pe lista de rezervă, care aveau să plece acasă și să urmărească transmisia Marșului cel Lung la televizor. Începe, gândi Garraty, începe cu adevărat.

Când veni rândul său, Maiorul îi dădu numărul 47 și-i spuse:

— Noroc !

Din apropiere avea un miros foarte masculin și cumva autoritar. Garraty simți imboldul aproape nestăpânit de a-l atinge și de a se asigura că era real.

Peter McVries avea numărul 61. Hank Olson era numărul 70. El stătu cu Maiorul mai mult decât ceilalți. Maiorul râse de ceva ce spusese Olson și-l bătu pe spate.

— I-am spus s-aibă bani serioși la îndemână, povesti Olson după ce reveni, și el mi-a zis să-i bag în draci. Mi-a zis că-i place să vadă pe cineva care arde de nerăbdare să-i radă pe ceilalți. Bagă-i în draci, băiete ! mi-a zis.

— Frumos, comentă McVries și-i făcu cu ochiul lui Garraty.

Garraty se întrebă la ce anume se referise McVries prin gestul acela. Râdea de Olson ?

Băiatul slăbănog din copac se numea Stebbins. Își luă numărul fără să ridice capul, nevorbindu-i deloc Maiorului, apoi se așeză la baza pinului în care stătuse cocoțat până atunci. Garraty se simțea cumva fascinat de el.

Numărul 100 era un tip cu părul roșu și ten acoperit de acnee. Se numea Zuck. Își luă ecusonul, după care toți rămaseră așezați, așteptând ce avea să urmeze.

Cei trei soldați din autoblindat le împărțiră centurile late cu buzunare închise prin benzi de arici. Buzunarele erau pline cu tuburi de paste concentrate energetice. Alți soldați veniră cu bidonașe, încătărămară centurile și prinseră bidonașele. Olson își coborî centura mult pe șolduri, ca un pistolar, găsi un baton de ciocolată Waifa și începu să-l mestece.

— Nu-i rău, comentă el și rânji larg.

Trase o dușcă din bidonaș, pentru a ajuta ciocolata să alunece pe gât, și Garraty se întrebă dacă Olson brava pur și simplu sau dacă știa ceva de care el nu avea habar.

Maiorul îi privi sobru. Ceasul lui Garraty arăta 8:56 – cum de se făcuse atât de târziu ? Simți în stomac un nod dureros.

— Gata, băieți, înșiruiți-vă câte zece, vă rog. Nu este necesară o ordine anumită. Dacă vreți, puteți să stați alături de prietenii voștri.

Garraty se scula. Se simțea amorțit și cumva ireal. În clipa aceea, trupul său aparținea parcă altcuiva.

— Se pare că-i dăm drumul, rosti McVries de lângă el. Baftă tuturor!

— Baftă și ție! zise Garraty surprins.

— Cred c-ar trebui să mă caute dracului un psihiatru, adăugă McVries.

Pe neașteptate părea palid și transpirat, nici pe departe atât de remarcabil de atletic pe cât fusese mai devreme. Încerca să zâmbească și nu reușea. Cicatricea îi ieșea în evidență pe obraz, ca un semn de punctuație care o luase razna.

Stebbins se ridică și merse agale spre partea din spate a formațiunii de câte zece șiruri, fiecare alcătuit din zece băieți. Olson, Baker, McVries și Garraty se aflau în rândul al treilea. Garraty își simțea gura ca o iască. Se întrebă dacă ar fi trebuit să bea niște apă. Hotărî să n-o facă. În viața lui nu fusese atât de conștient de propriile sale picioare. Se întrebă dacă avea să înlemnească și să capete biletul de ieșire pe linia de start. Se întrebă dacă Stebbins avea să cedeze devreme... Stebbins, cel cu sandvișul uns cu gem și pantaloni purpurii. Se întrebă dacă *el* avea să cedeze mai întâi. Se întrebă cum s-ar fi simțit dacă...

Ceasul lui arăta 8:59.

Maiorul își studia cronometrul din oțel inoxidabil. Ridică degetele încetișor și totul atârnă suspendat de mâna sa. Cei o sută de băieți îl priveau cu atenție, iar tăcerea era oribilă și imensă. Tăcerea era totul.

Ceasul lui Garraty arăta 9:00, însă mâna ridicată nu mai cobora.

Fă-o! De ce n-o *făcea*?

Îi venea să-i strige.

Apoi își aminti că ceasul lui mergea cu un minut înainte

– îți puteai potrivi ora după Maior, atâta doar că Garraty n-o făcuse, uitase.

Degetele Maiorului coborâră.

— Noroc tuturor ! rosti el.

Chipul îi era inexpresiv, iar ochelarii de soare cu lentile reflectorizante îi ascundeau ochii. Băieții începură să meargă, lin, fără să se înghiontească.

Garraty merse cu ei. Nu încremenise. Nimeni nu încremenise. Picioarele sale trecură în pas de paradă de borna de piatră, cu McVries în stânga și Olson în dreapta. Sunetul încălțărilor răsuna foarte tare.

Asta este, *asta* este, *asta* este !

Îl încercă impulsul subit și nebunesc de a se opri. Doar pentru a vedea dacă erau cu adevărat puși pe treabă. Alungă gândul, indignat și puțin temător.

Ieșiră din umbră, sub razele soarelui cald de primăvară. Se simțea bine. Garraty se relaxă, își băgă mâinile în buzunare și ținu pasul cu McVries. Grupul începu să se răsfire, fiecare băiat găsindu-și propriul ritm și propria viteză. Autoblindatul uruia pe acostamentul moale, ridicând praf. Micile antene-radar se roteau harnice, monitorizând viteza fiecărui Mărșăluitor cu calculatorul sofisticat de la bord. Limita inferioară a vitezei era de exact patru mile pe oră.

— Avertisment ! Avertisment, numărul 88 !

Garraty tresări și privi în jur. Era Stebbins. Stebbins avea numărul 88. Brusc, fu convins că Stebbins avea să capete biletul de ieșire aici, în locul de unde se putea încă zări borna de start.

— E deștept..., comentă Olson.

— Ce anume ? întrebă Garraty.

Trebuia să facă un efort conștient pentru a-și mișca limba.

— A primit un avertisment cât timp este încă odihnit și-n felul ăsta a căpătat o idee asupra limitelor sale. Iar de avertis-

ment poate scăpa destul de ușor – dacă mergi o oră fără să primești altul, scapi de un avertisment. O știi prea bine.

— Sigur că știu, încuviință Garraty.

Totul era consemnat în regulament. Aveai dreptul la trei avertismente. A patra oară când coborai sub patru mile pe oră, erai... ei bine, părăseai Marșul. Dar, dacă aveai trei avertismente și puteai să mergi trei ore fără să fii avertizat încă o dată, reveneai la lumină.

— Așa încât acum știe cum stă treaba, zise Olson, iar la zece și două minute este iarăși curat.

Garraty merse cu un ritm bun. Se simțea excelent. Boma de start dispăru din vedere, când suiră un deal și începură să coboare într-o vale lungă, presărată de pini. Ici-colo, se zăreau loturi dreptunghiulare de teren, proaspăt săpate.

— Mi-au zis că aici se cultivă cartofi, spuse McVries.

— Cei mai buni din lume, răspunse Garraty, mecanic.

— Ești din Maine ? se interesă Baker.

— Da, mai din sud.

Privi înainte. Câțiva băieți se îndepărtaseră de grupul principal, mergând probabil cu șase mile pe oră. Doi purtau jachete de piele identice, cu niște vulturi desenați pe spate. Era ispititor să iuțească pasul, totuși Garraty refuză să se grăbească. „Conservați energia ori de câte ori se poate." – Recomandarea 13.

— Drumul trece pe lângă orașul tău natal ? întrebă McVries.

— Cam la șapte mile depărtare de el. Cred că vor veni să mă vadă mama și prietena mea. Făcu o pauză și adăugă precaut: Bineînțeles, dacă până atunci o să mai merg.

— Ce dracu', până ajungem în sud nu vor dispărea nici douăzeci și cinci, zise Olson.

Tăcerea se lăsă între ei după aceea. Garraty știa că nu era așa și credea că o știa și Olson.

Alți doi băieți primiră avertismente și, în ciuda spuselor lui Olson, lui Garraty simți că-i sare inima din piept de fiecare dată. Se întoarse și privi spre Stebbins. Continua să fie în spate și mânca alt sandviș cu gem. Un al treilea sandviș ieșea din buzunarul puloverului verde și zdrențuit. Garraty se întrebă dacă sandvișurile i le făcuse maică-sa și-și aminti de prăjiturile pe care i le dăduse propria lui mamă – pe care i le înmânase cu forța, ca și cum ar fi alungat spiritele rele.

— De ce nu-i lasă pe oameni să urmărească startul Marșului cel Lung ? întrebă el.

— Afectează concentrarea Mărșăluitorilor, răspunse un glas sonor.

Garraty întoarse capul. Vorbise un băiat micuț și brunet, cu privirea intensă, care avea numărul 5 prins de gulerul jachetei. Nu-și putea aminti numele lui.

— Concentrarea ? repetă Garraty

— Da. (Băiatul iuți pasul, venind lângă el.) Maiorul a spus că-i foarte important să te concentrezi și să fii calm la începutul Marșului cel Lung. (Își apăsă gânditor, cu degetul mare pe vârful nasului destul de ascuțit, în locul unde avea un coș roșu-strălucitor.) Sunt de acord cu el. Atâtarea... mulțimile... mai târziu, televiziunea... În clipa de față, nu trebuie să facem altceva decât să ne concentrăm.

Îl privi pe Garraty cu ochi căprui-închis și afundați în orbite și repetă:

— Să ne concentrăm.

— Eu nu mă concentrez decât asupra întrecerii și învingerii, zise Olson.

Numărul 5 păru insultat.

— Trebuie să-ți găsești ritmul. Trebuie să te concentrezi asupra propriei tale persoane. Trebuie să ai un Plan. Apropo, mă numesc Gary Barkovitch și sunt din Washington, D.C.

— Eu mă numesc John Carter, zise Olson. Sunt din Barsoom, planeta Marte[1].

Barkovitch își răsfrânse buza cu dispreț și rămase în urmă.

— Probabil că fiecare are țăcăneala lui, comentă Olson.

Garraty considera însă că Barkovitch gândea destul de logic – cel puțin până ce un soldat strigă după vreo cinci minute:

— Avertisment ! Avertisment, numărul 5 !

— Mi-a intrat o piatră în pantof ! replică Barkovitch iritat.

Soldatul nu-i răspunse. Coborî de pe autoblindat și se opri pe acostamentul drumului, vizavi de Barkovitch. Ținea în mână un cronometru de oțel inoxidabil la fel ca al Maiorului. Barkovitch se opri și-și scoase pantoful. Scuturâ din interiorul lui o pietricică minusculă. Brunet, preocupat, cu chipul galben-măsliniu strălucind de sudoare, îl ignoră complet pe soldat când acesta anunță:

— Al doilea avertisment, numărul 5 !

Băiatul își netezi cu atenție șoseta pe bolta tălpii.

— Hopa ! făcu Olson.

Toți se întorseseră să privească și mergeau cu spatele.

Stebbins, care continua să încheie formațiunea de marș, trecu pe lângă Barkovitch fără să-l privească. Barkovitch rămăsese acum complet singur, puțin în dreapta liniei albe de pe mijlocul drumului, și-și încheia șiretul pantofului.

— Al treilea avertisment, numărul 5 ! Ultimul avertisment !

Garraty avea impresia că stomacul i se umpluse cu o sferă lipicioasă de mucozități. Nu dorea să privească, totuși nu-și putea feri ochii. Mergând cu spatele, nu-și conserva energia ori de câte ori se putea, dar îi era imposibil să se întoarcă pentru a-și relua înaintarea firească. Aproape că simțea cum secundele lui Barkovitch se topeau una câte una.

1. Erou din romanele science-fiction ale scriitorului american E. R. Burroughs (1875–1950) (n. trad.).

— Aoleo, murmură Olson, idiotul ăla o să-și capete biletul de ieșire.

Apoi însă Barkovitch se ridică. Se opri să-și scuture praful care îi murdărise genunchii pantalonilor, după care porni într-o alergare ușoară, ajunse din urmă grupul și reveni la pasul de marș. Trecu pe lângă Stebbins, care nu-l privi nici de data aceasta, și merse alături de Olson.

Rânji și ochii lui căprui scânteiară.

— Ai văzut ? Pur și simplu, m-am odihnit nițel. Totul face parte din Planul meu.

— Poate c-așa vezi tu lucrurile, replică Olson cu glas mai ascuțit ca de obicei. Eu nu văd decât c-ai încasat trei avertismente. Pentru un amărât de-un minut și jumătate, trebuie să mergi trei... *ore*... căcăcioase. Și de ce dracu' aveai nevoie de odihnă ? De-abia am început, pentru numele lui Dumnezeu !

Barkovitch păru insultat. Ochii lui fulgerară spre Olson.

— O să vedem cine capătă primul biletul de ieșire, tu sau eu, rosti el. Totul face parte din Planul meu.

— Planul tău și ceea ce iese din fundul meu seamănă suspect de mult între ele, zise Olson, iar Baker chicoti.

Barkovitch pufni și trecu pe lângă ei, depășindu-i. Olson nu rezistă să nu strige după el:

— Ai grijă să nu te-mpiedici, amice ! Data viitoare nu te mai avertizează. Pur și simplu...

Băiatul nici măcar nu privi în urmă și Olson cedă, dezgustat.

La ora 9:13 după ceasul lui Garraty (îl dăduse totuși cu un minut în urmă), jeep-ul Maiorului sui dealul pe care băieții tocmai începuseră să-l coboare. Trecu pe lângă ei pe acostamentul opus autoblindatului și duse la gură portavocea cu baterii.

— Băieți, sunt încântat să vă anunț că ați parcurs prima milă[1] din drum. Vreau, de asemenea, să vă reamintesc că

1. 1,6 km (n. trad.).

distanța cea mai lungă acoperită vreodată de întreaga trupă de Mărșăluitori este de șapte mile și trei sferturi. Sper că veți doborî acest record!

Jeep-ul țâșni înainte. Olson păru că reflecta uimit, ba chiar temător, asupra veștii. Garraty se gândi că nu era nici pe departe la cât se așteptase el. Nu se așteptase ca vreun Mărșăluitor – nici chiar Stebbins – să-și capete biletul de ieșire mai devreme de sfârșitul după-amiezei. Se gândi la Barkovitch. Era suficient ca în următoarea oră să coboare sub viteza obligatorie.

— Ray? rosti Art Baker, care își scosese haina și o ținea pe un braț. Tu ai vreun motiv anume pentru care te-ai înscris în Marșul cel Lung?

Garraty își scoase bidonașul de la centură și sorbi puțină apă. Era rece și bună. Pe buza de sus îi rămăseseră câteva picături și le linse cu vârful limbii. Era bine, era bine să simtă asemenea lucruri simple.

— Să fiu sincer, nu știu, recunoscu el.

— Nici eu. (Baker căzu pentru o clipă pe gânduri.) Ai făcut parte din vreo echipă... de atletism sau altceva? La școală sau la vreun club?

— Nu.

— Nici eu. Dar cred că nu contează, așa-i? Acum nu mai contează.

— Nu, acum nu mai contează, încuviință Garraty.

Conversația lâncezi. Trecură printr-un sătuc, în care existau doar o prăvălie și o benzinărie. Doi moșnegi stăteau pe șezlonguri lângă benzinărie, privindu-i cu ochi bătrâni și afundați în orbite, care semănau cu ai reptilelor. Pe treptele prăvăliei, o tânără își ridică fiul micuț pentru a-i putea vedea. Doi puști ceva mai mari, Garraty aprecie că aveau în jur de doisprezece ani, priviră după ei, gânditori.

Unii băieți începură să facă presupuneri în legătură cu numărul milelor pe care le parcurseseră. Se zvoni că un al

doilea autoblindat fusese trimis să-i supravegheze pe cei șase băieți din avangardă, care nu se mai zăreau defel. Cineva spunea că făceau șapte mile pe oră. Altcineva spunea că făceau zece mile pe oră. Cineva afirmă cu multă autoritate că unul dintre tipii din față redusese viteza și primise două avertismente. Garraty se întrebă de ce nu-l ajunseseră, dacă era adevărat.

Olson își termină batonul de ciocolată Waifa pe care-l începuse la graniță și bău puțină apă. Și alți băieți mâncau, însă Garraty decise să aștepte până ce avea să i se facă foame, cu adevărat. Auzise despre concentrate că erau destul de bune. Astronauții le primeau în zborurile spațiale.

Puțin după ora 10, trecură de un indicator pe care scria LIMESTONE 10 MI. Garraty se gândi la singurul Marș Lung la care tatăl său îi îngăduise să asiste vreodată. Fuseseră împreună la Freeport și-i priviseră pe Mărșăluitori trecând pe acolo. Fusese și mama. Mărșăluitorii erau obosiți și cu ochii afundați în orbite, de abia conștienți de ovații, de pancartele agitate de zor și de uralele permanente cu care spectatorii își încurajau favoriții pe care pariaseră. Mai târziu în aceeași zi, tata îi spusese că oamenii se înșiruiau pe marginile drumului din Bangor. Aici, în zona rurală, spectacolul nu era încă interesant și drumul era strict păzit prin cordoane – poate pentru a se putea concentra asupra păstrării calmului, așa cum spusese Barkovitch. Dar, pe măsură ce timpul trecea, situația se schimba în bine, desigur.

Când Mărșăluitorii trecuseră prin Freeport în anul acela, se aflau pe drum de peste șaptezeci și două de ore. Garraty avea zece ani și era copleșit de tot ce văzuse. Maiorul ținuse un discurs mulțimii, în timp ce băieții erau la cinci mile în afara orașului. Începuse pomenind de Competiție, trecuse la Patriotism și terminase cu ceva numit Produs Național Brut – Garraty râsese când auzise cuvântul acela, fiindcă, pentru el, „brut" însemna ceva

urât, ca „violent". Mâncase șase hot-dog și, când îi văzuse în cele din urmă pe Mărșăluitori sosind, făcuse pe el.

Un băiat urla. Aceea era amintirea cea mai vie a lui Garraty. De fiecare dată când călca, urla: *Nu mai pot ! NU MAI POT ! Nu mai pot ! NU MAI POT !* Continua totuși să meargă. Toți mergeau și, destul de repede, ultimul dintre ei trecuse de L. L. Bean's pe autostrada U. S. 1 și dispăruse din vedere. Garraty fusese ușor dezamăgit, fiindcă nu văzuse pe nimeni căpătând biletul de ieșire. Nu mai merseseră niciodată la alt Marș Lung. Mai târziu în aceeași seară, îl auzise pe tatăl lui vorbind la telefon și răcnind răgușit, așa cum făcea când era beat sau când discuta politică, și pe mama lui pe fundal, șoptindu-i conspirativ, implorându-l să se oprească, te rog, termină, până nu ridică cuplajul receptorul.

Garraty mai bău apă și se întrebă cum se descurca Barkovitch.

Treceau acum pe lângă alte case. Familiile stăteau pe peluzele din față, zâmbind, fluturând din brațe, bând Coca-Cola.

— Garraty, făcu McVries, măi să fie, ia uite ce-ai căpătat !

O puștoaică drăguță de vreo șaisprezece ani, în bluză albă și pantaloni bufanți cu pătrățele roșii, ridica o pancartă mare pe care scrisese cu Magic Marker: HAIDE, GARRATY NUMĂRUL 47 *Te iubim, Ray* „Băiatul nostru din Maine".

Garraty simți că-i crește inima. Brusc, știu că avea să învingă. Fata necunoscută o dovedea.

Olson fluieră gros și începu să-și miște repede degetul arătător ținut rigid, introducându-l și scoțându-l din pumnul celălalt închis doar ușor. Lui Garraty i se păru că era un gest de-a dreptul scârbos.

La naiba cu Recomandarea 13 ! Garraty alergă spre marginea drumului. Fata îi zări numărul și țipă. Se azvârli spre el și-l sărută apăsat. Pe neașteptate, Garraty se pomeni extrem de atâțat sexual. Îi răspunse sărutului cu vigoare. Fata își strecură

limba în gura lui de două ori, delicat. Abia dându-și seama ce făcea, el puse o palmă pe o fesă rotundă și strânse ușor.

— Avertisment! Avertisment, numărul 47!

Garraty se retrase un pas și zâmbi larg.

— Mulțumesc.

— Ah... ah... ah, *cu plăcere*!

Ochii ei străluceau.

Garraty încercă să se gândească ce să-i spună, dar îl zări pe soldat deschizând gura pentru a-i da al doilea avertisment. Reveni în alergare până la locul lui, gâfâind nițel și rânjind. Se simțea totuși nițel vinovat în legătură cu Recomandarea 13.

Olson rânjea și el.

— Pentru asta, eu aș fi fost dispus să iau trei avertismente.

Garraty nu-i răspunse, însă se răsuci și merse cu spatele, fluturând din mână spre fată. Când ea dispăru din vedere, se întoarse și începu să pășească ferm. Mai avea o oră înainte ca avertismentul să-i fie anulat. Trebuia să fie atent să nu se aleagă cu altul. Dar se simțea bine. Se simțea în formă. Se simțea ca și cum ar fi putut să meargă până în Florida. Începu să iuțească pasul.

— De ce te grăbești? îl întrebă McVries, zâmbind.

Da, avea dreptate. Recomandarea 6: Relaxat și fără grabă inutilă.

— Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi prea mult, replică celălalt, la fel de zâmbitor. Și eu am plecat tot cu gândul să înving.

Garraty îl privi, derutat.

— Vreau să zic că nu-i cazul să devenim cei Trei Mușchetari. Îmi place de tine și-i clar că rupi inimile fetelor frumoase. Dar, dac-o să cazi, eu n-o să te ridic.

— Da.

Îi zâmbi și el, totuși i se păru că nu fusese convingător.

— Pe de altă parte, rosti Baker tărăgănat, suntem toți

în chestia asta și-am putea la fel de bine să ne distrăm, ținându-ne tovărășie.

— De ce nu ? surâse McVries.

Ajunseră la un urcuș și tăcură, cruțându-și suflul. La jumătatea pantei, Garraty își scoase jacheta și o atârnă pe umăr. După câteva secunde, trecură pe lângă un pulover abandonat pe drum. Cineva, gândi Garraty, va regreta gestul ăsta la noapte. În față, doi Mărșăluitori din avangardă pierdeau teren.

Garraty se concentră asupra felului în care avea să-i depășească și să-i învingă. Continua să se simtă bine. Continua să se simtă puternic.

Capitolul 2

„Acum ai câștigat banii, Ellen,
și-i poți păstra. Desigur,
doar dacă nu vrei să-i dai pe ce se află în spatele cortinei."

– Monty Hall
Să batem palma

— Eu sunt Harkness, numărul 49. Tu ești Garraty, numărul 47. Corect?

Garraty se uită la Harkness, care purta ochelari și era tuns perie. Fața lui era îmbujorată și transpirată.

— Corect.

Harkness avea un carnețel în care scrise numele și numărul lui Garraty. Caligrafia era ciudată și neregulată, suind și coborând, în timp ce băiatul mergea. Harkness se ciocni de un tip pe nume Collie Parker, care-i spusese să fie atent pe unde gura mă-sii mergea. Garraty își ascunse un surâs.

— Notez numele și numerele tuturor, zise Harkness.

Când ridică privirea, soarele dimineții îi sclipi pe lentilele ochelarilor și Garraty fu nevoit să mijească ochii pentru a-i distinge chipul. Era ora 10:30, se aflau la opt mile de Limestone și mai aveau doar 1,75 mile de străbătut pentru a doborî recordul celei mai lungi distanțe parcurse de un grup complet în Marșul cel Lung.

— Poate te-ntrebi de ce scriu numele şi numerele tuturor, urmă Harkness.

— Eşti din Escadroane, chicoti Olson peste umăr.

— Nu, răspunse Harkness vioi. Când se va termina totul, o să scriu o carte.

— Vrei să zici că o să scrii o carte, dacă vei învinge, rânji Garraty.

— Da, cred că da, strânse Harkness din umeri. Dar fii atent: o carte despre Marşul cel Lung văzut din punctul de vedere al unui participant m-ar putea face un om bogat.

McVries izbucni în râs.

— Dacă o să învingi, n-o să mai ai nevoie de o carte ca să fii bogat, nu ?

— Păi... cred că nu, se încruntă Harkness. Totuşi, ar fi o carte al naibii de interesantă.

Merseră mai departe, iar Harkness continuă să scrie nume şi numere. Cei mai mulţi băieţi i le dădeau fără multe comentarii, mulţumindu-se să-l tachineze în legătură cu cartea cea grozavă.

Se apropiaseră de şase mile. Din faţă se auzi că erau şanse să doboare recordul. Garraty se întrebă într-o doară de ce ar fi vrut, de fapt, să doboare recordul acela. Cu cât concurenţa se împuţina mai repede, cu atât se îmbunătăţeau şansele celor rămaşi. Bănuia că era vorba despre o chestiune de mândrie. Se mai auzi, de asemenea, că pentru după-amiază se prognozau averse – probabil că avea cineva un radio cu tranzistori. Dacă era adevărat, n-ar fi fost deloc bine. La începutul lunii mai, aversele nu erau printre cele mai călduţe.

Mărşăluiră mai departe.

McVries mergea ferm, ţinând capul drept şi legănând uşor din braţe. Încercase să umble pe acostament, dar dificultatea menţinerii echilibrului pe solul care se surpa cu uşurinţă acolo

îl făcuse să renunţe. Nu căpătase nici un avertisment şi nu se trăda în nici un fel dacă rucsacul îl incomoda sau îl rodea. Ochii lui scrutau întruna orizontul. Când treceau pe lângă grupuri mici de privitori, flutura o mână spre ei şi-şi afişa surâsul scurt. Nu dovedea nici un semn de oboseală.

Baker mergea agale, târşâindu-şi picioarele, pe care le menţinea mereu îndoite din genunchi, astfel încât părea că patinează pe drum. Îşi legăna haina alene, zâmbea spre spectatorii de pe margine, care-l arătau cu degetul, şi uneori fluiera încetişor crâmpeie de melodii. Lui Garraty i se păru că ar fi putut umbla aşa toată viaţa.

Olson nu mai vorbea atât de mult şi, la răstimpuri, îşi îndoia iute un picior din genunchi. De fiecare dată, Garraty îi auzea articulaţia trosnind. Se gândi că Olson înţepenise puţin şi părea marcat după nici şase mile de mers. În plus, unul dintre bidonaşele sale trebuia să fie aproape gol. În scurt timp, Olson avea să fie nevoit să urineze.

Barkovitch menţinea acelaşi ritm sacadat, când luând-o înaintea grupului principal, de parcă ar fi dorit să ajungă avangarda Mărşăluitorilor, când rămânând în urmă, spre poziţia lui Stebbins, din coadă. Scăpă de unul dintre cele trei avertismente, dar îl recăpătă după cinci minute. Garraty decise că probabil îi plăcea să se joace cu focul.

Stebbins mergea tot de unul singur şi Garraty nu-l văzuse vorbind cu nimeni. Se întrebă dacă Stebbins se simţea singur sau obosit. Credea şi acum că avea să cedeze repede – poate chiar primul –, deşi nu ştia de unde îi venise ideea aceea. Stebbins îşi scosese puloverul vechi şi verde şi ţinea în mână ultimul sandviş cu gem. Nu se uita la nimeni. Chipul lui era ca o mască.

Mergeau întruna.

Ajunseră la o intersecţie, unde poliţiştii opriseră circulaţia pentru trecerea Mărşăluitorilor. Îi salutară oficial pe

toți Mărșăluitorii, iar doi băieți, fără griji în imunitatea lor, le dădură cu tifla. Garraty nu era de acord cu gestul lor. Le surâse polițiștilor și încuviință din cap spre ei, întrebându-se dacă aceștia îi considerau pe toți nebuni.

Automobilele oprite claxonară și o femeie strigă spre fiul ei. Își parcase mașina lângă drum și așteptase să se asigure că băiatul continua să facă parte dintre Mărșăluitori.

— Percy! *Percy*!

Era numărul 31. Băiatul roși, flutură discret mâna și se grăbi să treacă mai departe, cu capul ușor aplecat. Femeia încercă să iasă în drum. Soldații de pe autoblindat se încordară, dar un polițist o prinse de braț și o reținu cu blândețe. După aceea, drumul coti și intersecția dispăru din vedere.

Traversară un pod construit complet din lemn, pe sub care susura un pârâiaș. Garraty se apropie de balustradă și, uitându-se peste ea, zări, pentru o clipă, imaginea distorsionată a propriei sale fețe.

Trecură de un indicator ce anunța LIMESTONE 7 MI, apoi pe sub o pancartă ce unduia în vânt, pe care scria: LIMESTONE ÎI SALUTĂ CU MÂNDRIE PE PARTICIPANȚII LA MARȘUL CEL LUNG. Garraty se gândi că mai aveau mai puțin de o milă până să doboare recordul.

Se auzi din nou un zvon, iar de data aceasta era vorba despre un băiat pe nume Curley, numărul 7. Curley avea crampe musculare și primise deja primul avertisment. Garraty se grăbi să se apropie de McVries și de Olson.

— Unde-i?

Olson arătă cu degetul mare spre un băiat slăbănog și greoi, în blugi. Curley încercase să-și lase favoriți, însă rezultatul era mai degrabă un eșec. Chipul său ascuțit și deschis era acum încruntat de o concentrare teribilă și nu-și desprindea ochii de la piciorul drept. Se străduia să calce mai puțin apăsat pe el. Pierdea teren și fața lui o arăta.

— Avertisment ! Avertisment numărul 7 !

Curley începu să se silească să meargă mai repede. Gâfâia nițel și Garraty se gândi că gâfâiala se datora atât fricii, cât și oboselii. Pierdu orice noțiune a timpului. Uită de orice, cu excepția lui Curley. Îl privea chinuindu-se, dându-și seama, ca prin ceață, că tot așa s-ar fi putut chinui și el peste o oră sau peste o zi.

Era lucrul cel mai captivant pe care-l văzuse.

Curley rămase treptat în urmă și alți băieți primiră avertismente, înainte de a-și da seama că, fascinați, își adaptaseră viteza după a lui. Ceea ce însemna că Curley era aproape pe muchie.

— Avertisment ! Avertisment, numărul 7 ! Al treilea avertisment, numărul 7 !

— Am o crampă ! strigă Curley răgușit. Nu-i cinstit, dacă ai o crampă !

Era acum lângă Garraty, care îi vedea mărul lui Adam, mișcându-se în sus și-n jos. Curley își masa piciorul, frenetic. Garraty simțea mirosul fricii, venind dinspre el în valuri, semănând cu izul de lămâie coaptă, abia tăiată.

Începu să se îndepărteze de el și în clipa următoare Curley exclamă:

— Slavă cerului ! Își dă drumul !

Nimeni nu comentă nimic. Garraty simți o dezamăgire dușmănoasă. Bănuia că era răutăcios și cu totul nesportiv, însă dorea să se asigure că altcineva căpăta biletul de ieșire înaintea lui. Cine ar fi dorit să părăsească primul scena ?

Ceasul lui arăta 11:05. Asta însemna probabil că bătuseră recordul, considerând că timp de două ore avuseseră viteza de patru mile pe oră. În scurt timp, urmau să ajungă în Limestone. Îl văzu pe Olson îndoindu-și din nou genunchii, pe rând. Mânat de curiozitate, făcu și el același lucru. Articulațiile genunchilor îi pocniră sonor și fu

surprins cât de mult îi înțepeniseră. Pe de altă parte, tălpile nu-l dureau. Ăsta era un lucru bun.

Trecură de camioneta unui distribuitor de lapte, care se oprise în capătul unui drumeag secundar de pământ. Lăptarul se instalase pe capotă și flutura mâna vesel spre ei.

— Băgați mare, băieți!

Garraty se simți pe neașteptate furios. Îi venea să zbiere. *De ce nu-ți dai jos curul ăla mare, ca să vii cu noi?* Lăptarul avea însă mai mult de optsprezece ani. De fapt, arăta trecut binișor de treizeci de ani. Era bătrân.

— OK, toată lumea s-o scoată și s-o ia la frecat! aruncă Olson o poantă și câțiva râseră.

Camioneta lăptarului dispăru din vedere. Numărul drumurilor secundare se înmulțise, la fel și polițiștii, iar oamenii claxonau și își agitau brațele. Cineva împrăștie confeti. Garraty începu să se simtă important. La urma urmelor, el era „Băiatul nostru din Maine".

Brusc, Curley urlă. Garraty privi înapoi, peste umăr. Curley era îndoit de mijloc, se ținea de picior și răcnea. Cumva, incredibil, continua să meargă, dar foarte încet. Mult prea încet.

Totul se desfășură după aceea lent, parcă pentru a se potrivi vitezei lui Curley. Soldații de pe autoblindatul care înainta fără grabă își ridicară armele. Mulțimea icni, de parcă n-ar fi știut că așa se petreceau lucrurile, și Mărșăluitorii icniră, ca și cum nici ei n-ar fi știut, iar Garraty icni o dată cu ei, dar, desigur, el știuse, bineînțeles că știuseră toți, era foarte simplu, Curley avea să-și capete biletul de ieșire.

Siguranțele armelor zăngăniră. Băieții se îndepărtară de Curley ca prepelițele pe câmp, lăsându-l singur pe drumul scăldat în soare.

— Nu-i cinstit! zbieră el. Nu-i *cinstit*!

Mărșăluitorii pătrunseră într-o zonă de umbră; unii priveau în urmă, alții se uitau drept înainte, temându-se să

vadă. Garraty privea. Trebuia să privească. Spectatorii răzleți care fluturaseră mâinile amuțiseră, ca și când cineva le decuplase pur și simplu vocile.

— Nu-i...

Patru carabine traseră. Se auziră foarte puternic. Zgomotele se rostogoliră ca niște bile de bowling, loviră dealurile și se întoarseră îndărăt.

Fața ascuțită și presărată de coșuri a lui Curley dispăru într-o explozie de sânge, creieri și așchii de craniu. Restul trupului căzu în față, pe linia albă, ca un sac cu cartofi.

Am mai rămas nouăzeci și nouă, gândi Garraty îngrețoșat. Nouăzeci și nouă de sticle de bere pe-un zid și dacă vreo sticlă s-o întâmpla să cadă... Iisuse, oh... Iisuse, oh...

Stebbins păși peste trup. Talpa îi alunecă puțin pe sânge și la pasul următor lăsă o urmă stacojie, ca o fotografie dintr-o revistă *Official Detective*. Stebbins nu coborî ochii spre cadavrul Curley și chipul său nu-și schimbă deloc expresia. Stebbins, ticălosule, gândi Garraty, tu ar fi trebuit să capeți primul biletul de ieșire, nu știai ? Apoi își feri ochii. Nu voia să i se facă rău. Nu voia să vomite.

Lângă o furgonetă Volkswagen, o femeie își îngropă fața în palme. Scotea sunete ciudate din fundul gâtului și Garraty constată că putea să vadă pe sub rochia ei, până la chiloți. Purta chiloți albaștri. În mod inexplicabil, se simți din nou excitat. Un bărbat gras și chel se holba la Curley și-și freca întruna negul de lângă ureche. Își umezea buzele lățărețe și groase, fără să se oprească din a privi și a-și freca negul. Când Garraty trecu pe lângă el, se uita tot la Curley.

Continuară să meargă. Garraty se trezi alături de Olson, Baker și McVries. Se strânseseră laolaltă, parcă pentru a se proteja reciproc. Toți priveau drept înainte, străduindu-se să-și mențină chipurile inexpresive. Ecourile carabinelor păreau să atârne în văzduh. Garraty se gândea mereu la urma însân-

gerată lăsată de tenisul lui Stebbins. Se întrebă dacă talpa aceea mai lăsa urme roșii și aproape că întoarse capul pentru a se uita, după care își spuse să nu fie prost. Îi era totuși imposibil să nu se întrebe. Era curios dacă simțise Curley ceva. Era curios dacă simțise gloanțele lovindu-l sau dacă murise, pur și simplu, instantaneu, fără să mai simtă nimic.

Bineînțeles că suferise. Suferise ceva mai devreme, în modul cel mai acut și mai sfâșietor cu putință, știind că el nu avea să mai existe, însă că Universul va continua la fel, nevătămat și nepăsător.

Se auzi că parcurseseră aproape nouă mile până când Curley primise biletul de ieșire. Se spunea că Maiorul era extrem de încântat. Garraty se întrebă cum naiba putea să știe cineva ce simțea Maiorul.

Privi brusc peste umăr, dorind să știe ce se făcuse cu trupul lui Curley, dar trecuseră deja de un alt cot al drumului. Curley nu se mai zărea.

— Ce-ai în rucsacul ăla ? îl întrebă Baker pe neașteptate pe McVries.

Se străduia să aibă un ton de conversație, însă glasul îi era ascuțit și pițigăiat, gata să scape de sub control.

— O cămașă curată, răspunse McVries. Și niște hamburgeri în sânge.

— Hamburgeri în sânge..., se strâmbă Olson.

— Un hamburger în sânge oferă multă energie rapid asimilabilă, răspunse McVries.

— Ești sărit de pe fix. O să borăști peste tot.

McVries se mulțumi să zâmbească.

Garraty își dori să fi luat și el niște hamburgeri în sânge. Habar nu avusese de energia rapid asimilabilă, dar îi plăceau hamburgerii în sânge. Erau mai buni decât batoanele de ciocolată și concentratele. Își aminti de prăjiturile sale, însă, după episodul cu Curley, nu-i prea era foame. După episodul

cu Curley, s-ar mai fi putut gândi cu adevărat să înfulece niște hamburgeri în sânge ?

Vestea că un Mărșăluitor primise biletul de ieșire se răspândi printre spectatori și, dintr-un motiv necunoscut, ei începură să ovaționeze mai puternic. Aplauzele îndepărtate pocneau ca floricelele în tigaie. Garraty se întrebă dacă era stânjenitor să fii împușcat în fața oamenilor și bănui că în momentul respectiv nu ți-ar mai păsa probabil nici cât negru sub unghie de așa ceva. În tot cazul, lui Curley păruse că nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie. Stânjenitor era însă atunci când trebuia să te ușurezi. Atunci avea să fie neplăcut. Garraty decise să nu se mai gândească la asta.

Limbile ceasului său indicau acum amiaza. Traversară un pod de fier ruginit, care unea malurile unei râpe adânci și secate. De cealaltă parte îi primi un indicator: INTRAȚI ÎN LIMESTONE CITY – BUN SOSIT, PARTICIPANȚI LA MARȘUL CEL LUNG !

Unii băieți ovaționară, dar Garraty preferă să-și conserve energia.

Drumul se lăți și Mărșăluitorii se răzlețiră pe el, grupurile destrămându-se puțin. La urma urmelor, Curley rămăsese la trei mile în urmă.

Garraty scoase prăjiturelele și, pentru o clipă, răsuci în palme pachețelul învelit în folie. Se gândi plin de dor la mama sa, apoi își alungă sentimentul acela.

Avea să le vadă pe mama și pe Jan în Freeport. Așa-i promiseseră. Mâncă o prăjiturică și se simți mai bine.

— Știi ceva ? făcu McVries.

Garraty scutură din cap. Trase o dușcă din bidonaș și flutură din mână spre un cuplu de bătrâni care stătea pe marginea drumului cu un carton micuț pe care scria GARRATY.

— Habar n-am ce-mi doresc, dac-o să învingă, urmă McVries. Nu există nimic de care să am neapărat nevoie.

Vreau să zic că n-am acasă o mamă bătrână şi bolnavă, un tată conectat la un rinichi artificial sau altceva de genul ăsta. N-am nici măcar un frăţior care să moară vitejeşte de leucemie.

Chicoti şi-şi scoase bidonaşul de la brâu.

— Mi se pare normal, încuviinţă Garraty.

— Vrei să zici că *nu-i* normal. Toată chestia-i anormală.

— Nu cred că vorbeşti serios, replică Garraty, sigur pe el. Dacă ai putea da timpul înapoi...

— Da, da, ştiu, aş face tot asta, însă...

— Hei ! exclamă băiatul din faţa lor, Pearson, şi arătă cu braţul. Trotuare !

Intrau în oraşul propriu-zis. Casele arătoase erau departe de drum şi-i priveau de sus, din vârful pantelor acoperite de peluze verzi. Peluzele erau ticsite cu oameni care fluturau din mâini şi ovaţionau. Garraty avu impresia că aproape toţi stăteau jos. Aşezaţi pe pământ, pe şezlonguri, ca bătrânii pe care-i văzuse la benzinărie, sau în faţa măsuţelor de picnic. Erau unii chiar şi în balansoare. Simţi un fior de invidie furioasă.

Daţi-i drumul şi fluturaţi din mâini, până vă cad din umeri ! Să mă ia naiba, dacă o să vă mai răspund. Recomandarea 13: Conservaţi energia ori de câte ori se poate.

În cele din urmă, decise însă că era un comportament prostesc. Spectatorii ar fi putut rămâne cu impresia că era insolent. La urma urmelor, el era „Băiatul nostru din Maine". Decise să le facă semn cu mâna tuturor celor care afişau pancarte cu GARRATY. Şi tuturor fetelor drăguţe.

Trecură pe lângă străduţe laterale şi prin intersecţii. Sycamore Street şi Clark Avenue, Exchange Street şi Juniper Lane. Trecură de o băcănie aflată pe un colţ, care avea în vitrină o reclamă pentru bere Narragansett, şi pe lângă o prăvălie de mărunţişuri acoperită cu afişe care-l prezentau pe Maior.

Pe trotuare erau înşiraţi spectatori, dar destul de rari. În mare, Garraty se simţea dezamăgit. Ştia că adevăratele

mulțimi aveau să apară mai târziu pe drum, însă încerca senzația decepționantă a unor artificii fâsâite de umezeală. Iar bietul Curley nu avusese parte nici măcar de spectacolul acesta.

Jeep-ul Maiorului țâșni brusc de pe o străduță laterală și începu să meargă cu viteza grupului principal. Avangarda continua să se afle mult mai înainte.

Dinspre mulțime se ridicară urale asurzitoare. Maiorul încuviință din cap și zâmbi, fluturând o mână către spectatori. După aceea, se întoarse sobru la stânga și-i salută militărește pe băieți. Garraty simți un fior pe spinare. Ochelarii Maiorului sclipeau în lumina soarelui de la începutul după-amiezei.

Maiorul duse la gură portavocea alimentată cu baterii.

— Sunt mândru de voi, băieți. Mândru !

Din spatele lui Garraty, cineva spuse cu glas încet, dar deslușit:

— Rahat cu mac.

Garraty întoarse capul, dar acolo nu era nimeni, doar patru-cinci băieți, care-l priveau cu atenție pe Maior (unul dintre ei își dădu seama că-i răspunsese la salut și-și coborî mâna stingherit), și Stebbins. Stebbins nici măcar nu părea că se uită spre Maior.

Jeep-ul vui și se năpusti înainte. După o clipă, Maiorul dispăruse din nou.

La 12:30, ajunseră în centrul orașului, și Garraty fu dezamăgit. Era genul de orășel cu un singur hidrant. Avea un centru comercial, trei garaje de mașini uzate, câte un McDonalds, Burger King și Pizza Hut, plus o platformă industrială... cam acesta era Limestone.

— Nu-i prea mare, așa-i ? făcu Baker.

Olson chicoti.

— Probabil că-i un loc în care-i plăcut să trăiești, zise Garraty pe un ton de apărare.

— Să mă ferească Dumnezeu de locurile în care-i plăcut să trăiești, comentă McVries, dar zâmbi.

— Fiecare cu gusturile lui, replică neconvingător Garraty.

La ora 13, Limestone era doar o amintire. Un băiețel țanțoș, în salopetă peticită de blugi, merse alături de ei aproape o milă, apoi se așeză și-i privi trecând.

Terenul devenea tot mai deluros și Garraty simți prima transpirație reală a zilei. Cămașa îi era lipită de spate. În dreapta se formau nori de ploaie, dar erau încă departe. Sufla o briză ușoară, care-i mai răcorea.

— Garraty, care-i următorul oraș mare ? întrebă McVries.

— Caribou, mi se pare.

Se întrebă dacă Stebbins își mâncase ultimul sandviș. Stebbins îi intrase în cap ca un refren de muzică pop, care se învârte acolo, iar și iar, până ce crezi că o vei lua razna din cauza lui. Era ora 13:30. Marșul cel Lung acoperise optsprezece mile.

— Cât mai e pân-acolo ?

Garraty se întrebă care era recordul pentru distanța străbătută cu un singur Mărșăluitor eliminat. Optsprezece mile i se părea destul de bine. Optsprezece mile era o cifră de care un om putea fi mândru. Am mers optsprezece mile. Optsprezece mile !

— Am întrebat..., începu McVries răbdător.

— Cred că de-aici s-ar putea să fie aproape treizeci de mile.

— Treizeci ! repetă Pearson. Iisuse !

— Este un oraș mai mare decât Limestone, zise Garraty.

Continua să se simtă într-o postură defensivă. Dumnezeu știa care putea fi motivul. Poate că era vorba despre faptul că așa mulți băieți aveau să moară aici, poate chiar toți. Probabil toți. În toată istoria Marșului cel Lung, numai de șase ori se trecuse dincolo de granița statului și se intrase în New

Hampshire, și numai o dată se intrase în Massachusetts, iar experții spuneau că fusese un record inegalabil, ca și cum un jucător de baschet ar fi înscris o sută douăzeci de puncte într-un singur meci sau cam așa ceva... Poate că și el avea să moară aici. Poate că așa avea să se întâmple. Dar era altceva. Era pământul natal. Avea senzația că Maiorului i-ar fi plăcut asta. „A murit pe pământul lui natal."

Ridică bidonașul și descoperi că era gol.

— Bidonaș ! strigă el. Numărul 47 solicită bidonaș !

Un soldat sări din autoblindat și-i aduse un bidonaș plin. Când soldatul se întoarse cu spatele, Garraty îi atinse carabina de pe umăr. O făcuse pe furiș, dar McVries îl văzu.

— De ce-ai făcut asta ?

Garraty zâmbi și se simți derutat.

— Nu știu. Cred c-a fost ceva ca atunci când bați în lemn ca să-ți poarte noroc.

— Ești un băiat drăguț, Ray, zise McVries, apoi acceleră și-l ajunse din urmă pe Olson, lăsându-l pe Garraty să meargă singur, simțindu-se mai derutat ca oricând.

Numărul 93 – Garraty nu-i cunoștea numele – trecu pe lângă el, în dreapta. Privea în jos spre picioarele sale, și buzele i se mișcau fără zgomot, în timp ce-și număra pașii. Se clătina ușor.

— Salut ! zise Garraty.

Numărul 93 tresări. Ochii îi erau goi, la fel de pustii cum fusese privirea lui Curley pe când pierdea lupta cu crampa musculară. E obosit, gândi Garraty. O știe și este speriat. Brusc, simți cum stomacul i se ridică spre gât și coboară încet la loc.

Umbrele li se întindeau acum în față. Era ora 13:45. Ora 9 dimineața, răcoarea și așteptarea, când stătuseră așezați pe iarbă la umbră, parcă rămăseseră cu o lună în urmă.

Cu câteva minute înainte de ora 14, se auzi alt zvon. Garraty simțea pe pielea lui o lecție de psihologie a zvonu-

rilor. Cineva aflase ceva şi, instantaneu, aflaseră toţi. Zvonurile se creau prin respiraţia gură la gură. Se părea că va ploua. Sunt şanse să plouă. Va ploua în curând. Tipul cu aparatul de radio spune că-n curând va ploua cu găleata. Era totuşi straniu cât de frecvent zvonurile se adevereau. Iar când se auzea că încetinea cineva pasul, că avea cineva necazuri, ele se confirmau întotdeauna.

De data aceasta, se vorbea că numărul 9, Ewing, făcuse băşici la picioare şi primise două avertismente. Mulţi băieţi fuseseră avertizaţi, dar era normal. Se spunea că situaţia arăta însă rău pentru Ewing.

Îi transmise zvonul lui Baker, care păru surprins.

— Negrul ? întrebă Baker. Ăla care-i atât de negru, încât pare violet ?

Garraty spuse că nu ştia dacă Ewing era negru sau alb.

— Da, e negru, încuviinţă Pearson şi-l arătă cu degetul.

Garraty zărea broboane mici de sudoare sclipind pe pielea lui Ewing. Aproape îngrozit, observă că acesta purta tenişi.

Recomandarea 3: Nu purtaţi, repetăm, nu purtaţi tenişi. În Marşul cel Lung, nimic nu vă va provoca băşici mai repede decât tenişii.

— A venit cu noi în maşină, zise Baker. E din Texas.

Iuţi pasul, până i se alătură lui Ewing, şi stătu de vorbă cu el destul timp. După aceea rămase în urmă, încet, pentru a evita să fie avertizat. Era mohorât.

— A început să facă băşici acum două mile. Au început să i se spargă în Limestone. Calcă în lichidul din băşicile sparte.

Ascultară toţi în tăcere. Garraty se gândi la Stebbins. Stebbins purta tenişi. Poate că Stebbins se lupta cu băşicile chiar acum.

— Avertisment ! Avertisment numărul 9 ! Al treilea avertisment, numărul 9 !

Soldaţii îl priveau pe Ewing cu luare-aminte. La fel şi

Mărșăluitorii. Ewing se afla în centrul atenției. Spatele tricoului său, contrastant de alb pe pielea neagră, era cenușiu până aproape de mijloc din cauza sudorii cu care se îmbibase. Garraty îi zărea mușchii mari ai spinării care-i unduiau în timpul mersului. Avea destulă musculatură ca să reziste zile întregi și Baker afirmase că pășea în fluidul scurs din bășicile sparte. Bășici și crampe. Garraty se înfioră. Moarte instantanee. Toți mușchii aceia, toate antrenamentele nu puteau opri bășicile și crampele. La ce Dumnezeu se gândise Ewing când încălțase tenișii marca P. F. Flyers ?

Barkovitch îi se alătură. Îl privea și el pe Ewing.

— Bășici ! rosti pe un ton ca și cum ar fi spus că mama lui Ewing era o târfă. La ce dracu' te poți aștepta de la o cioară proastă ? la ziceți – la ce ?

— Mișcă d-aici, făcu Baker sec, sau îți trag una !

— Nu-ți permite regulamentul, rânji încântat Barkovitch. Nu uita asta, șmechere !

Se îndepărtă totuși de ei. Parcă ar fi fost înconjurat de un norișor de venin.

Ora 14 deveni 14:30. Umbrele li se lungiră. Urcară un deal cu pantă lungă și, când ajunse în vârf, Garraty văzu în depărtare munți scunzi, încețoșați și azurii. Norii de furtună care se strângeau dinspre vest erau mai întunecați și briza se intensificase, astfel încât pielea i se făcea ca de găină, pe măsură ce transpirația se usca pe el.

Un grup de bărbați strânși în jurul unei autofurgonete Ford care tracta o rulotă îi ovaționă frenetic. Erau beți turtă. Toți băieții fluturară mâinile spre ei, până și Ewing. Erau primii spectatori pe care-i văzuseră, după băiețelul țanțoș în salopeta peticită.

Garraty deschise un tub de concentrate fără să citească eticheta și-l mâncă. Avea un gust vag de carne de porc. Se gândi la hamburgerul lui McVries. Se gândi la o prăjitură mare de ciocolată, cu o cireașă deasupra. Se gândi la clătite. Dintr-un

motiv necunoscut și nebunesc, își dorea o clătită rece, umplută cu gem de mere. Cina rece pe care i-o pregătea mama lui, ori de câte ori el și tata mergeau să vâneze în noiembrie.

Ewing căpătă biletul de ieșire după vreo zece minute.

Era laolaltă cu un grup de băieți, când coborî pentru ultima dată sub viteza admisă. Poate crezuse că băieții aveau să-l protejeze, dar soldații își făcură treaba excelent. Soldații erau experți. Îi împinseră pe ceilalți băieți în lături și-l traseră pe Ewing pe acostament. Ewing încercă să se împotrivească, dar fără convingere. Un soldat îi prinse brațele la spate, iar celălalt își lipi carabina de capul lui Ewing și-l împușcă. Un picior al băiatului zvâcni convulsiv.

— Sângele lui are aceeași culoare cu al albilor, vorbi brusc McVries.

Cuvintele se auziră foarte sonor în liniștea lăsată după unica împușcătură. Mărul lui Adam i se mișcă în sus și în jos, iar ceva îi plescăi în gât.

Erau acum cu doi mai puțin. Șansele crescuseră, infinitezimal, în favoarea celor rămași. Unii băieți discutau în șoaptă și Garraty se întrebă din nou ce se întâmpla cu trupurile.

Te-ntrebi al naibii de multe ! se apostrofă în gând.

Și-și dădu seama că era obosit.

PARTEA A DOUA

PE DRUM

Capitolul 3

„Vei avea la dispoziție treizeci de secunde și,
te rog, nu uita că răspunsul tău trebuie
să fie sub forma unei întrebări."

– Art Fleming
Risc

Era ora 15 când primele picături de ploaie căzură pe drum, mari, întunecate și rotunde. Cerul era negru și acoperit cu zdrențe de nori, sălbatic și fascinant. Tunetul bubui undeva deasupra norilor. Un trident albastru de fulger licări în înălțimi, coborând spre pământ.

Garraty își îmbrăcase jacheta la scurt timp după ce Ewing își căpătase biletul de ieșire, iar acum își trase fermoarul și-și ridică gulerul. Harkness, potențialul scriitor, își ascunsese cu grijă carnețelul într-o pungă de plastic. Barkovitch își pusese o pălărie galbenă de ploaie, din vinilin. Era incredibil felul în care aceasta îi modifica fața, dar ar fi fost foarte greu de explicat cum anume. Se zgâia de sub borurile ei, aidoma unui încrâncenat paznic de far.

Pe neașteptate, răsună pocnitura incredibilă a unui tunet.

— Începe ! strigă Olson.

Ploaia porni să se reverse. Pentru câteva momente fu atât de deasă, încât Garraty se trezi complet izolat în interiorul unei perdele de duș unduitoare. Instantaneu, fu udat până la

piele. Părul îi devenise ca o blăniță îmbibată de apă. Ridică fața spre cer și zâmbi. Se întrebă dacă soldații îi puteau vedea. Se întrebă dacă cineva n-ar fi putut...

Pe când își punea toate întrebările acelea, prima aversă își reduse nițel intensitatea și putu să vadă din nou în jur. Privi peste umăr spre Stebbins. Acesta mergea gârbovit, cu mâinile lipite de abdomen și, la început, Garraty crezu că avea o crampă. Pentru o clipă, simți cleștele unei panici puternice, care nu semăna deloc cu ceea ce simțise atunci când Curley și Ewing o încasaseră. Nu mai dorea ca Stebbins să dispară printre primii.

Văzu după aceea că Stebbins nu făcea altceva decât să-și protejeze ultima jumătate a sandvișului cu gem și privi iarăși înainte, simțindu-se ușurat. Decise că Stebbins avea o mamă destul de nepriceputâ, fiindcă nu-i ambalase amărâtele de sandvișuri în folie, pentru eventualitatea în care ar fi început să plouă.

Tunetele bubuiau stridente, ca la niște antrenamente de artilerie celeste. Garraty se simțea binedispus, și o parte din oboseală părea să se fi spălat o dată cu transpirația corpului. Ploaia reîncepu violent, răpăind și, în cele din urmă, se transformă într-o burniță continuă. Deasupra, norii începuseră să se destrame.

Pearson mergea lângă el, trăgând în sus de betelia pantalonilor. Purta blugi care-i erau prea mari și obișnuia să-i ridice frecvent. Avea ochelari cu rame de baga, cu lentile ca fundurile unor sticle de Coca-Cola, și acum le șterse și le curăță pe poala cămășii. Se holba mijit și lipsit de apărare, cum fac persoanele cu vedere foarte slabă, atunci când își scot ochelarii.

— Ți-a plăcut dușul ?

Garraty încuviință din cap. Mult în față, McVries urina. Mergea cu spatele în timp ce o făcea, stropind acostamentul la o distanță considerabilă de ceilalți.

Garraty ridică ochii spre soldați. Și ei erau uzi, bineînțeles, dar nu trădau disconfortul. Fețele le erau perfect împietrite. Ce simți oare, se întrebă el, când împuști pe cineva și-l omori ? Te face oare să te simți puternic ? Își aminti de fata cu pancarta, își aminti cum o sărutase și-i pipăise fundul. Își aminti că îi simțise slipul moale sub pantalonii pescărești. Pe el, senzațiile acelea îl făcuseră să se simtă puternic.

— Tipul din spate nu zice prea multe, așa-i ? rosti pe neașteptate Baker.

Arătă cu degetul mare spre Stebbins. Pantalonii purpurii ai acestuia se îmbibaseră de ploaie și erau acum întunecați.

— Nu, nu zice.

McVries căpătă un avertisment pentru că încetinise prea mult când își ridicase fermoarul pantalonilor. Li se alătură, iar Baker îi repetă observația despre Stebbins.

— Ce dacă-i singuratic ? strânse din umeri McVries. Cred...

— Hei, interveni Olson. (Era primul lucru pe care-l spunea după mult timp și vocea lui avea un ton straniu.) Îmi simt picioarele ciudat.

Garraty îl privi cu atenție și-i zări în ochi sămânța panicii. Privirea de bravură dispăruse.

— Cât de ciudat ? îl întrebă.

— Parcă mi s-ar înmuia toți mușchii.

— Relaxează-te, îl sfătui McVries. Mi s-a întâmplat și mie acum vreo două ore. O să treacă.

Ușurarea se citi în ochii lui Olson.

— Trece ?

— Da, sigur că da !

Olson nu spuse nimic, dar buzele i se mișcară. Pentru o clipă, Garraty crezu că se ruga, apoi își dădu seama că pur și simplu număra pașii.

Două împușcături răsunară brusc. Se auzi un țipăt, după care a treia împușcătură.

Priviră și văzură un băiat în pulover albastru și pantaloni pescărești alb-murdar, zăcând cu fața în jos într-o băltoacă de apă. Un pantof îi zburase din picior. Purta șosetele albe de atletism indicate de Recomandarea 12.

Garraty trecu pe lângă el, fără să se uite pentru a vedea urmele de gloanțe. Se spunea că băiatul murise, fiindcă încetinise. Nu din cauza băşicilor sau a crampelor, ci pur și simplu încetinise prea des și căpătase biletul de ieșire.

Garraty nu-i cunoștea numele sau numărul. Se gândi că avea să urmeze un zvon și în privința asta, dar nu auzi nimic. Poate că nimeni nu le știa. Poate că fusese un singuratic, ca Stebbins.

De acum parcurseseră douăzeci și cinci de mile din Marșul cel Lung. Peisajul era o frescă permanentă de păduri și câmpuri, întrerupte din când în când de vreo casă ori de o răspântie, unde, în ciuda burniței, oamenii agitau din brațe și aclamau. O femeie în vârstă stătea împietrită sub o umbrelă neagră, fără să facă semn cu mâna, să vorbească ori să surâdă. Îi privea trecând, cu ochi sfredelitori. Nu trăda nici un semn de viață ori de mișcare, cu excepția faptului că vântul îi flutura poalele rochiei negre. Pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă purta un inel mare, cu o piatră purpurie. La gât avea un medalion care-și pierduse luciul.

Traversară o cale ferată care fusese abandonată de mult – șinele erau ruginite și prin zgura dintre traverse creștea pir. Cineva se împiedică și căzu și fu avertizat, apoi se sculă și continuă să meargă cu genunchiul însângerat.

Se aflau la numai nouăsprezece mile de Caribou, dar noaptea avea să coboare înainte ca ei să fi ajuns acolo. Cei răi n-au voie să se odihnească, gândi Garraty și i se păru amuzant. Râse.

McVries îl privi cu atenție.

— Ai început să obosești?

— Nu, răspunse Garraty. Oboseala mă-ncearcă de mult. (Îl privi pe celălalt băiat cu o căutătură aproape dușmănoasă.) Vrei să zici că tu n-ai obosit?

— Dansează așa cu mine, de-a pururi, Garraty, răspunse McVries, și nu voi obosi niciodată. Ne vom atinge pantofii de stele și ne vom legăna pe Lună.

Suflă o sărutare din palmă spre Garraty și se îndepărtă.

Garraty privi după el. Nu știa ce să creadă despre McVries.

La 15:45, cerul se înseninase și în vest se zărea un curcubeu, acolo unde soarele se ascundea sub nori tiviți cu auriu. Razele piezișe de la sfârșitul după-amiezei colorau ogoarele recent arate pe lângă care treceau, conturând clar brazdele negre, urmând curbele lente ale dealurilor lungi cu pante line.

Sunetul autoblindatului era discret, parcă liniștitor. Garraty își lăsă bărbia în piept și picoti în timp ce mergea. Undeva, în față, se găsea Freeport, totuși nu aveau să ajungă acolo în seara aceasta sau mâine. Erau mulți pași. Era un drum lung. Mai avea încă prea multe întrebări și prea puține răspunsuri. Întregul Marș nu părea decât un gigantic semn de întrebare. Își spuse că trebuia să aibă un înțeles profund. Cu siguranță, așa trebuia să fie. Ceva cu înțelesuri profunde putea să ofere răspunsuri la orice întrebări; era pur și simplu o chestiune de a-ți ține piciorul apăsat pe pedala de accelerație. Dacă el ar fi putut să...

Călcă într-o băltoacă de apă și tresări, trezindu-se complet. Pearson îl privi întrebător și-și împinse ochelarii în sus pe nas.

— Îl știi pe băiatul care a căzut și s-a tăiat, când am traversat șinele?

— Da. Zuck, nu-i așa ?

— Exact. Tocmai am auzit că sângerarea nu s-a oprit.

— Cât mai avem până la Caribou, omule din Maine ? îl întrebă cineva.

Garraty privi în jur. Era Barkovitch. Își îndesase pălăria de ploaie în buzunarul de la spate, unde flutura obscen.

— De unde dracu' să știu ?

— Nu aici locuiești ?

— Mai sunt vreo șaptesprezece mile, răspunse McVries. Acum, du-te și vinde-ți marfa altundeva, piticule.

Barkovitch își afișă privirea jignită și se îndepărtă.

— E tare băgăcios, comentă Garraty.

— Nu-l lăsa să te irite, replică McVries. Concentrează-te doar să mergi, până-l bagi în pământ.

— Am înțeles, domnule antrenor.

McVries îl bătu pe Garraty pe umăr.

— Sper să-l câștigi pe-ăsta pentru Gipper[1], băiatul meu.

— Parcă am merge de o veșnicie, nu-i așa ?

— Mda.

Garraty își umezi buzele, dorind să se exprime și neștiind cum s-o facă.

— Ai auzit vreodată chestia aia despre oamenii care, în pragul înecului, își revăd fulgerător toată viața ?

— Cred c-am citit odată despre așa ceva. Sau am auzit pe cineva spunând-o într-un film.

— Te-ai gândit vreodată că ni s-ar putea întâmpla și nouă ? În timpul Marșului ?

McVries se prefăcu că se înfioară.

— Hristoase, sper să nu fie așa !

Garraty tăcu o clipă, apoi vorbi:

---

1. Replică atribuită jucătorului de fotbal american George Gipp (1895–1920), aflat pe patul morții (n. trad.).

— Crezi că... nu contează. Dă-o dracu'!

— Ba nu, spune! Ce să cred?

— Crezi că am putea trăi restul vieții pe drumul ăsta? Asta voiam să zic. Adică ce ne-ar fi așteptat, dacă n-am fi... știi tu.

McVries scotoci prin buzunar și scoase un pachet de țigări Mellow.

— Fumezi?

— Nu.

— Nici eu, zise McVries și puse o țigară în gură.

Scoase după aceea un plic de chibrituri, pe care era tipărită o rețetă pentru sos de tomate. Aprinse țigara, trase fumul în piept și-l tuși afară. Garraty se gândi la Recomandarea 10: Păstrează-ți suflul. Dacă ești fumător, încearcă să nu fumezi în Marșul cel Lung.

— Mă gândisem să-nvăț, făcu McVries sfidător.

— I-o porcărie, nu-i așa? întrebă Garraty cu tristețe.

McVries îl privi surprins și azvârli țigara.

— Mda, făcu el, cred că da.

Până la ora 16, curcubeul dispăruse. Davidson, numărul 8, rămase ușor în urmă, alăturându-li-se. Era un băiat chipeș, cu excepția erupției de acnee de pe frunte.

— Zuck are probleme serioase, îi anunță.

Davidson avusese un rucsac când Garraty îl văzuse ultima dată, dar probabil că îl abandonase pe drum.

— Mai sângerează? se interesă McVries.

— Ca un porc înjunghiat, clătină din cap Davidson. Nu-i curios cum merg lucrurile? Dacă ai fi căzut oricând în altă ocazie, te-ai fi julit nițel. El însă are nevoie de copci. Arătă spre drum: Priviți!

Garraty se uită și văzu picături mici și întunecate pe asfaltul care începuse să se usuce.

— Sânge?

— Doar nu-i ketchup, făcu Davidson, sinistru.

— Se teme ? întrebă Olson cu glas sec.

— Zice că nu-i pasă deloc, răspunse Davidson, dar eu mă tem. (Ochii lui erau mari și cenușii.) Mă tem pentru noi toți.

Continuară să meargă. Baker atrase atenția spre altă pancartă care-l încuraja pe Garraty.

— Mare rahat, răspunse Garraty fără să ridice ochii.

Urmărea picăturile de sânge ale lui Zuck, ca Dan'l Boone[1] pornit pe urmele unui indian rănit. Picăturile unduiau încet de o parte și de cealaltă a liniei albe mediane.

— McVries, rosti Olson.

Tonul glasului scăzuse în ultimele două ore. Garraty decisese că-i plăcea de Olson în ciuda măștii exterioare de dur pe care o afișa. Nu-i plăcea să-l vadă înspăimântându-se, dar nu mai încăpea nici o îndoială că asta se întâmpla.

— Ce-i ? întrebă McVries.

— Nu dispare. Senzația aia de înmuiere despre care ți-am povestit... Nu dispare.

McVries nu spuse nimic. Cicatricea de pe chipul lui părea foarte albă în lumina soarelui care apunea.

— Am impresia că picioarele mi-ar putea ceda, pur și simplu. Ca o temelie proastă. N-o să se-ntâmple așa, nu ? Nu ?

Glasul lui Olson devenise ușor strident.

McVries nu spuse nimic.

— Pot să iau o țigară ? întrebă Olson.

Vocea îi redevenise aproape șoptită.

— Da. Poți păstra pachetul.

Olson aprinse o țigară Mellow cu o ușurință ce dovedea exercițiu, adăpostind chibritul în palmă, și dădu cu tifla spre soldații care-l priveau de pe autoblindat.

— Mă privesc cu subînțeles de vreo oră sau mai bine. Au un al șaselea simț în privința asta. Ridică din nou glasul: Vă place, nu-i așa, băieți ? Vă place, este ? Vă place al dracu', este ?

1. Daniel Boone (1734-1820), explorator american (n. trad.).

Câțiva Mărșăluitori se întoarseră să-l privească, apoi își feriră iute ochii. Garraty ar fi dorit și el să nu se mai uite. În vocea lui Olson se simțea isteria. Soldații îl priveau impasibil. Garraty se întrebă dacă zvonul despre Olson avea să se împrăștie rapid și nu-și putu alunga un fior.

Până la 16:30, parcurseseră treizeci de mile. Soarele dispăruse pe jumătate și însângera orizontul. Norii de furtună trecuseră spre est și deasupra cerul era albastru-închis. Garraty se gândi iarăși la ipoteticul său personaj aflat în pragul morții prin înec. Situația nu mai era chiar atât de ipotetică. Noaptea ce se apropia era aidoma apei care avea să-i acopere în curând.

Un sentiment de panică i se ridică pe neașteptate în gât. Brusc, avu certitudinea teribilă că aceea fusese ultima zi din viața lui. Ar fi dorit s-o prelungească. Ar fi dorit să dureze cât mai mult. Ar fi dorit ca amurgul să țină ore în șir.

— Avertisment! Avertisment, numărul 100! Al treilea avertisment, numărul 100!

Zuck privi în jur. În ochii lui se citea o buimăceală, părea că nu înțelege. Cracul drept al pantalonilor era scorțos de sânge uscat. După aceea, pe neașteptate, începu să alerge. Se strecură printre Mărșăluitori ca o extremă care se îndreaptă cu mingea spre eseu. Gonea cu aceeași expresie uluită pe față.

Autoblindatul mări viteza. Zuck îl auzi venind și alergă mai repede. Era o fugă stranie, împleticită, șchiopătată. Rana de la genunchi i se redeschise și, când se năpusti în spațiul liber din fața grupului principal, Garraty văzu picăturile de sânge proaspăt împroșcându-se și zburându-i din manșetele pantalonilor. Zuck urcă în fugă următoarea pantă și, pentru un moment, se contură distinct pe fundalul cerului roșu, o siluetă neagră galvanică, încremenită pentru o clipă în mijlocul unui pas, ca o sperietoare alergând. Apoi dispăru, și autoblindatul

îl urmă. Cei doi soldați care coborâseră din el continuară alături de băieți, cu chipuri inexpresive.

Nimeni nu scoase o vorbă. Toți ascultau. Mult timp nu se auzi nici un sunet. Mult, incredibil de mult timp. Doar o pasăre, câțiva greieri timpurii de mai și, undeva dincolo de ei, zumzetul unui avion.

După o vreme, se auzi un singur pocnet sec, o pauză, altă împușcătură.

— Nu-și asumă nici un risc, comentă cineva slab.

Când trecură de vârful pantei, zăriră autoblindatul pe acostament, la o jumătate de milă depărtare. Din cele două țevi de eșapament se învălătucea fum albastru. Zuck nu se vedea nicăieri. Nici o urmă a lui.

— Unde-i Maiorul ? zbieră cineva.

Tonul vocii denota în mod clar panica. Aparținea unui băiat brahicefal pe nume Gribble, numărul 48.

— Vreau să-l văd pe Maior, la dracu' ! Unde-i ?

Soldații care mergeau alături de ei pe drum nu răspunseră. Nici unul nu scoase o vorbă.

— Ține alt discurs ? tună Gribble. Asta face – ei bine, este un *ucigaș* ! Asta-i, un *ucigaș* ! O să-i... o să-i spun ! Credeți că n-o să-i spun ? O să i-o spun în față ! O să i-o spun *drept în față* !

În ațâțarea sa, redusese ritmul pasului, aproape oprindu-se, și soldaților li se trezi interesul pentru prima dată.

— Avertisment ! Avertisment, numărul 48 !

Gribble se împletici și se opri de-a binelea, după care picioarele lui măriră viteza. În timp ce mergea, își privea picioarele. În scurt timp, ajunseră în locul unde aștepta autoblindatul. Acesta reîncepu să se târască alături de ei.

La 16:45, Garraty luă cina – un tub de pastă de ton, pesmeți Snappy Crackers cu brânză topită și multă apă. Fu nevoit să-și impună să se limiteze numai la atât. Puteai căpăta apă oricând, dar alte concentrate nu primeau decât a doua zi

la ora 9... și era posibil să-și dorească să mănânce în timpul nopții. Ce naiba, era posibil *să aibă nevoie* să mănânce ceva în timpul nopții.

— Poate fi o chestie de viață și de moarte, comentă Baker, da-n nici un caz nu-ți taie pofta de mâncare.

— Nu-mi pot permite să mă las afectat, replică Garraty. Nu-mi place ideea să leșin pe la două noaptea.

Gândul respectiv era chiar neplăcut. Probabil că n-ai fi avut habar. N-ai fi simțit nimic. Te-ai fi trezit, pur și simplu, în eternitate.

— Te pune pe gânduri, nu-i așa ? întrebă încetișor Baker.

Garraty îl privi. În lumina slabă, chipul celuilalt arăta delicat, tânăr și frumos.

— Da. M-am gândit la al naibii de multe lucruri.

— De pildă ?

— De pildă, la el, răspunse Garraty și arătă cu capul spre Stebbins, care continua să meargă cu același pas cu care o făcuse de când porniseră.

Pantalonii i se uscau. Fața îi era ascunsă de umbre. Continua să-și păstreze ultima jumătate de sandviș.

— Ce-i cu el ?

— Mă întreb de ce se află aici... de ce nu vorbește ? Și dacă va supraviețui sau va muri ?

— Garraty, toți vom muri.

— Dar sper că nu în noaptea asta.

Menținuse tonul glasului nepăsător, dar un fior îi zgâlțâi pe neașteptate tot trupul. Nu știa dacă Baker îl văzuse sau nu. Rinichii i se contractară. Se întoarse, își trase fermoarul pantalonilor și merse cu spatele înainte.

— Ce crezi despre Premiu ? îl întrebă Baker.

— Nu mi se pare important să mă gândesc la el, răspunse Garraty și începu să urineze.

Termină, își trase fermoarul și se întoarse din nou, încântat că încheiase operațiunea fără să-și atragă un avertisment.

— Eu mă gândesc, făcu Baker visător. Nu atât de mult la Premiu în sine, cât la bani. Atâția bani...

— Cei bogați nu vor intra în Împărăția Cerurilor, zise Garraty și-și privi picioarele, singurele care-l împiedicau să afle dacă exista cu adevărat o Împărăție a Cerurilor.

— Amin! adăugă Olson. După slujbă, enoriașii sunt rugați să ia din gustările pregătite.

— Ești un tip evlavios? îl întrebă Baker pe Garraty.

— Nu... nu în mod special. Dar nici nu sunt obsedat de bani.

— Ai fi fost obsedat, dac-ai fi fost crescut cu ciorbă de cartofi și de varză, spuse Baker. Carnea exista doar când tata își permitea să cumpere gloanțe.

— S-ar putea ca banii să joace un rol important, încuviință Garraty și apoi tăcu, întrebându-se dacă n-ar fi fost preferabil să nu mai spună nimic altceva. Totuși, nu-s niciodată lucrul cel mai important.

Văzu că Baker îl privea neînțelegător și puțin disprețuitor.

— „Nu-i poți duce cu tine în mormânt" ar trebui să fie următoarea ta replică, zise McVries.

Garraty se uită la el. McVries afișa obișnuitul lui surâs pieziș și enervant.

— Și nu-i adevărat? îl întrebă. Când apărem pe lume, n-aducem nimic cu noi și-n nici un caz nu luăm nimic cu noi atunci când o părăsim.

— De acord, dar perioada dintre cele două clipe este mult mai plăcută din punctul de vedere al confortului, nu crezi? făcu McVries.

— Confort – rahat! exclamă Garraty. Dacă te-mpușcă un urât de pe autoblindatul ăsta, nici un medic din lume nu te-ar putea reînvia cu o transfuzie de bancnote, indiferent de valoarea lor.

— Nu sunt mort, zise Baker încetișor.

— Nu, dar ai putea să fii. (Brusc, Garraty simți că era foarte important să le comunice toate lucrurile acelea.) Să

zicem că vei învinge. Să zicem că-ți vei petrece următoarele șase săptămâni plănuind ce vei face cu banii – nici nu ne referim la Premiu, ci doar la bani – și că te calcă un taxi prima dată când ieși să-ți cumperi ceva.

Harkness se apropiase și mergea lângă Olson.

— Asta nu-i valabil și pentru mine, puiule, rosti el. Primul lucru pe care o să-l fac va fi să-mi cumpăr o companie de taxiuri. Dacă voi învinge, s-ar putea să nu mai merg pe jos în viața mea.

— Nu-nțelegi! exclamă Garraty, mai exasperat ca oricând. Indiferent c-ar fi vorba despre ciorbă de cartofi sau despre cotlete la grătar, despre o vilă sau o magherniță, dacă ai mierlit-o, te vor pune pe raftul unui frigider din morgă, ca pe Zuck sau Ewing, și asta-i tot! Eu zic doar că-i mai bine să trăiești fiecare zi în parte. Oamenii ar fi mult mai fericiți, dacă ar trăi pur și simplu fiecare zi în parte.

— Oho, ce mai rahaturi poleite, pufni McVries.

— Chiar așa? ! se strâmbă Garraty. Tu câte planuri îți faci?

— I-adevărat, în clipa de față mi-am mai reevaluat orizonturile...

— Fac prinsoare că ți le-ai reevaluat, comentă Garraty încruntat. Singura diferență este că în clipa de față suntem în legătură directă cu moartea.

Se lăsă o liniște totală. Harkness își scoase ochelarii și începu să le lustruiască lentilele. Olson părea mai palid. Garraty regretă că spusese lucrurile acelea; mersese prea departe.

Apoi cineva din spate rosti destul de clar:

— I-auzi, i-auzi!

Garraty privi în jur, convins că era Stebbins, deși nu-i auzise niciodată glasul. Stebbins nu dădea însă nici un semn că ar fi vorbit. Privea în jos, spre drum.

— Cred că m-am cam înfierbântat, murmură Garraty, deși nu el se înfierbântase, ci Zuck. Vrea cineva o prăjiturică?

Îi servi cu prăjiturele; era ora 17. Soarele parcă atârna la jumătatea orizontului. Ca și cum întregul Pământ se oprise din mișcarea de rotație. Cei trei-patru nerăbdători care continuau să fie în avangardă reduseseră pasul treptat, astfel încât acum se aflau la mai puțin de cincizeci de metri în fața grupului principal.

Drumul devenise pentru Garraty o combinație înșelătoare de suișuri, fără coborâșuri pe măsură. Se întreba dacă nu după mult timp toți aveau să sfârșească prin a respira cu măști de oxigen, când călcă pe o centură cu concentrate alimentare abandonată de cineva. Surprins, ridică ochii. Fusese a lui Olson. Mâinile acestuia îi tremurau în dreptul mijlocului. Pe față i se citea o încruntătură de surpriză.

— Am scăpat-o, rosti el. Voiam să mănânc ceva și am scăpat-o.

Râse, ca și cum ar fi vrut să le arate că fusese o prostie. Râsul se opri brusc.

— Mi-e foame, continuă el.

Nu-i răspunse nimeni. De acum toți trecuseră de centura lui Olson și nu mai exista posibilitatea s-o recupereze. Garraty privi în urmă și o văzu peste linia albă întreruptă.

— Mi-e foame, repetă Olson răbdător.

Maiorului îi place să vadă pe cineva care arde de nerăbdare să-i radă pe ceilalți, nu așa spusese Olson când revenise după ce-și primise ecusonul ? Olson nu mai părea să ardă de nerăbdare de a rade pe cineva. Garraty privi buzunărașele propriei sale centuri. Îi mai rămăseseră trei tuburi de concentrate, pesmeți și brânză. Brânza nu-i plăcea însă aproape deloc.

— Poftim, spuse și i-o întinse.

Olson nu rosti nimic, dar o mâncă.

— Mușchetarule, făcu McVries cu același surâs pieziș.

La ora 17:30, văzduhul era fumuriu în amurg. Câțiva licurici timpurii zburau fără țintă. O ceață joasă se încolăcise

lăptoasă prin șanțurile și făgașele ogoarelor. Undeva, în față, cineva întrebă ce se întâmpla dacă, ceața fiind atât de deasă, din greșeală, părăseai drumul.

Glasul inconfundabil al lui Barkovitch replică iute și răutăcios:

— Tu ce crezi, prostovane ?

Patru duși, gândi Garraty. Suntem pe drum de opt ore și jumătate și s-au dus numai patru. Simțea în stomac un nod mic și foarte greu. N-o să le supraviețuiesc niciodată tuturor, se gândi. În nici un caz *tuturor.* Dar, pe de altă parte, de ce nu ? Cineva trebuia s-o facă.

Discuțiile păliseră o dată cu lumina. Se lăsă o tăcere apăsătoare. Umbrele ce-i învăluiau, pâcla joasă care se aduna în fuioare mici și răsucite... pentru prima dată, totul părea perfect real și complet nefiresc, și Garraty și-o dori alături de el pe Jan, pe mama sau pe oricine altă femeie și se întrebă ce dracu' căuta el aici și cum de se băgase în așa ceva. Nu se putea nici măcar amăgi că nu știuse totul, că nu avusese habar de toate detaliile, pentru că știuse. Și, de altfel, nu fusese singurul. În clipa de față, din alai mai făceau parte alți nouăzeci și cinci de inconștienți.

Nodul de flegmă îi ajunsese din nou în gât și îl împiedica să înghită cu ușurință. În față, cineva plângea încetișor. Nu auzise când începuseră sunetele și nimeni nu-i atrăsese atenția asupra lor; era ca și când ele ar fi existat dintotdeauna.

Mai aveau zece mile până la Caribou și cel puțin acolo aveau să fie lumini. Gândul îl mai înveseli puțin pe Garraty. Era bine, la urma urmelor, nu ? Era viu și nu avea nici un rost să se gândească la viitor, la momentul acela când putea să nu mai fie în viață. Așa cum spusese McVries, totul era o chestiune de ajustare a propriilor orizonturi.

La 17:45 se auzi un zvon despre un băiat pe nume Travin, unul dintre primii lideri, care, acum, revenea încet în grupul principal. Travin avea diaree. Garraty auzise și nu-i venea să creadă că era adevărat, dar, când îl văzu pe Travin, își dădu seama de realitate. Băiatul mergea și în același timp își ținea pantalonii ridicați. De fiecare dată când se lăsa pe vine, căpăta un avertisment și Garraty se întrebă îngrețoșat de ce Travin nu lăsa diareea să-i curgă pur și simplu în jos pe picioare. Mai bine murdar, decât mort.

Travin era îndoit de mijloc; umbla ca Stebbins cu sandvișul lui și, de fiecare dată când se cutremura din tot corpul, Garraty știa că-l zguduia altă crampă stomacală. Se simți dezgustat. Spectacolul acesta nu mai stârnea nici fascinație, nici mister. Era doar un băiat pe care-l durea stomacul, atâta tot, și nu puteai simți altceva decât dezgust și un fel de teroare animalică. Propriul lui stomac avu un spasm de greață.

Soldații îl priveau foarte atent pe Travin. Priveau și așteptau. În cele din urmă, Travin se lăsă pe vine, căzând pe jumătate, și soldații îl împușcară cu pantalonii coborâți. Travin se rostogoli pe o parte și rămase cu fața contorsionată spre cer, urât și jalnic. Cineva vomită zgomotos și fu avertizat. Lui Garraty i se păru că-și deșerta întregul conținut al stomacului.

— Ăsta o să fie următorul, comentă Harkness pe un ton profesional.

— Tacă-ți fleanca, mârâi Garraty răgușit. Nu poți să taci din gură ?

Nu răspunse nimeni. Harkness păru stânjenit și începu să-și lustruiască iarăși ochelarii. Băiatul care vomitase nu fu împușcat.

Trecură pe lângă un grup de adolescenți care ovaționau, stând așezați pe o pătură și bând Coca-Cola.

Îl recunoscură pe Garraty și se ridicară în picioare, aclamându-l. Îl făcură să se simtă stânjenit. O fată avea sâni foarte mari. Prietenul ei îi privea cum tresăltau, când ea țopăia de încântare. Garraty decise că se transforma într-un maniac sexual.

— Ia uită-te ce mai țâțoance ! comentă Pearson. Mamă, mamă !

Garraty se întrebă dacă fata era virgină, ca el.

Trecură pe lângă un iaz încremenit, aproape perfect circular, peste care plutea o pâclă ușoară. Semăna cu o oglindă vag încețoșată și o broască orăcăi răgușit în hățișul misterios de plante acvatice care creșteau pe margine. Garraty se gândi că iazul era unul dintre lucrurile cele mai frumoase pe care le văzuse vreodată.

— I-un stat al dracu' de mare, comentă Barkovitch de undeva din față.

— Tipu' ăsta mă scoate pur și simplu din sărite, spuse solemn McVries. În clipa de față, singurul țel din viața mea este să-i supraviețuiesc.

Olson rostea *Ave Maria*.

Garraty îl privi, alarmat.

— Câte avertismente a căpătat ? întrebă Pearson.

— Nu știu să fi primit vreunul, răspunse Baker.

— Oricum, n-arată prea bine.

— În momentul ăsta, nici unul dintre noi n-arată prea bine, zise McVries.

Se lăsă din nou tăcerea. Pentru prima dată, Garraty fu conștient că-l dureau labele picioarelor. Nu era vorba despre picioare în sine, care-l necăjeau de ceva timp, ci despre labe. Observă că, în mod inconștient, călca pe latura lor exterioară, dar, la răstimpuri, călca pe toată lățimea tălpii și atunci se strâmba de durere. Închise fermoarul jachetei până sus și ridică gulerul pe lângă gât. Aerul continua să fie umed și rece.

— Hei ! exclamă McVries încântat. Ia priviți acolo !

Garraty și ceilalți priviră în stânga. Treceau pe lângă un cimitir situat în vârful unei mici coline ierboase. Era înconjurat de un zid din bolovani, și acum ceața se târa încetișor în jurul pietrelor funerare, strâmbe și aplecate. Un înger cu o aripă ruptă îi privea cu ochi goi. În vârful unui catarg de drapel de pe care se cojea vopseaua, rămas acolo de la vreo ceremonie patriotică, se cocoțase o ciocănitoare și-i privea cu atenție din înălțime.

— Primul nostru cimitir, comentă McVries. Este-n partea ta, Ray, așa c-ai pierdut toate punctele câștigate până acum. Mai ții minte jocul ăla ?

— Vorbești al naibii de mult, zise brusc Olson.

— Ce nu-ți place la cimitire, amice Henry ? Un locșor minunat și intim, așa cum zicea poetul. Un sicriu frumușel și etanș...

— Mai taci din gură !

— Ei, rahat ! făcu McVries. (Cicatricea îi sclipea, foarte albă, în lumina slabă a amurgului.) Doar nu te deranjează cu adevărat gândul morții, nu-i așa, Olson ? Cum a zis tot poetul: nu mă sperie moartea, doar că voi sta atâta timp în mormânt. Asta te sâcâie, prostovane ? (McVries începu să zbiere.) Ei bine, înveselește-te, Charlie ! Vor veni zori mai lumino...

— Lasă-l în pace, interveni încet Baker.

— De ce aș face-o ? Este ocupat să se autoconvingă că poate renunța în orice clipă, dacă simte că nu mai rezistă. Că, dacă se așază pur și simplu pe jos și moare, n-o să fie chiar atât de rău pe cât își închipuie toți. N-o să-l las să scape cu așa ceva.

— Dacă nu moare el, o să mori tu, rosti Garraty.

— Da, nu uit asta, zâmbi pieziș McVries, însă de data aceasta nu era deloc amuzat. (Pe neașteptate, păru furios, și Garraty aproape se temu de el.) Dar o uită el. Papagalul ăsta !

— Nu mai vreau, spuse Olson cu glas cavernos. M-am săturat.

— Arzi de nerăbdare să-i razi pe alții, făcu McVries, întorcându-se spre el. Nu așa ai spus ? Frige-o, atunci ! De ce nu cazi pur și simplu și mori, atunci ?

— Lasă-l în pace, spuse Garraty.

— Ascultă, Ray...

— Nu, ascultă-mă tu ! Un Barkovitch este îndeajuns. Lasă-l să se comporte în felul lui. Fără mușchetari, ai uitat ?

— Bine, Garraty ! surâse din nou McVries. Ai câștigat.

Olson nu spuse nimic. Continua pur și simplu să-și ridice și coboare picioarele.

Bezna deplină se lăsă pe la ora 18:30. Aflat la numai șase mile, Caribou putea fi zărit la orizont ca o strălucire vagă. Pe marginile drumului erau puțini oameni care să-i privească până la intrarea în oraș. Toți păreau să fi plecat acasă, pentru cină. Ray Garraty simțea ceața rece în jurul picioarelor. Adăsta peste coline în fuioare spectrale și inerte. Deasupra capului, stelele deveneau tot mai strălucitoare, cu Venus sclipind constant și cu Carul Mare în locul său obișnuit. Garraty știuse dintotdeauna să identifice constelațiile. Îi arătă lui Pearson Cassiopeea, și acesta se mulțumi să mârâie.

Se gândi la Jan, la prietena lui, și simți un fior de vinovăție legat de fata pe care o sărutase mai devreme. Nu-și mai putea aminti exact cum arăta, dar îl excitase. Îl excitase când își pusese mâna pe fundul ei – oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat să o pipăie între picioare ? Simțea o apăsare sub pântece, ca și cum ar fi avut acolo un arc încordat, care-l făcea să se strâmbe nițel la fiecare pas.

Jan purta părul lung, aproape până la mijloc. Avea șaisprezece ani. Sânii ei nu erau la fel de mari ca ai fetei care-l sărutase. Garraty se jucase mult cu sânii ei. Îl înnebuneau. Jan

nu-l lăsa să se culce cu ea și nu știa cum s-o convingă. Ea ar fi vrut și în același timp n-ar fi vrut. Garraty știa că unii băieți puteau face asta, puteau convinge o fată să meargă până la capăt, însă se părea că el nu avea suficientă personalitate – sau poate nici suficientă dorință – pentru a o convinge. Se întrebă câți dintre cei de aici erau virgini. Gribble îl numise pe Maior ucigaș. Se întrebă dacă Gribble era virgin și decise că probabil era.

Intrară în periferia lui Caribou, unde îi așteptau o mulțime numeroasă și o echipă de reporteri de la o rețea de televiziune. O baterie de reflectoare scălda drumul în raze albe, puternice și calde. Era ca și când ar fi pășit pe neașteptate într-o lagună caldă de lumină solară, pe care o traversau și ieșeau prin partea opusă.

Un reporter gras în costum cu vestă alergă alături de ei, întinzându-și microfonul multidirecțional spre diverși Mărșăluitori. În spatele lui, doi tehnicieni derulau preocupați un tambur de cablu.

— Cum te simți ?

— Bine. Cred că mă simt bine.

— Te simți obosit ?

— Da... păi... știți cum este. Da. Dar sunt încă în formă.

— Care crezi că-ți sunt șansele acum ?

— Nu știu... cred că bune. Mă simt încă destul de puternic.

Îl întrebă pe un tip voinic ca un taur, Scramm, ce credea despre Marșul cel Lung. El rânji și spuse că era cea mai futabilă cioacă din toate timpurile și reporterul făcu semne de tăiere din degete spre cei doi tehnicieni. Unul dintre ei îi răspunse, încuviințând obosit din cap.

La scurt timp după aceea, cablul microfonului ajunse la capăt și reporterul începu să-și croiască drum înapoi spre autobuzul tv, încercând să evite încâlcirea firului. Mulțimea, atrasă atât de echipa tv cât și de Mărșăluitori,

ovaționă entuziast. Posterele cu chipul Maiorului erau ridicate și coborâte ritmic pe bețe atât de recent tăiate, încât seva încă mai picura din capetele lor. Când camerele panoramară peste ele, spectatorii răcniră mai frenetic ca oricând și agitară din brațe spre rudele de acasă, din fața televizoarelor.

Drumul cotea și trecură pe lângă o prăvălioară unde proprietarul, un omuleț cu pantaloni albi și pătați, scosese în stradă o vitrină frigorifică cu băuturi răcoritoare, pe care instalase un anunț: GRATUIT PENTRU MĂRȘĂLUITORI!!! PRIN AMABILITATEA MAGAZINULUI „LA EV"! În apropiere era oprită o mașină de poliție, și doi polițiști îi explicau cu răbdare lui Ev, așa cum fără îndoială făceau în fiecare an, că regulamentul le interzicea spectatorilor să ofere Mărșăluitorilor orice fel de ajutor sau asistență – inclusiv băuturi răcoritoare.

Trecură apoi pe lângă Caribou Paper Mills, Inc., o clădire uriașă și înnegrită de funingine, situată pe malul unui râu murdar. Muncitorii erau înșiruiți de-a lungul gardurilor, răcnind voioși și fluturând din brațe. Un fluier răsună în clipa în care trecu ultimul Mărșăluitor – Stebbins – și, privind peste umăr, Garraty îi văzu reintrând, tropăind, în fabrică.

— Te-a întrebat ? se interesă un glas strident în urechea lui.

Plin de scârbă, Garraty se uită la Gary Barkovitch.

— Cine și ce să mă întrebe ?

— Reporterul, fraiere ! Te-a întrebat cum te simți ?

— Nu, n-a ajuns la mine.

Își dorea ca Barkovitch să dispară. Își dorea să-i dispară durerea care-i zvâcnea în tălpi.

— Pe mine m-a întrebat, zise Barkovitch. Știi ce i-am răspuns ?

— Nu.

— I-am răspuns că mă simt grozav, rosti Barkovitch cu

agresivitate. (Pălăria de ploaie continua să-i fâlfâie din buzunarul de la spate.) I-am zis că mă simt extrem de puternic. I-am zis că mă simt pregătit să merg la nesfârșit. Și știi ce i-am mai zis ?

— Mai taci naibii ! făcu Pearson.

— Cine să te fi întrebat pe tine, care ești o girafă urâtă ? făcu Barkovitch.

— Șterge-o, spuse McVries. M-apucă durerea de cap când te văd și te-aud.

Insultat din nou, Barkovitch avansă prin grup și-l prinse de braț pe Collie Parker.

— Te-a întrebat ce...

— Frige-o de-aici, până nu-ți rup nasul ăla de lăbar și ți-l bag pe gât, mârâi Collie Parker.

Barkovitch avansă repede. Despre Collie Parker se spunea că era un tip foarte al dracului.

— Individul ăsta mă calcă pe bătături, zise Pearson.

— S-ar bucura să te-audă, comentă McVries. E încântat. I-a mai spus reporterului că vrea să danseze pe multe morminte. Vorbea serios și-n privința aia. Asta-l împinge înainte.

— Data viitoare când vine pe-aici, cred c-o să-i pun piedică, spuse Olson.

Glasul lui suna sec și vlăguit.

— Nț-ț-ț, țâțâi McVries. Regula 8: Nici un contact cu alt Mărșăluitor.

— Știi bine unde-ți poți băga Regula 8, comentă Olson cu un zâmbet șters.

— Ai grijă, rânji McVries, iar ai început să vorbești ca un om viu.

Pe la ora 19, ritmul de mers, care se apropiase foarte mult de limita minimă, începu să crească nițel. Era răcoare și dacă mergeai mai repede, te încălzeai. Trecură pe sub un

pasaj superior cu barieră și câțiva spectatori îi aclamară, cu gurile pline de gogoși Dunkin' Donuts cumpărate de la magazinul cu pereți din sticlă situat în apropiere de baza rampei de ieșire spre autostradă.

— O să suim și noi pe autostradă undeva, nu-i așa? se interesă Baker.

— În Oldtown, răspunse Garraty. Până acolo mai sunt vreo sută douăzeci de mile.

Harkness fluieră printre dinți.

Nu mult după aceea, intrară în centrul orașului Caribou. Se aflau la patruzeci și patru de mile de punctul de pornire.

Capitolul 4

„Jocul cel mai grozav ar fi acela
în care participantul învins este ucis."

– Chuck Barris
Creator de spectacole-joc
Moderator la *Gong Show*

Toți fură dezamăgiți de Caribou.

Era, pur și simplu, la fel ca Limestone.

Spectatorii erau mai mulți, dar altfel, era tot un oraș cu o fabrică de hârtie și service, cu câteva magazine și benzinării, un supermarket în care avea loc, potrivit afișelor lipite peste tot, VÂNZAREA NOASTRĂ ANUALĂ CU REDUCERI ! și un parc cu un monument, comemorând eroii căzuți în război. O formație mică de liceeni, cu o sonorizare oribilă, intonă imnul național, un potpuriu de marșuri compuse de Sousa[1] și apoi, atât de disonant încât suna aproape sinistru, *Marching to Pretoria.*

Reapăru femeia care provocase un incident la intersecția ce li se părea acum foarte îndepărtată. Continua să-l caute pe Percy. De data aceasta, izbuti să treacă prin cordonul de poliție și să iasă pe drum. Se năpusti printre băieți și, fără să vrea, îl răsturnă pe unul dintre ei. Țipa după Percy al ei, să vină acasă. Soldații duseră mâna la arme și, pentru un

1. John Phillip Sousa (1854 – 1932), compozitor și șef de orchestră american (n. trad.).

moment, se păru că mama lui Percy avea să se aleagă cu un bilet de ieşire pentru imixtiune. După aceea, un poliţist o prinse şi o târî de pe drum. Un băieţel aşezat pe o conductă etichetată PĂSTRAŢI MAINE CURAT mânca un hot-dog şi se uita cum mama lui Percy fu vârâtă într-o maşină de poliţie. Acela fu episodul cel mai interesant al trecerii prin Caribou.

— Ce vine după Oldtown, Ray ? întrebă McVries.

— Nu sunt hartă ambulantă, replică Garraty iritat. Cred că Bangor. Apoi Augusta. După aceea, Kittery şi graniţa statului, cam la trei sute treizeci de mile de aici. Plus sau minus câteva mile. Clar ? Asta-i tot ce ştiu.

Cineva fluieră.

— Trei sute treizeci de mile...

— Incredibil, făcu Harkness posac.

— Toată chestia asta-i incredibilă, zise McVries. Mă întreb unde-i Maiorul ?

— La futai, în Augusta, spuse Olson.

Toţi râmjiră şi Garraty reflectă modul straniu în care Maiorul se transformase din Dumnezeu în diavol, în numai zece ore.

Mai rămăseseră nouăzeci şi cinci, dar nu ăsta era lucrul cel mai rău. Lucrul cel mai rău era să încerce să şi-l închipuie pe McVries încasându-şi biletul, sau pe Baker. Sau pe Harkness, cu ideea lui idioată despre o carte. Mintea i se feri de gândurile acelea.

După ce Caribou rămase în urma lor, drumul redeveni pustiu. Mergeau printr-un peisaj rural, presărat cu intersecţii cu drumuri de ţară, cu câte un singur stâlp de iluminat, ridicându-se mult deasupra lor, ţintuindu-i cu razele sale şi proiectând umbre negre cu marginile perfect distincte, atunci când îi traversau zona luminată ca ziua. Undeva în depărtare, se auzi fluierul unei locomotive. Luna trimitea o lumină vagă peste ceaţa de la sol, făcând-o să pară opalescentă şi perlată pe ogoare.

Garraty luă o gură de apă.

— Avertisment! Avertisment, numărul 12! Ultimul avertisment, numărul 12!

Numărul 12 era un băiat pe nume Fenter, îmbrăcat într-un tricou-suvenir pe care scria AM FOST CU DREZINA PE MUNTELE WASHINGTON. Fenter își umezea buzele. Se zvonea că îi înțepenise rău piciorul. Când fu împușcat, după zece minute, Garraty nu simți mare lucru. Era prea obosit. Ocoli trupul lui Fenter. Privind în jos, zări ceva sclipind în mâna lui. O icoană cu Sfântul Cristofor.

— Dacă scap de-aici, vorbi pe neașteptate McVries, știți ce-o să fac?

— Ce? întrebă Baker.

— O să fac sex, până mi se-nvinețește scula. În viața mea n-am fost așa de excitat cum sunt în clipa asta, pe 1 mai la ora opt fără un sfert.

— Vorbești serios? făcu Garraty.

— Absolut, îl asigură McVries. Cred că m-aș putea da și la tine, Ray, dacă n-ai fi nebărbierit.

Garraty râse.

— Sunt Făt-Frumos, zise McVries și mâna i se ridică spre cicatricea de pe obraz, atingând-o. Tot ce-mi mai trebuie acum este o Frumoasă Adormită. Aș putea s-o trezesc cu un sărut romantic și am porni amândoi apoi spre soare-apune. Cel puțin până la cel mai apropiat motel... Oricum, ar fi o iubire adevărată. Tu crezi în iubirea adevărată, Hank, dragule?

— Eu cred într-un futai adevărat, zise Olson, și Art Baker izbucni în râs.

— Eu cred în iubirea adevărată, spuse Garraty și regretă imediat că vorbise.

Păruse naiv.

— Vrei să știi de ce eu nu cred? întrebă Olson și-i azvârli un rânjet furiș și înspăimântător lui Garraty. Întreabă-l pe Fenter. Întreabă-l pe Zuck. Ei știu.

— Asta-i o părere de rahat, comentă Pearson.

Apăruse de undeva, din beznă și umbla din nou alături de ei. Șchiopăta, nu rău, dar foarte evident.

— Ba nu-i deloc, zise McVries și după un moment adăugă criptic: Nimănui nu-i plac morții.

— Lui Edgar Allan Poe îi plăceau, zise Baker. La școală a trebuit să fac un referat despre el și am aflat că avea tendințe ne...recto...

— Necrofile, spuse Garraty.

— Da, exact!

— Ce-nseamnă asta? întrebă Pearson.

— Dorința de a face dragoste cu o femeie moartă, răspunse Baker. Sau cu un bărbat mort, dacă ești femeie.

— Sau dacă ești sonat, completă McVries.

— Cum dracu' am ajuns la asta? croncăni Olson. Ziceți-mi și mie, cum dracu' am ajuns la subiectul sexului cu morții? Este ceva oribil de scârbos!

— De ce nu? se auzi un glas adânc și sumbru. (Era Abraham, numărul 2, un tip înalt care părea dezarticulat; umbla mereu târșâindu-și picioarele.) Cred că pentru o clipă sau două am putea să ne gândim ce fel de viață sexuală poate să existe pe lumea cealaltă.

— Eu o iau pe Marilyn Monroe, zise McVries, și tu poți s-o iei pe Eleanor Roosevelt, amice Abe.

Abraham îi arătă degetul mijlociu. Undeva în față, un soldat dădu un avertisment.

— O clipă! la stați dracu' o clipă! (Olson vorbea încet, ca și cum s-ar fi confruntat cu o problemă teribilă de exprimare.) Cu toții ați luat-o pe lângă subiect. Ați luat-o razna de tot!

— „Calitatea transcendentală a iubirii", o conferință susținută de celebrul filosof și futangiu etiopian Henry Olson, declamă McVries. Autor al cărții *O piersică nu-i o piersică dacă n-are găurele* și al altor lucrări de...

— Stai! strigă Olson. (Vocea îi era tăioasă aidoma cioburilor de sticlă.) Stai dracu' o clipă! Iubirea-i o farsă! Este-un nimic! Un zero mare și tăiat! Ai priceput?

Nimeni nu-i răspunse. Garraty privi în față, spre locul unde colinele negre aidoma cărbunelui se întâlneau cu bezna presărată de stele a cerului. Se întrebă dacă nu cumva simțea primele spasme difuze ale unei crampe în bolta tălpii stângi. Vreau să mă așez, gândi el, iritat. Dar-ar dracu-n toate, vreau să stau jos!

— Iubirea este o înșelătorie! tuna Olson. În lume există trei mari adevăruri, și ele sunt o masă bună, o ciocăneală bună și o căcare bună, și asta-i tot! Și când o s-ajungeți ca Fenter și Zuck...

— Gura! rosti o voce plictisită, și Garraty știu că era Stebbins.

Dar, când se uită îndărăt, Stebbins privea drumul și mergea în apropierea marginii din stânga.

Un avion cu reacție trecu pe deasupra, lăsând în urmă zumzetul motoarelor și trasând o linie vagă peste cerul nopții. Fusese îndeajuns de jos pentru a-i putea vedea pulsând luminile de navigație, galbene și verzi. Baker reîncepuse să fluiere. Garraty le îngădui pleoapelor să se închidă aproape complet. Picioarele i se mișcau de la sine.

Mintea sa pe jumătate atipită începu să-i scape de sub control. Gânduri haotice porniră să se urmărească leneș prin cap. Și-o aminti pe mama sa, cântându-i un cântec de leagăn irlandez, când el era foarte mic... ceva despre scoicuțe și melcișori, hopa, hop ș-așa. Și fața ei, mare și frumoasă, aidoma chipului unei actrițe de pe ecranul cinematografului. Ar fi vrut s-o sărute și s-o iubească toată viața. Când avea să crească mare, avea să se însoare cu ea.

Imaginea fu înlocuită de chipul de poloneză veselă al lui Jan și de părul ei negru, lung până la mijloc. Purta un costum de baie din două piese, sub o rochie scurtă de plajă, fiindcă

mergeau la Reid Beach. Garraty avea un șort destrămat, de blugi, și șlapi.

Jan dispăru. Fața ei deveni cea a lui Jimmy Owens, puștiul care locuise pe strada lor, nițel mai sus. Garraty avea cinci ani și Jimmy avea tot cinci ani, iar mama lui Jimmy îi prinsese jucându-se de-a doctorul, în groapa cu nisip din spatele casei lor. Amândoi aveau erecții. Pe atunci nu le spuneau însă erecții. Mama lui Jimmy o chemase pe mama lui Garraty și ea îl luase, îl dusese în dormitorul ei și-l întrebase cum i-ar fi plăcut dacă l-ar fi pus să iasă din casă și să meargă pe stradă în pielea goală. Trupul său amorțit se înfioră de stânjeneala umilitoare a momentului, de rușinea profundă simțită atunci. Plânsese și o implorase să nu-l oblige să meargă pe stradă în pielea goală... și să nu-i spună nimic tatei.

Avea șapte ani. El și Jimmy Owens se zgâiau prin fereastra murdară a birourilor companiei de materiale de construcție Burr, la calendarele cu femei goale, știind la ce se uitau, dar în același timp neînțelegând prea bine, simțind un fior nedefinit, care îi cuprindea stânjenitor de excitant. Nedefinit. Acolo era o doamnă blondă cu o fâșie de mătase albastră ce-i acoperea șoldurile, iar ei se holbaseră la ea mult, mult timp. Se contraziseseră despre ceea ce ar fi putut să se găsească sub fâșia de mătase. Jimmy spusese că el își văzuse mama în pielea goală. Jimmy spunea că el știa ce-i acolo. Jimmy spunea că avea păr și era crăpată ca o rană. Garraty refuzase să-l creadă, pentru că ceea ce spunea Jimmy era dezgustător.

Cu toate acestea, era cert că femeile trebuie să se deosebească de bărbați acolo jos, și ei doi petrecuseră un lung amurg purpuriu de vară discutând problema, omorând țânțari și privind un meci de baseball improvizat în parcarea firmei de camioane pentru mutări, aflată vizavi de Burr. În visul cu ochii pe jumătate deschiși, Garraty putea simți, putea *realmente* simți trotuarul tare de sub fundul său.

În anul următor, îl lovise pe Jimmy Owens peste gură cu țeava puștii sale Daisy cu aer comprimat, în timp ce se jucau de-a războiul, și Jimmy avusese nevoie de patru copci la buza de sus. La un an după aceea, se mutaseră. Nu voise să-l lovească pe Jimmy peste gură. Fusese un accident. Era absolut convins în privința asta, deși de atunci știuse că Jimmy avea dreptate, pentru că-și văzuse propria mamă dezbrăcată (nu intenționase s-o vadă dezbrăcată – fusese un accident). Aveau păr acolo. Aveau păr și erau crăpate.

Șșșt, nu-i un tigru, iubitule, doar ursulețul tău, vezi ?... Scoicuțe și melcișori, hopa, hop ș-așa... Mama îl iubește pe băiatul ei.... Șșșt... Haide, culcă-te...

— Avertisment ! Avertisment, numărul 47 !

Un cot îl lovi violent în coaste.

— Ăsta ești tu, băiete. Scularea și treci la treabă !

McVries rânjea spre el.

— Cât e ceasul ? întrebă Garraty, răgușit.

— Opt și treizeci și cinci.

— Dar am...

— ...moțăit ore-ntregi, făcu McVries. Cunosc senzația.

— În tot cazul, așa mi s-a părut.

— E numai mintea ta, zise McVries, care folosește vechea supapă de refulare. N-ai vrea ca și picioarele să poată face la fel ?

— Eu folosesc întotdeauna săpunul Dial, rosti Pearson, adoptând o expresie de idiot. N-ați vrea ca toți să facă la fel ?

Garraty se gândi că amintirile erau ca o linie zgâriată pe pământ. Cu cât te întorceai mai mult în urmă, cu atât era mai ștearsă și mai greu de distins. Până ce, în cele din urmă, nu se mai zărea nimic, doar pământul neted și gaura neagră de neant din care apăruseși. Dintr-un punct de vedere, amintirile semănau cu drumul. Aici era real, dur și tangibil, dar

drumul de la început, ora 9 a dimineții drumului, era foarte îndepărtat și lipsit de sens.

Parcurseseră aproape cincizeci de mile[1] de Marș. Se auzi că Maiorul avea să apară în jeep-ul său, pentru a-i trece în revistă și a ține un scurt discurs atunci când chiar ajungeau la borna cincizeci. Garraty se gândi că era, probabil, o gogoriță.

Atacară o pantă lungă și abruptă și Garraty fu ispitit să-și scoată din nou jacheta. N-o făcu. Îi deschise totuși fermoarul, apoi merse cu spatele timp de un minut. Luminile din Caribou clipeau spre el și se gândi la soția lui Lot, care privise înapoi și fusese preschimbată într-un stâlp de sare.

— Avertisment! Avertisment, numărul 47! Al doilea avertisment, numărul 47!

Garraty avu nevoie de un moment ca să-și dea seama că era vorba despre el. Al doilea avertisment primit în zece minute. Începu să simtă iarăși teama. Se gândi la băiatul al cărui nume nu-l cunoștea, care murise pentru că încetinise prea des. Asta făcea și el?

Se uită în jur. McVries, Harkness, Baker și Olson îl priveau fix. Mai ales Olson îl privea cu multă atenție. În pofida beznei, putea să-i distingă expresia de concentrare de pe chip. Olson supraviețuise la șase băieți. Dorea ca Garraty să fie al șaptelea, cel cu noroc. Dorea ca Garraty să moară.

— Vezi ceva verde? întrebă Garraty, iritat.

— Nu, răspunse Olson, ferindu-și ochii. Bineînțeles că nu.

Garraty merse cu hotărâre acum, legănându-și brațele agresiv. Era ora 20:40. La 22:40 – după alte opt mile parcurse pe drum – avea să fie liber din nou. Simți imboldul isteric de a proclama că putea s-o facă, că nu trebuiau să răspândească zvonuri despre el, că nu aveau să-l vadă primind biletul de ieșire... cel puțin, deocamdată.

1. 80,4 km (n. trad.).

Ceaţa joasă se lăţea peste drum în fuioare subţiri, ca fumul. Siluetele băieţilor se deplasau prin ea, aidoma unor ambarcaţiuni întunecate aflate în derivă. Când atinseră cota de cincizeci de mile de la începerea Marşului, trecură pe lângă un garaj mic, închis, care avea în faţă o pompă de benzină ruginită. Era o simplă formă strâmbă şi ameninţătoare în ceaţă. Becul fluorescent şi clar al unei cabine telefonice proiecta singura lumină din jur. Maiorul nu veni. Nu veni nimeni.

Drumul cobora lin într-o curbă, apoi zăriră drept în faţă un indicator galben ţipător. Zvonul sosi, dar, înainte să fi ajuns la Garraty, el citise deja indicatorul:

PANTĂ ABRUPTĂ. CAMIONAGII, FOLOSIŢI TREPTELE DE VITEZĂ INFERIOARE.

Gemete şi icnete. De undeva din faţă, Barkovitch strigă voios:

— Călcaţi-o, fraţilor ! Care se-ntrece cu mine până sus ?

— Mai taci dracu' din gură, smucitule ! rosti cineva, încetişor.

— Prinde-mă, fraiere ! ţipă Barkovitch. Hai după mine şi prinde-mă !

— Cedează nervos, zise Baker.

— Nu, răspunse McVries. Îşi eliberează energia. Tipii ca el au al naibii de multă energie !

Vocea lui Olson se auzi ca o şoaptă:

— Nu cred că pot urca dealul ăsta. În nici un caz cu patru mile pe oră.

Dealul se ridica deasupra lor. Acum ajunseseră aproape de el. Din cauza ceţii, era imposibil să-i vadă vârful. Din câte ştim, gândi Garraty, poate dura aşa la nesfârşit.

Porniră urcuşul.

Nu era chiar atât de rău, descoperi Garraty, dacă, în timp ce mergeai, priveai în jos spre picioare şi te aplecai puţin înainte. Priveai doar în jos, la bucăţica mică de asfalt dintre

tălpi, şi asta crea impresia că mergeai pe teren plat. Desigur, nu te puteai amăgi că nu-ţi ardeau plămânii şi respiraţia din gât, pentru că aceea era realitatea.

Cumva zvonurile începură să sosească – se părea că unii mai aveau resurse respiratorii. Se spunea că panta era lungă de patru sute de metri. Se zvonea că era lungă de două mile. Se zvonea că nici un Mărşăluitor nu primise vreodată biletul de ieşire pe dealul acesta. Se zvonea că trei băieţi căpătaseră biletul de ieşire aici chiar anul trecut. După aceea, nu mai se auzi nici un alt zvon.

— N-o pot face, spunea Olson monoton. Nu mai pot!

Răsufla aidoma câinilor, în gâfâieli sonore. Continua totuşi să meargă şi toţi continuau să meargă. Icnetele înăbuşite şi pufăiturile explozive deveniră treptat tot mai puternice. În afară de astea, singurele sunete erau litania lui Olson, târşâitul numeroaselor picioare şi scrâşnetele şi pârâiturile motorului autoblindatului care îi însoţea.

Garraty simţi cum îi creştea teama tulbure din stomac. Putea pur şi simplu să moară aici. N-ar fi fost deloc greu. Călcase strâmb şi avea deja două avertismente. În clipa de faţă nu putea să fie cu foarte mult peste viteza-limită. Ajungea să încetinească pasul doar nitel şi ar fi primit al treilea şi ultim avertisment. Şi atunci...

— Avertisment! Avertisment, numărul 70!

— Ţie îţi cântă, Olson, rosti McVries, între două gâfâieli. Ia-ţi picioarele la spinare! Vreau să te văd cum dansezi în sus pe deal, ca Fred Astaire.

— Ce-ţi pasă ţie? întrebă Olson, feroce.

McVries nu-i răspunse. Olson mai găsi putere în fiinţa sa şi izbuti să iuţească pasul. Garraty se întrebă morbid dacă puţina putere suplimentară pe care o găsise însemna şi ultimii săi metri. Se mai întrebă ce făcea Stebbins, care se afla tot în spate, ultimul din grup. Tu cum te simţi, Stebbins? Ai obosit?

Undeva în față, un băiat pe nume Larson, numărul 60, se așează brusc pe asfalt. Primi un avertisment. Ceilalți băieți se despărțiră și îl depășiră de o parte și pe alta, ca apele Mării Roșii în jurul fiilor lui Israel.

— Mă odihnesc doar nițel, bine ? zise Larson cu un zâmbet șocant de încrezător. Deocamdată nu mai pot să merg, bine ?

Zâmbetul i se lăți și mai mult și îl revărsă asupra soldatului care sărise de pe autoblindat cu automatul luat de pe umăr și ținând în mână cronometrul din oțel inoxidabil.

— Avertisment, numărul 60, spuse soldatul. Al doilea avertisment.

— Uite ce-i, o să recuperez, se grăbi Larson să-l asigure. Doar mă odihnesc. Un om nu poate merge fără pauză. Nu tot timpul. Nu-i așa, băieți ?

Olson gemu încetișor când trecu pe lângă Larson și se feri când acesta încercă să-i atingă manșeta pantalonilor.

Garraty își simți pulsul zvâcnindu-i fierbinte în tâmple. Larson primi al treilea avertisment. Acum va înțelege, gândi Garraty, acum se va scula și o va lua la goană.

Și, în cele din urmă, Larson păru că înțelese. Realitatea se nărui peste el.

— Hei ! spuse Larson dinapoia lor. (Vocea îi era ascuțită și alarmată.) Hei, doar o secundă, nu faceți asta, o să mă ridic ! Hei, nu ! N...

Împușcătura. Continuară să urce dealul.

— Nouăzeci și trei de sticle de bere rămase pe zid, vorbi încetișor McVries.

Garraty nu replică. Își privea picioarele, mergea și se străduia să-și folosească toată puterea de concentrare pentru a ajunge în vârf fără al treilea avertisment. Dealul acesta monstruos nu mai putea s-o țină așa mult timp. În nici un caz.

Undeva sus, cineva scoase un țipăt ascuțit și bolborosit, apoi armele bubuiră la unison.

— Barkovitch, zise răguşit Baker. Ăsta a fost Barkovitch, sunt sigur.

— Greşit, ţărane ! ţipă Barkovitch, din beznă. Greşit, sută la sută !

Nu apucaseră să-l vadă pe băiatul care fusese împuşcat după Larson. Făcuse parte din avangardă şi fusese târât de pe drum înainte ca ei să ajungă în locul respectiv. Garraty cuteză să ridice ochii de pe asfalt şi regretă imediat că o făcuse. Putea să distingă vag vârful dealului. Mai aveau de parcurs o distanţă cam cât lungimea unui teren de fotbal, dar parcă erau o sută de mile. Nimeni nu mai zicea nimic. Fiecare se retrăsese în propriul său univers de durere şi efort. Secundele se dilatau în ore.

În apropiere de vârful dealului, din şoseaua principală se desprindea un drum de ţară cu făgaşe, iar acolo stăteau un fermier şi familia sa. Îi priviră pe Mărşăluitori trecând – un bătrân cu fruntea puternic ridată, o femeie cu chip tăios, îmbrăcată într-o haină voluminoasă, şi trei adolescenţi cu aspect pe jumătate ofilit.

— Nu-i mai trebuie... decât o furcă, gâfâi McVries spre Garraty. (Sudoarea îi curgea pe faţă.) Şi... Grant Wood... să-l picteze[1].

— Salut, tăticu' ! strigă cineva.

Fermierul, soţia şi copiii lui nu spuseră nimic. Brânzica stă deoparte, îşi spuse Garraty, pe neaşteptate. Lactatele cu laptele, dar brânzica stă deoparte. Fermierul şi familia sa nu zâmbeau. Nu se încruntau. Nu aveau pancarte. Nu fluturau mâinile. Priveau. Garraty îşi reaminti filmele western pe care le văzuse în toate după-amiezile de sâmbătă ale copilăriei sale, în care eroul era părăsit să moară în deşert, iar vulturii apăreau şi dădeau târcoale pe cer. Rămaseră în urmă şi Garraty se

1. Pictor american (1892 – 1942) (n. trad.).

simți ușurat. Bănuia că fermierul și nevasta lui și cei trei copii pe jumătate ofiliți aveau să fie acolo în jurul orei 21 în următoarea zi de 1 mai și în următoarea... și în următoarea. Câți băieți văzuseră împușcați ? O duzină ? Două ? Lui Garraty nu-i plăcea să se gândească la asta. Sorbi din bidonaș și plimbă apa prin gură, încercând să dizolve saliva uscată. Scuipă după aceea apa.

Panta continua să suie. Ceva mai sus, Toland leșină și fu împușcat după ce soldatul rămas lângă el îi avertizase de trei ori corpul inconștient. Garraty avea senzația că suiau dealul acela de cel puțin o lună. Da, trebuia să fie minimum o lună și asta era o evaluare destul de conservatoare, pentru că ei mergeau de peste trei ani. Chicoti nițel, sorbi iarăși din bidonaș, plimbă apa prin gură și o înghiți. Nu avea crampe. O crampă l-ar fi terminat acum. Dar se putea întâmpla. Se putea întâmpla, pentru că îi afundase cineva pantofii în plumb lichid, într-un moment de neatenție.

Nouă băieți nu mai existau și o treime din ei o terminase chiar aici, pe dealul acesta. Maiorul îi spusese lui Olson să-i bage în draci și, dacă ăsta nu era iadul, atunci era o aproximare destul de bună. Destul de bună...

Aoleo...

Garraty își dădu seama brusc că se simțea destul de amețit, parcă gata să leșine. Ridică o mână și se pălmui de două ori pe ambii obraji, cu putere.

— Nu te simți bine ? întrebă McVries.

— M-a luat amețeala.

— Toarnă-ți... – o răsuflare iute, șuierată – ... bidonașu-n cap.

Garraty făcu așa cum i se spusese. Te botez pe tine, Raymond Davis Garraty, *pax vobiscum*. Apa era foarte rece. Nu se mai simți amețit. O parte din apă îi curse pe sub cămașă, în șiroaie de-a dreptul înghețate.

— Bidonaș ! Numărul 47 ! răcni el.

Efortul strigătului îl făcu să se simtă din nou secătuit de puteri. Regretă că nu mai aşteptase puţin.

Un soldat se apropie de el tropăind şi-i întinse un bidonaş plin. Garraty îi putea simţi ochii inexpresivi ca nişte bile de sticlă, cercetându-l evaluator.

— Şterge-o ! i se adresă grosolan, luând bidonaşul. Eşti plătit să mă-mpuşti, nu să caşti gura la mine.

Soldatul se îndepărtă, fără să-şi schimbe expresia. Garraty se sili să meargă mai repede.

Continuară să urce şi nimeni n-o mai încasă, apoi ajunseră în vârf. Era ora 21. Mergeau de douăsprezece ore. Asta nu însemna nimic. Singurul lucru important era briza răcoroasă care sufla pe culmea dealului. Şi ciripelile unei păsări. Şi senzaţia cămăşii ude lipite de piele. Şi amintirile. Lucrurile astea erau importante şi Garraty se agăţă de ele, conştientizându-le cu disperare. Erau ale lui şi încă nu le pierduse.

— Pete ?

— Da.

— Frate, cât mă bucur că sunt în viaţă !

McVries nu răspunse. Acum coborau panta. Mersul era uşor.

— O să mă străduiesc din greu să rămân în viaţă, zise Garraty aproape pe un ton de scuză.

Drumul unduia lin în jos. Mai aveau încă o sută cincisprezece mile până la Oldtown şi până la suprafaţa relativ plată a autostrăzii.

— Asta-i şi ideea, nu ? întrebă McVries, în cele din urmă.

Vocea îi suna spartă şi slabă, ca şi cum ar fi vorbit din adâncurile unei hrube colbuite.

Pentru o vreme, nici unul nu spuse nimic. Nimeni nu vorbea. Baker înainta cu pas constant – el nu primise încă nici un avertisment – cu mâinile în buzunare, încuviinţând încet din cap în ritmul de platfus al mersului său. Olson

revenise la *Ave Maria*, plin de smerenie. Faţa i se vedea ca o pată albă în beznă. Harkness mânca.

— Garraty, rosti McVries.

— Sunt aici.

— Ai văzut vreodată sfârşitul unui Marş Lung ?

— Nu. Dar tu ?

— Ce dracu', nici vorbă ! Mă gândisem doar că tu, fiind mai aproape şi...mă-nţelegi.

— Tata ura Marşurile. M-a dus să văd unul, ca o – cum să-ţi zic ? – ca o lecţie practică. Dar atunci a fost singura dată.

— Eu am văzut.

Garraty tresări la auzul glasului. Era Stebbins. Se apropiase de ei, ţinând capul tot plecat, cu părul blond fluturându-i în jurul urechilor, ca o aură bolnăvicioasă.

— Cum a fost ? întrebă McVries.

Vocea îi suna parcă mai vioaie.

— Nu ţi-ar plăcea să ştii, replică Stebbins.

— Doar te-am întrebat, nu ?

Stebbins nu răspunse. Garraty era mai curios ca niciodată în legătură cu el. Stebbins nu se prăbuşise. Nu dovedea nici un semn al prăbuşirii. Continua, fără să se plângă, şi nu fusese avertizat după momentul iniţial de la start.

— Da, chiar aşa, se auzi el rostind, cum a fost ?

— Am văzut sfârşitul acum patru ani, zise Stebbins. Pe atunci aveam treisprezece ani. S-a terminat cam la şaisprezece mile după graniţa statului New Hampshire. Aduseseră Garda Naţională şi şaisprezece Escadroane Federale ca să ajute poliţia statului. Fuseseră nevoiţi s-o facă, pentru că spectatorii erau îngrămădiţi pe şaizeci de rânduri în adâncime, de ambele părţi ale drumului, pe o distanţă de cincizeci de mile. Peste douăzeci de oameni au murit călcaţi în picioare, înainte de a se termina totul, pentru că încercau să se deplaseze în paralel cu Mărşăluitorii, străduindu-se să vadă

finalul. Eu am stat în primul rând. Tata îmi obținuse locul ăla.

— Cu ce se ocupă taică-tău ? întrebă Garraty.

— Este în Escadroane. Și apreciase perfect finalul. Nici măcar n-a trebuit să mă clintesc. Marșul s-a sfârșit, practic, în fața mea.

— Cum a fost ? întrebă încetișor Olson.

— I-am putut auzi venind, înainte să-i fi văzut. Toți îi puteam auzi. Era un val sonor uriaș, care creștea mereu, dar a mai durat încă o oră până să se apropie suficient ca să-i vedem. Nu se uitau la mulțime – nici unul dintre cei doi care rămăseseră. Era ca și când nici n-ar fi știut că mulțimea exista. Nu se uitau decât la drum. Amândoi șontâcăiau. Parcă fuseseră răstigniți și apoi coborâți de pe cruce și siliți să meargă, având cuiele încă în picioare.

De acum toți îl ascultau pe Stebbins. O tăcere îngrozită pogorâse ca o perdea de cauciuc.

— Mulțimea zbiera la ei, de parcă ar mai fi fost capabili să audă. Unii țipau numele unui Mărșăluitor, alții răcneau numele celuilalt, dar tot ce se auzea, de fapt, era o incantație: Hai... Hai... Hai... Eram împins de colo-acolo, ca un sac de cartofi. Tipul care era lipit de mine a făcut pe el sau a ejaculat în pantaloni – nu-ți puteai da seama.

Au trecut chiar pe lângă mine. Unul era un blond, voinic, cu cămașa deschisă. O talpă de pantof i se dezlipise ori se descususe și fâlfâia. Celălalt nici măcar nu mai avea pantofi. Mergea desculț. Șosetele i se terminau la glezne. Restul... se rupseseră pur și simplu în timpul Marșului. Avea picioarele roșii. I se vedeau vasele de sânge sparte de la picioare. Nu cred că le mai simțea, de fapt. Poate că s-ar fi putut să-i mai repare picioarele mai târziu... nu știu. Poate că s-ar fi putut.

— Termină ! Pentru numele lui Dumnezeu, termină !

Vorbise McVries, care părea amețit și îngrețoșat.

— Doreai să afli, replică Stebbins, aproape voios. N-ai zis așa ?

Nici un răspuns. Autoblindatul zumzăi, zăngăni și se smuci pe acostament, iar undeva în față, cineva căpătă un avertisment.

— Blondul cel voinic a pierdut. Am văzut totul. Trecuseră doar foarte puțin de mine. Și-a ridicat brusc ambele brațe, ca și cum ar fi fost Superman, dar, în loc să zboare, a căzut pur și simplu cu fața în jos și i-au dat biletul de ieșire după treizeci de secunde, pentru că avea deja trei avertismente. Amândoi aveau câte trei avertismente.

Apoi mulțimea a început să ovaționeze. Aclama și aclama întruna și după aceea și-a dat seama că puștiul care învinsese încerca să spună ceva. Așa că spectatorii au amuțit. El căzuse în genunchi... de parcă ar fi vrut să se roage, atât doar că plângea. S-a târât spre celălalt băiat și și-a lăsat fața în cămașa lui. A început să spună ceea ce voia să spună, dar nu l-am putut auzi. Vorbea cu fața în cămașa blondului mort. Îi spunea totul mortului. Apoi soldații s-au repezit și i-au spus că el câștigase Premiul și l-au întrebat cum dorea să înceapă.

— Și ce-a răspuns ? întrebă Garraty.

Avea impresia că, prin întrebarea aceea, își pusese întreaga viață în fața celorlalți, direct și deschis.

— Nu le-a răspuns nimic, cel puțin nu atunci, zise Stebbins. Vorbea cu puștiul mort. Îi spunea ceva mortului, dar noi nu puteam auzi.

— Ce s-a mai întâmplat după aceea ? zise Pearson.

— Nu mai țin minte, răspunse Stebbins, parcă din depărtare.

Nimeni nu spuse nimic. Garraty încercă o senzație de panică, de încolțire, ca și când cineva l-ar fi înghesuit cu forța într-un tunel subteran care era prea strâmt ca să mai poată ieși din el. În față fu anunțat un al treilea avertisment și un

băiat scoase un croncănit disperat, ca un corb muribund. Te rog, Doamne, nu-i lăsa să împuște pe nimeni acum ! se gândi Garraty. O să înnebunesc, dacă aud armele acum. Te rog, Doamne, te rog, Doamne !

După câteva minute, puștile își trimiseră sunetele de moarte oțelită în noapte. De data aceasta, era un băiat scund, într-o bluză de trening, roșu cu alb, descheiată. Pentru o clipă, Garraty se gândi că mama lui Percy nu va mai trebui să se întrebe sau să-și facă griji, dar nu fusese Percy, ci un băiat pe nume Quincy sau Quentin, sau așa ceva.

Garraty nu înnebuni. Se răsuci pentru a-i adresa cuvinte aspre lui Stebbins – pentru a-l întreba, poate, ce simțea fiindcă terorizase cu asemenea orori ultimul minut din viața băiatului – dar Stebbins rămăsese treptat în urmă, reluându-și poziția obișnuită, și Garraty era din nou singur.

Continuară să meargă, toți nouăzeci.

Capitolul 5

„Nu ai spus adevărul și de aceea
va trebui să suporți consecințele."

– Bob Barker
Adevăr sau consecințe

La ora 21:40 din ziua aceea nesfârșită de 1 mai, Garraty scăpă de unul din cele două avertismente. Alți doi Mărșăluitori o încasaseră după băiatul în bluza de trening. Garraty de abia observă. El se inventaria cu multă atenție.

Un cap, puțin confuz și sărit de pe fix, dar în esență zdravăn. Doi ochi, care-l usturau. Un grumaz, destul de țeapăn. Două brațe... acolo nu erau probleme. Un trup, în regulă, cu excepția ghiorăielii din stomac, pe care concentratele n-o puteau potoli. Două picioare, al naibii de obosite. Mușchi asaltați de cazne. Se întrebă cât de departe aveau să-l ducă picioarele pe cont propriu – cât avea să treacă înainte ca șefia să fie preluată de creier, care să înceapă să le pedepsească, silindu-le să lucreze dincolo de orice limită rațională, pentru a împiedica un glonț să pătrundă în propriul său adăpost osos? Cât avea să treacă înainte ca picioarele să înceapă să se înmoaie și apoi să se îndoaie, să protesteze, iar în cele din urmă să cedeze și să se oprească?

Picioarele îi erau obosite, dar deocamdată, din câte își putea da seama, continuau să fie destul de zdravene.

Și două tălpi. Dureroase. Erau delicate, n-avea rost să nege asta. El era un băiat voinic și tălpile acelea deplasau înainte și înapoi optzeci de kilograme. Tălpile îl usturau. Ocazional erau străbătute de junghiuri ciudate. Degetul mare de la piciorul stâng îi ieșise prin ciorap (se gândi la istorisirea lui Stebbins și simți imediat cum oroarea i se furișă în suflet) și începuse să se frece neplăcut de pantof. Totuși, tălpile continuau să funcționeze, nu aveau deocamdată bășici și simțea că și ele erau în formă destul de bună.

Garraty, își vorbi în gând: ești în formă excelentă. Doisprezece tipi au murit, poate că de două ori mai mulți suferă de dureri mari chiar în clipa asta, dar tu ești în formă. Merge bine. Ești grozav. Ești viu.

Conversațiile, care se stinseseră brusc la sfârșitul relatării lui Stebbins, fură reluate. Vorbirea era apanajul viilor. Yannick, numărul 98, și Wyman, numărul 97, discutau cu voci foarte sonore despre soldații din autoblindat. Ambii căzuseră de acord că erau metiși, dubioși, troglodiți și nelegitimi.

Pe neașteptate, Pearson îl întrebă pe Garraty:

— Ți s-a făcut vreodată clismă?

— Clismă? repetă Garraty și căzu pe gânduri. Nu. Nu cred.

— Dar altuia dintre voi? întrebă Pearson. Spuneți-mi adevărul!

— Mie mi s-a făcut, zise Harkness și chicoti încet. Mama mi-a făcut-o după Halloween, odată când eram mic. Mâncasem aproape o sacoșă plină cu bomboane.

— Ți-a plăcut? insistă Pearson.

— Pe dracu', nici vorbă! Cui *naiba* i-ar plăcea să i se bage o jumătate de litru de clăbuc cald în...

— Fratelui meu mai mic îi place, spuse Pearson cu tristețe. L-am întrebat pe mucos dacă-i pare rău că eu plec și mi-a spus că nu, fiindcă mămica îi promisese c-o să-i facă o clismă dacă era cuminte și nu plângea. El se dă în vânt după clisme.

— M-apucă greața, rosti Harkness, cu glas tare.

— Așa mi s-a părut și mie, se încruntă mohorât Pearson.

După câteva minute, Davidson se alătură grupului și le povesti despre ziua când se pilise la iarmarocul Steubenville, se strecurase în cortul-bordel și încasase o tigaie în cap de la o negresă mare și grasă care nu purta decât un șnur tanga. Când Davidson îi spusese (așa povestea el) că era beat și crezuse că intrase în cortul pentru tatuaje, negresa cea mare, grasă și focoasă îl lăsase s-o pipăie nițel (așa povestea el). Îi spusese că voia să-și tatueze pe abdomen drapelul american.

Art Baker le povesti despre un concurs pe care-l ținuseră acasă, pentru a vedea care putea să dea foc părțului cel mai mare, iar un băiat cu fese păroase, pe nume Davey Popham, izbutise să-și pârlească aproape tot părul de pe fund și de pe spate. Mirosise ca fânul uscat care a luat foc, povesti Baker. Istoria îl făcu pe Harkness să râdă atât de tare, încât căpătă un avertisment.

Din clipa aceea, cursa se dezlănțui. Poveștile incredibile se succedară, una după alta, până ce întreaga structură firavă se nărui. Altcineva fu avertizat și, la scurt timp după aceea, celălalt Baker (James) căpătă biletul de ieșire. Le pieri buna dispoziție. Unii începură să vorbească despre prietenele lor și conversația deveni șovăielnică și sentimentală. Garraty nu spuse nimic despre Jan, dar când ora 22 sosi obosită, într-o beznă neagră ca o carieră de cărbune, străbătută doar de fuioarele lăptoase de ceață ce se târau pe sol, i se păru că fata era lucrul cel mai bun pe care îl cunoscuse el vreodată.

Trecură pe sub un șir scurt de lămpi stradale cu becuri cu vapori de mercur, printr-un oraș cu ușile închise și ferestrele acoperite de obloane zăvorâte. Toți erau preocupați acum și discutau în șoapte stinse. În fața centrului comercial Shopwell, aproape de capătul opus al porțiunii acelea mai largi din drum, un cuplu de tineri adormise pe o bancă de pe trotuar, cu capetele alăturate. Între ei atârna o pancartă care nu putea

fi citită. Fata era foarte tânără – probabil că nu avea mai mult de paisprezece de ani –, iar prietenul ei purta o cămaşă sport ce fusese spălată de prea multe ori ca să mai poată avea culori vii. Umbrele lor contopite se proiectau pe stradă într-o formă pe care Mărşăluitorii o traversară în tăcere.

Garraty privi înapoi peste umăr, aproape sigur că vuietul autoblindatului îi trezise. Ei însă continuau să doarmă, fără să ştie că Evenimentul sosise şi trecuse pe lângă ei. Se întrebă dacă fata avea s-o ia pe coajă de la tatăl ei. Era foarte tânără. Se întrebă dacă şi pancarta lor era HAI GARRATY „Băiatul nostru din Maine". Cumva, spera să nu fie aşa. Cumva, ideea aceea părea oarecum respingătoare.

Îşi mâncă ultimul concentrat şi se simţi mai bine. Acum nu mai rămăsese nimic ca să-i poată cerşi Olson. Ciudat ce se întâmplase cu Olson. Cu şase ore în urmă, Garraty ar fi pus prinsoare că era pe ducă, totuşi continua să meargă şi acum, fără să fi primit vreun avertisment. Garraty bănuia că o persoană putea face multe lucruri când în joc se găsea chiar viaţa sa. Parcurseseră cam cincizeci şi patru de mile.

Ultimele conversaţii se stinseră după oraşul necunoscut. Merseră în tăcere o oră sau cam aşa şi frigul începu să-l încerce din nou pe Garraty. Mâncă ultimele prăjituri ale mamei, mototoli folia şi o aruncă în tufişurile de pe marginea drumului. Încă un gunoi pe vasta întindere de viaţă vegetală.

Din rucsacul său mic, McVries scosese o neaşteptată periuţă de dinţi şi era ocupat să-şi curete dantura, deşi fără apă. Viaţa merge mai departe, gândi Garraty fascinat. Râgâi, spui pardon, faci cu mâna spre oamenii care-ţi fac cu mâna, pentru că aşa-i politicos. Nimeni nu se ceartă prea mult cu nimeni (exceptându-l pe Barkovitch), tot pentru că-i politicos. Viaţa merge mai departe.

Sau nu era aşa ? Se gândi la McVries, care se răstise la Stebbins să-şi ţină gura. La Olson, care primise de la el brânza,

cu umilinţa mută a unui câine bătut. Totul părea să aibă o intensitate amplificată, un contrast mai mare de culori, lumini şi umbre.

La ora 23, se petrecură câteva lucruri aproape simultan. Se auzi zvonul că un podeţ de lemn din faţa lor fusese luat de ape, după o furtună violentă care avusese loc în cursul după-amiezei. În absenţa podului, Marşul urma să fie oprit temporar. Urale slabe răsunară în rândurile neregulate şi Olson murmură cu glas foarte încet:

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne!

După un moment, Barkovitch începu să urle o avalanşă de obscenităţi spre băiatul lângă care mergea, un tip masiv şi urât, pe nume Rank. Rank repezi un pumn spre el – ceva cu totul interzis de regulament – şi primi un avertisment. Barkovitch nici măcar nu încetini pasul. Pur şi simplu, lăsă capul în jos, se strecură pe sub lovitură şi continuă să zbiere:

— Haide, afurisitule! O să dansez pe mormântul tău blestemat! Haide, prostovane, dă din craci! Aşa-i prea uşor pentru mine!

Rank trimise altă directă. Barkovitch o eschivă cu uşurinţă, dar se împiedică de băiatul care mergea alături de el şi căzură amândoi. Ambii primiră avertismente de la soldaţii care acum priveau incidentul cu atenţie, însă fără emoţie – aidoma oamenilor care privesc două furnici luptându-se pentru o firimitură de pâine, gândi Garraty cu amărăciune.

Rank începu să meargă mai repede, fără să-l privească pe Barkovitch. Acesta, furios fiindcă fusese avertizat (băiatul peste care căzuse era Gribble, cel care dorise să-i spună Maiorului că era un ucigaş), urlă după el:

— Mă-ta o suge pe strada 42, Rank!

Rank se întoarse brusc şi-l atacă.

Strigăte de „Terminaţi!" şi „Lăsaţi tâmpeniile!" umplură văzduhul, dar Rank nu le băgă în seamă. Se năpusti spre Barkovitch cu capul în piept, mugind.

Barkovitch păşi iute în lateral. Rank se împiedică şi se răsuci tocmai pe acostamentul moale, lunecă în nisip şi căzu cu picioarele răşchirate. Căpătă al treilea avertisment.

— Haide, prostovane ! îl împunse Barkovitch. Scularea !

Rank s-a ridicat. Apoi, a alunecat cumva şi a căzut pe spate. Părea ameţit şi năuc.

Al treilea lucru care se întâmplă în jurul orei 23 fu moarteą lui Rank. Urmă un moment de tăcere când carabinele se aţintiră şi glasul lui Baker răsună puternic şi limpede:

— Bravo, Barkovitch, de-acum nu mai eşti doar enervant. Acum eşti un ucigaş.

Puştile bubuiră. Corpul lui Rank fu azvârlit în aer de forţa gloanţelor. După aceea rămase nemişcat şi răşchirat, cu un braţ pe drum.

— A fost doar vina lui ! urlă Barkovitch. L-aţi văzut – el a lovit primul ! Regula 8 ! Regula 8 !

Nimeni nu zise nimic.

— Hai sictir, labagiilor ! Toţi sunteţi nişte labagii !

McVries vorbi calm:

— Întoarce-te şi dansează nitel pe el, Barkovitch. Haide, distrează-ne ! Fă un dans mic pe el, Barkovitch !

— Şi mă-ta o suge pe strada 42, băi, cicatrice ! rosti Barkovitch, cu glas răguşit.

— De-abia aştept să-ţi văd creierii împrăştiaţi pe drum, spuse încetişor McVries. (Mâna i se ridicase la cicatrice şi o freca, o freca, o freca întruna.) O s-aplaud când o să-i văd, ucigaş nenorocit ce eşti !

Barkovitch mai murmură ceva în barbă. Ceilalţi se îndepărtaseră de el, ca şi cum ar fi fost ciumat şi mergea de unul singur.

Până la ora 23:10 parcurseseră şaizeci de mile, dar nu se zărea nici un pod de nici un fel. Garraty începuse să creadă că zvonurile greşiseră de data aceasta, când ajunseră în vârful

unei coline şi priviră în jos spre o mare de lumină unde mai mulţi bărbaţi se agitau, trăgând şi împingând.

Luminile erau farurile câtorva camioane, îndreptate spre un pod de scânduri care traversa un curs rapid de apă.

— Iubesc cu adevărat podul ăsta, zise Olson şi aprinse o ţigară de la McVries. Pe cuvânt!

Dar, pe măsură ce se apropiară, Olson scoase un sunet slab şi urât din gât şi-şi aruncă ţigara în buruienile de pe marginea drumului. Un pilon al podului şi două scânduri groase ale podinii fuseseră luate de ape, însă Escadronul din faţă muncise cu răbdare. Un stâlp de telegraf fusese retezat şi băgat în albia râului, ancorat de ceva ce semăna cu un imens dop de ciment. Nu avuseseră timp să înlocuiască şi scândurile podinei, aşa încât puseseră în locul lor uşa din spate a unui trailer uriaş. Era o improvizaţie, dar avea să-şi servească scopul.

— Podul din San Loois Ray, zise Abraham. Poate că, dacă cei din faţă vor tropăi niţel, se va prăbuşi din nou.

— Puţine şanse, făcu Pearson şi adăugă cu glas stins, gata să izbucnească în plâns: Oh, fir-ar al naibii!

Avangarda, redusă la trei-patru băieţi, se afla acum pe pod. Picioarele lor bocăniră găunos, când traversară. Ajunseră pe malul celălalt şi continuară să meargă, fără să privească în urmă. Autoblindatul se opri. Doi soldaţi săriră din el şi merseră alături de băieţi. Pe malul opus, alţi doi se alăturaseră avangărzii. Podina răsuna acum întruna de bocăneli.

Doi bărbaţi în jachete din catifea reiată stăteau rezemaţi de un vehicul mare, stropit de bitum, pe care scria REPARAŢII ŞOSELE. Fumau. Purtau cizme de cauciuc verde.

Îi priveau pe Mărşăluitori, mergând pe lângă ei. Când Davidson, McVries, Olson, Pearson, Harkness, Baker şi Garraty trecură într-un grup dezlânat, unul dintre ei îşi proiectă ţigara cu vârful degetului în râu şi spuse:

— Ăla-i. Ăla-i Garraty!

— Ţine-o aşa, băiete ! zbieră celălalt. Am pariat zece dolari pe tine la cota 12 la 1 !

Garraty observă în vehicul câteva bucăţi de stâlpi de telefon încă acoperiţi de rumeguş. Bărbaţii aceştia fuseseră cei care se asiguraseră că el avea să continue, indiferent dacă-i plăcea sau nu. Ridică o mână spre ei şi traversă podul. Uşa care înlocuise scândurile podinei zăngăni sub tălpile pantofilor, apoi podul rămase în urmă. Drumul cotea brusc şi unica amintire a popasului de care fuseseră atât de aproape fu o pată de lumină de forma unei pene pentru spart lemnele, proiectată pe arborii de pe marginea drumului. În scurt timp dispăru şi ea.

— A existat vreun Marş Lung care să se oprească vreodată, din vreun motiv anume ? întrebă Harkness.

— Nu cred, răspunse Garraty. Tot materiale pentru carte ?

— Nu, făcu Harkness, pe un ton obosit. Pur şi simplu, eram curios.

— Se opreşte în fiecare an, spuse Stebbins dinapoia lor. O singură dată.

Nu aveau ce să mai comenteze la aşa ceva.

Cam după o jumătate de oră, McVries se apropie de Garraty şi merse o vreme alături de el, în tăcere. După aceea, foarte încetişor, îl întrebă:

— Crezi c-o să-nvingi, Ray ?

Garraty se gândi mult, mult timp.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Nu, eu... nu.

Recunoaşterea onestă îl sperie. Se gândi din nou la încasarea unui bilet de ieşire, ba nu, la încasarea unui *glonţ,* la ultima jumătate de secundă încremenită de cunoaştere totală, văzând ţevile fără fund ale carabinelor îndreptându-se spre el. Picioarele îngheţate. Măruntaiele contractându-se şi încercând să evadeze. Muşchii, organele genitale, creierul – toate ghemuindu-se şi ferindu-se de uitarea aflată la numai o bătaie de inimă depărtare.

Înghiți un nod uscat.

— Dar tu ?

— Eu nu cred c-o să învingă, zise McVries. Am încetat să mai cred că am vreo șansă reală, pe la ora nouă, în seara asta. Vezi tu, eu...

Își drese glasul.

— E greu de spus, dar eu am intrat în chestia asta cu ochii deschiși, știi ? (Arătă în jur, spre ceilalți băieți.) Să știi că mulți n-au făcut-o. Eu știam care sunt șansele, dar n-am ținut seama de *oameni.* Și nu cred că mi-am dat seama de adevărul adevărat a ceea ce înseamnă asta. Crezusem că, atunci când primul n-o să mai poată merge, soldații vor îndrepta armele spre el, vor apăsa pe trăgaci și din țevi vor apărea bilețele pe care scrie POC !... și Maiorul va zice „Păcăleală de 1 aprilie !" și toți vom pleca acasă. Înțelegi ce vreau să spun ?

Garraty se gândi la propriul său șoc năucitor când Curley se prăbușise într-o jerbă de sânge și creieri, ca un mic-dejun de cereale... creieri pe asfalt și pe linia albă.

— Da, înțeleg ce vrei să spui.

— Mi-a trebuit nițel să-mi dau seama, dar, după ce am depășit blocajul mental, s-a derulat mai repede. Mergi sau mori, asta-i morala poveștii noastre. Nimic mai simplu. Nu-i vorba despre supraviețuirea celui mai bine dotat fizic – acolo am greșit eu, când am fost de acord să intru în chestia asta. Dacă ar fi fost așa, aș fi avut o șansă destul de bună. Dar există bărbați slabi, care pot ridica un automobil, dacă soțiile lor sunt prinse dedesubt. Creierul, Garraty !

Glasul lui McVries coborâse la nivelul unei șoapte răgușite.

— Nu-i vorba despre om sau Dumnezeu. Totul este... în creier.

O pasăre de noapte – caprimulg – țipă o singură dată în beznă. Ceața începuse să se ridice de pe sol.

— Unii dintre tipii ăştia vor continua să meargă mult timp după ce au fost depăşite legile biochimiei şi ale handicapului. Anul trecut un tip s-a târât pe pe două mile, cu viteza de patru mile pe oră după ce avusese simultan crampe la ambele picioare, ai citit despre asta ? Uită-te la Olson, este epuizat, dar continuă să meargă. Nenorocitul ăla de Barkovitch funcţionează exclusiv pe baza unei duşmănii cu cifră octanică ridicată, dar o ţine întruna şi-i proaspăt ca o floricică. Nu cred că eu pot face asta. Încă nu sunt obosit – nu sunt realmente obosit. Dar voi fi. (Fixa cu privirea întunericul din faţă şi cicatricea îi ieşea în relief pe o parte a chipului.) Şi cred că... cred că atunci când mă voi simţi destul de obosit... cred c-o să mă aşez pur şi simplu pe jos.

Garraty nu spuse nimic, dar se simţi alarmat. Foarte alarmat.

— O să-i supravieţuiesc însă lui Barkovitch, zise McVries, aproape numai pentru sine. Pot face asta, pe Dumnezeul meu !

Garraty îşi privi ceasul şi văzu că era ora 23:30. Trecură printr-o răspântie pustie, unde stătea un poliţist cu ochi somnoroşi. Posibilul trafic pe care fusese trimis să-l oprească era inexistent. Îl depăşiră şi ieşiră din cercul de lumină puternică proiectată de un singur bec cu vapori de mercur. Bezna căzu din nou peste ei ca un sac cu cărbuni.

— Acum ne-am putea strecura în pădure şi nu ne-ar mai vedea niciodată, rosti Garraty gânditor.

— Încearcă, făcu Olson. Au senzori cu infraroşii cu rază mare de acţiune, plus alte patruzeci de tipuri de echipamente de monitorizare, printre care microfoane hipersensibile. Aud tot ce vorbim noi. Aproape că-ţi pot percepe bătăile inimii. Şi te văd ca-n miezul zilei, Ray.

Parcă pentru a-i sublinia spusele, un băiat dinapoia lor căpătă al doilea avertisment.

— Distrugi toată plăcerea vieţii, mormăi încetişor Baker.

Accentul lui sudist, ușor tărăgănat, părea nelalocul său și străin pentru urechile lui Garraty.

McVries se îndepărtase. Întunericul părea să-i izoleze pe fiecare și Garraty simți un fior intens de singurătate. Se auzeau murmure și strigăte pe jumătate înăbușite de fiecare dată când ceva trosnea prin pădurile pe care le traversau și Garraty înțelese, ușor amuzat, că o plimbare noaptea prin pădurile din Maine putea să nu fie tocmai un picnic pentru orășenii care participau la Marș. O bufniță emise un sunet misterios, undeva în stânga. De cealaltă parte, ceva foșni, amuți, foșni încă o dată, amuți, apoi se repezi trosnind către o zonă mai puțin populată.

— Ce-a fost asta ? ! strigă cineva alarmat.

Deasupra, norii capricioși ai primăverii începuseră să navigheze pe cer aidoma unor pești, promițând o nouă repriză de ploaie. Garraty își ridică gulerul și ascultă zgomotul picioarelor sale tropăind pe asfalt. Era o șmecherie aici, o subtilă ajustare mentală, ca și când ai fi avut o vedere nocturnă mai bună cu cât stăteai mai mult în întuneric. În cursul dimineții, zgomotul picioarelor nu-i atrăsese atenția. Se pierduse în tropăitul celorlalte nouăzeci și nouă de perechi, plus uruitul autoblindatului. Dar acum îl auzea cu ușurință. Ritmul său aparte de mers și felul în care laba piciorului stâng hârșâia la răstimpuri pe asfalt. I se păru că sunetul pașilor îi devenise la fel de puternic în urechi ca și bătăile propriei sale inimi. Sunete vitale, de viață și de moarte.

Simțea că avea nisip sub pleoape; ochii îi erau captivi în orbite și pleoapele de plumb. Energia sa dispărea într-o gaură neagră situată undeva în mijlocul trupului. Avertismentele erau anunțate cu o regularitate monotonă, dar nimeni nu fu împușcat. Barkovitch amuțise. Stebbins redevenise un spectru, nici măcar vizibil îndărătul lor.

Acele de pe ceas arătau 23:40.

Ne apropiem de ora vrăjitoarelor, se gândi Garraty. Când cimitirele își cască gurile și-și vomită morții putreziți. Când toți băiețașii cuminți se bagă în pătuțuri. Când soțiile și amantele au abandonat pentru noaptea asta bătaia excitantă cu perne. Când pasagerii dorm iepurește în autobuzele Greyhound care merg spre New York. Când Glenn Miller cântă nonstop la radio și barmanii se gândesc că ar fi cazul să ridice scaunele pe mese și...

Chipul lui Jan îi reapăru în minte. Se gândi cum o sărutase de Crăciun, cu aproape o jumătate de an în urmă, sub vârscul din plastic pe care mama lui îl atârna întotdeauna sub lampa mare și rotundă din bucătărie. Chestii prostești, de copii. Ai grijă unde stai. Buzele ei fuseseră surprinse și moi, nu i se împotriviseră. Fusese un sărut plăcut. Unul la care să viseze. Primul lui sărut adevărat. A doua oară o sărutase când o condusese acasă. Stătuseră pe aleea din fața casei ei, în albeața tăcută a ninsorii de Crăciun. Acela fusese mai mult decât un sărut plăcut. Brațele lui strânse în jurul mijlocului fetei, ochii ei închiși (o privise pe furiș), atingerea moale a sânilor – desigur, sub paltonul ei gros. Atunci fusese pe punctul de a-i spune că o iubește, dar nu... ar fi fost prea repede.

După aceea, fiecare dintre ei îl învățase ceva pe celălalt. Ea îl învățase despre cărți – că puteau fi uneori, pur și simplu, citite și abandonate, nu doar studiate (el era oarecum tocilar, ceea ce o amuza pe Jan, iar amuzamentul îl exasperase la început, pentru ca apoi să vadă și el latura nostimă a situației). El o învățase să tricoteze. Fusese cu adevărat distractiv. În mod neașteptat, tocmai tatăl lui îl învățase să tricoteze... înainte să-l ridice Escadroanele. Tatăl lui Garraty fusese la rândul lui învățat de propriul său tată. Se pare că era un fel de tradiție masculină în clanul Garraty. Jan fusese fascinată de tiparul crescutului și scăzutului și-l lăsase pe Garraty mult în urmă, depășind laborioasele lui fulare și mănuși, pentru a tricota pulovere și ajungând finalmente la croșetare și chiar la

macrameuri, la care renunţase, fiindcă le considera ridicole, imediat după ce deprinsese arta lor.

Tot el o învăţase să danseze rumba şi cha-cha-cha, dansuri pe care le deprinsese în nesfârşitele dimineţi de sâmbătă petrecute la Şcoala de Dansuri Moderne a doamnei Amelia Dorgens... aceea fusese ideea mamei lui, faţă de care obiectase din răsputeri. Slavă cerului, mama nu cedase.

Se gândi acum la desenele de lumini şi umbre de pe ovalul aproape perfect al chipului lui Jan, la felul în care umbla, la suişurile şi coborâşurile vocii ei, la legănarea destinsă şi ispititoare a unui şold şi se întrebă îngrozit ce căuta el aici, mergând pe drumul întunecat. O dorea pe fată, acum. Dorea să facă totul din nou, dar altfel. Apoi, când se gândea la faţa bronzată a Maiorului, la mustaţa grizonată şi la ochelarii de soare cu lentile-oglindă, încerca o oroare atât de profundă, încât i se înmuiau picioarele, de parcă ar fi fost din cauciuc. De ce sunt aici? se întrebă cu disperare şi nu găsi nici un răspuns, aşa încât repetă întrebarea: De ce sunt...

Armele răsunară în întuneric, urmate de bufnetul inconfundabil ca de sac al unui corp căzând pe asfalt. Teama îl cuprinse din nou, spaima fierbinte, care-l strângea de gât şi-l făcea să dorească să fugă orbeşte, să plonjeze în tufişuri şi să continue alergarea până ce ar fi găsit-o pe Jan şi siguranţa.

McVries continua Marşul din cauza lui Barkovitch. El avea să se concentreze asupra lui Jan. El avea să meargă până la Jan. În rândurile din faţă fuseseră rezervate locuri pentru rudele şi iubitele Mărşăluitorilor. Avea s-o vadă.

Se gândi cum o sărutase pe cealaltă fată şi se simţi ruşinat.

De unde ştii c-o să reuşeşti? O crampă... băşici... o tăietură gravă sau o hemoragie nazală care pur şi simplu nu se mai opreşte... un deal înalt şi lung, realmente prea înalt şi prea lung. De unde ştii c-o să reuşeşti?

O să reuşesc, o să reuşesc.

— Felicitări, zise McVries de lângă umărul lui, făcându-l să tresară.

— Poftim ?

— Este miezul nopții. Am trăit să ne luptăm pentru altă zi, Garraty.

— Și pentru multe altele, adăugă Abraham. Asta-i valabil pentru mine, ceea ce nu-nseamnă că v-aș purta pică, să mă-nțelegeți...

— O sută cincizeci de mile până la Oldtown, dacă vă interesează, interveni Olson, cu glas obosit.

— Cui îi pasă de Oldtown ? făcu McVries. Garraty, tu ai fost vreodată acolo ?

— Nu.

— Dar în Augusta ? Hristoase, eu crezusem c-asta-i în Georgia !

— Da, am fost în Augusta. Este capitala statului...

— Capitala regională, preciză Abraham.

— Acolo-i reședința guvernatorului corporativ... are două linii de centură, vreo două cinematografe...

— Aveți așa ceva în Maine ? întrebă McVries.

— Nu uita că-i capitala unui stat mic, zâmbi Garraty.

— Stai să vezi când o s-ajungem în Boston, spuse McVries.

Cineva gemu.

Din față răsunară strigăte, ovații și aclamații. Garraty fu alarmat să-și audă numele. Drept înainte, cam la opt sute de metri depărtare, se afla o fermă dărăpănată, părăsită și năruită. Un reflector cinematografic vechi fusese însă cuplat la o sursă electrică nevăzută și pe fațada casei atârna o pancartă imensă, ale cărei litere fuseseră realizate din crengi de pin:

GARRATY, OMUL NOSTRU !!!
Asociația părinților din districtul Aroostook

— Hei, Garraty, unde-s părinții ? răcni cineva.

— Acasă – fac copii, replică Garraty stânjenit.

Nu putea fi nici o îndoială că Maine era statul lui Garraty, dar el considera pancartele, ovațiile și împunsăturile celorlalți oarecum umilitoare. În ultimele cincisprezece ore, descoperise – printre altele – că nu ducea dorul luminilor scenei. Gândul că un milion de oameni din tot statul îl susțineau și pariau pe el (cota 12 la 1, spusese drumarul acela... era oare bine sau rău ?) îl speria nițel.

— Ar fi putut să lase pe-aici niște mămici apetisante, comentă Davidson.

— Știoalfe din Asociația profesorilor și părinților ? întrebă Abraham.

Înțepăturile erau făcute fără multă tragere de inimă și nu durară mult. Drumul ucisese foarte repede majoritatea ironiilor. Traversară alt pod, de data aceasta unul din ciment, care se întindea peste un râu destul de lat. Apa unduia sub ei ca o mătase neagră. Câțiva greieri scârțâiră precaut și la vreo cincisprezece minute după miezul nopții porni să cadă o ploaie ușoară și rece.

În față, cineva începu să cânte la muzicuță. Nu dură mult (Recomandarea 6: Conservați-vă suflul), dar a fost frumos în puținul timp cât se auzi. Semăna puțin cu *Old Black Joe,* se gândi Garraty. Colo-n lanu' de porumb, i-auzi cum bocește. Toți negrii plânge, Ewing se răcește.

Nu, asta nu era *Old Black Joe,* ci altă melodie rasistă clasică a lui Stephen Foster[1]. Talentatul Stephen Foster. Băuse, până murise. Așa se zicea și despre Poe. Poe necrofilul, care se însurase cu verișoara lui de numai paisprezece ani. Astfel că era și pedofil. Una peste alta, niște indivizi depravați – atât el, cât și Stephen Foster. Dacă ar fi putut trăi să vadă Marșul

1. Stephen Collins Foster (1826 – 1864), compozitor american (n. trad.).

cel Lung, gândi Garraty, ar fi putut colabora în scrierea primului Muzical Morbid din lume. *Stăpânu-i rece pe drumu' rece* sau *Pasul care-şi spune taina*, sau...

În față, cineva începu să urle și Garraty simți cum îi îngheață sângele. Era un glas foarte tânăr. Nu urla cuvinte. Erau doar zbierete nearticulate. O siluetă întunecată se desprinse din masa Mărșăluitorilor, se repezi peste acostamentul drumului în fața autoblindatului (Garraty nu-și putea nici măcar aminti când autoblindatul li se realăturase, după podul reparat) și se năpusti spre pădure. Armele detunară. Se auzi un bufnet și trosnituri, când corpul inert căzu prin ienuperi și tufișuri, oprindu-se pe sol. Un soldat sări jos și târî forma inertă, trăgând-o de brațe. Garraty privi apatic și se gând că până și ororile se banalizează. Orice poate deveni excesiv, chiar și moartea.

Cântărețul la armonică începu să cânte ironic un marș funebru și cineva – Collie Parker, după voce – se răsti nervos să tacă dracului. Stebbins râse. Garraty se simți deodată că se înfurie pe Stebbins și-și dori să se întoarcă spre el și să-l întrebe cum i-ar fi plăcut ca oamenii să fi râs la moartea lui. Te-ai fi așteptat la așa ceva din partea lui Barkovitch. Barkovitch declarase că va dansa pe multe morminte și de acum existau deja șaisprezece morminte pe care putea s-o facă.

Mă îndoiesc că-l vor mai ține mult picioarele să danseze, gândi Garraty. Un junghi ascuțit îi străbătu bolta tălpii drepte. Mușchiul de acolo se încordă, înghețându-i inima, apoi se destinse. Garraty așteptă cu inima în gât să-l simtă din nou. Avea să fie mai puternic. Avea să-i transforme piciorul într-o bucată inutilă de lemn. Nu se întâmplă însă nimic.

— N-o să mai pot merge prea mult, cârâi Olson.

Fața lui era o pată albă în beznă. Nu-i răspunse nimeni.

Bezna. La dracu' cu bezna! Lui Garraty i se părea că fuseseră îngropați de vii în beznă. Ziditi în ea. Zorile se aflau la un secol depărtare. Mulți dintre ei nu aveau să le mai vadă

niciodată. Nici soarele. Erau îngropaţi sub doi metri de întuneric. Mai lipsea doar incantaţia monotonă a preotului, cu glas înfundat, dar nu pe de-a întregul acoperit de un strat nou de beznă bine bătătorită, deasupra căreia stăteau jelitorii. Bocitorii nu erau nici măcar conştienţi de faptul că ei se aflau *aici,* că erau *vii,* că zbierau şi zgâriau cu degetele şi cu unghiile în bezna capacului sicriului, aerul era sub formă de coji de rugină care se desprindeau, aerul se transforma în gaz otrăvitor, speranţa pălea până ce speranţa în sine devenea o beznă şi, mai presus de toate, glasul preotului, dăngănitor ca un clopot din capelă, şi foiala nerăbdătoare a picioarelor participanţilor, care abia aşteptau să iasă afară, la soarele cald de mai. Şi apoi, acoperind orice alte zgomote, corul fojgăitor şi suspinător al gândacilor şi viermilor, care-şi croiau drum prin pământ, apropiindu-se de ospăţ.

Aş putea să-nnebunesc, se gândi Garraty. Aş putea să-mi ies din minţi şi s-o iau complet razna.

O adiere slabă suspină printre pini.

Garraty se întoarse şi urină. Stebbins se deplasă puţin într-o parte şi Harkness scoase un sunet, pe jumătate tuse, pe jumătate sforăit. Mergea moţăind.

Garraty deveni acut de conştient de toate micile sunete ale vieţii: cineva hârâi o flegmă şi scuipă, altcineva strănută, cineva aflat în faţă şi spre stânga mesteca zgomotos. Cineva întrebă în şoaptă pe altcineva cum se simţea. Primi un răspuns stins. Yannick cânta la nivelul unui murmur, încetişor şi foarte fals.

Conştiinţa. Totul era o funcţie a conştiinţei. Dar nu era eternă.

— De ce m-am băgat în asta ? întrebă Olson brusc pe un ton deznădăjduit, ca un ecou al gândurilor lui Garraty, din urmă cu câteva minute. De ce m-am băgat în aşa ceva ?

Nu-i răspunse nimeni. Trecu mult şi nu-i răspunse nimeni. Garraty se gândi că era ca şi cum Olson ar fi fost deja mort.

Se porni o ploaie ușoară. Trecură de alt cimitir vechi, cu o biserică lipită de el și o prăvălie micuță în față, apoi intrară într-o așezare mică din New England, formată din căsuțe ordonate și frumoase. Drumul traversa un centru comercial miniatural, unde se adunase poate o duzină de oameni pentru a-i vedea. Îi aclamară, dar erau ovații înăbușite, parcă temându-se să nu-și trezească vecinii. Garraty văzu că nici unul nu era tânăr. Cel mai tânăr era un bărbat cu privire intensă, de vreo treizeci și cinci de ani. Purta ochelari fără rame și o haină sport ponosită, pe care o strângea în jurul corpului pentru a-l feri de frig. Părul i se prinsese în guler la spate și Garraty observă amuzat că fermoarul pantalonilor îi era pe jumătate deschis.

— Haide ! Grozav ! Haide ! Haide ! Oh, grozav ! repeta el încetișor.

Flutura întruna o mână grăsuță și ochii lui păreau că-l sfredelesc arzător pe fiecare Mărșăluitor, pe măsură ce trecea.

De cealaltă parte a așezării, un polițist cu ochi adormiți opri un trailer care huruia surd, până ce traversară ei intersecția. Urmară alte patru lămpi stradale, o clădire abandonată care începuse să se năruiască și pe ale cărei uși duble mari scria EUREKA GRANGE NR. 81, după care ieșiră din orășel. Dintr-un motiv pe care Garraty nu-l putea defini exact, se simțea de parcă tocmai trecuse printr-o povestire scrisă de Shirley Jackson[1].

McVries îi trase un ghiont.

— Ia uite la fantele ăla, spuse el.

„Fantele ăla" era un băiat înalt, într-un trenci ridicol de culoare verde-măsliniu, care îi fâlfâia în jurul genunchilor. Mergea cu brațele strânse în jurul capului, lăsând impresia că poartă o cataplasmă gigantică. Se bălăbănea nesigur, înainte și înapoi. Garraty îl urmări cu atenție, cu un interes

1. Scriitoare americană (1916–1965), preocupată de supranatural și de psihologii deviante (n. trad.).

de-a dreptul științific. Nu-și reamintea să-l fi văzut până acum... dar, desigur, bezna schimba fețele.

Băiatul se împiedică în propriile sale picioare și fu cât pe-aci să cadă. După aceea își reluă mersul. Garraty și McVries îl priviră în tăcere, cu fascinație, timp de vreo zece minute, uitând de propriile lor suferințe și oboseli în fața luptei sale. Băiatul în trenci nu scotea nici un sunet, nici un geamăt sau un icnet.

În cele din urmă, căzu și fu avertizat. Garraty nu credea că băiatul se va mai putea scula, dar o făcu. Acum mergea aproape de Garraty și de cei din jurul lui. Era un băiat foarte urât, cu numărul 45 fixat prin presiune de haină.

— Ce-i cu tine ? șopti Olson, dar băiatul nu părea să audă.

Garraty observase că așa păteau toți. Se îndepărtau complet de tot și de toți din jurul lor. De tot, mai puțin drumul. Se holbau la drum cu un fel de fascinație respingătoare, ca la o frânghie pe care trebuiau să pășească deasupra unui hău nesfârșit și fără fund.

— Cum te cheamă ? îl întrebă pe băiat, însă nu primi nici un răspuns.

Iar el se trezi pe neașteptate repetând întrebarea iar și iar, ca o litanie idioată care avea să-l salveze de soarta necunoscută ce se îndrepta spre el din beznă aidoma unui mărfar întunecat și rapid.

— Cum te cheamă ? Cum te cheamă, cum te cheamă, cum te...

— Ray.

McVries îl trăgea de mânecă.

— Nu vrea să-mi spună, Pete, fă-l să-mi spună, fă-l să-mi spună cum îl cheamă...

— Nu-l deranja, spuse McVries. Moare, nu-l deranja.

Băiatul cu numărul 45 pe trenci căzu din nou, de data aceasta cu fața în jos. Când se sculă, avea jurituri pe frunte,

în care se aduna încet sânge. Ajunsese înapoia grupului lui Garraty, dar auziră când primi ultimul avertisment.

Trecură printr-o depresiune de întuneric şi mai profund, care era un pasaj pe sub o cale ferată. În mod iritant şi misterios, ploaia picura şi în această gâtuire din piatră. Era foarte umed. După aceea, ieşiră şi Garraty văzu cu recunoştinţă că înaintea lor se întindea un şes plat, neted şi lung.

Numărul 45 căzu a doua oară. Paşii se iuţiră, iar băieţii se împrăştiară. Nu după mult timp, puştile bubuiră. Garraty decise că numele băiatului nu fusese oricum important.

Capitolul 6

„Iar acum, concurenții noștri se află în cabinele de izolare."
– Jack Barry
Douăzeci și unu

Ora 3:30 dimineața.

Lui Ray Garraty i se părură minutele cele mai lungi din noaptea cea mai lungă a întregii sale vieți. Era momentul refluxului, retragerea apelor, ora când marea dă înapoi, lăsând nisipul umed acoperit de alge încâlcite, cutii ruginite de bere, prezervative putrezite, sticle sparte, balize distruse și schelete înverzite de mușchi, în costume de baie zdrențuite. Retragerea apelor.

După băiatul în trenci, alți șapte căpătaseră biletul de ieșire. La un moment dat, în jurul orei 2, trei căzuseră aproape împreună, ca pănușile uscate de porumb la primul vânt puternic al toamnei. Parcurseseră șaptezeci și cinci de mile în Marș și douăzeci și patru de băieți nu mai erau.

Totuși, nimic din toate astea nu era important. Important era doar refluxul. Ora 3:30 și refluxul. Se auzi alt avertisment și, la scurt timp după aceea, armele mai răsunară o dată. Acum, fața era familiară. Numărul 8, Davidson, care pretinsese că se furișase odată în cortul-bordel din iarmarocul Steubenville.

Garraty se uită pentru o clipă la chipul palid și împroșcat de sânge al lui Davidson, apoi reveni cu privirea asupra drumului. Începuse să fixeze destul de des drumul. Uneori,

linia albă era continuă, uneori era întreruptă și alteori era dublă, ca șinele de tramvai. Se întrebă cum puteau oamenii să meargă pe drumul acesta în celelalte zile rămase din an, fără să vadă șablonul de viață și moarte din vopseaua albă. Sau totuși îl vedeau ?

Asfaltul îl fascina. Cât de bine și ușor ar fi fost să se așeze pe el. Începeai prin a te lăsa pe vine și articulațiile înțepenite ale genunchilor ți-ar fi pocnit ca niște pistoale pneumatice de jucărie. După aceea te sprijineai cu palmele pe suprafața rece cu textură granulată și-ți coborai fesele, simțind cum apăsarea urlătoare a celor optzeci de kilograme îți părăsește picioarele... iar apoi te întindeai complet, te lăsai pur și simplu să cazi pe spate și rămâneai acolo, cu membrele răschirate, simțind cum ți se întinde coloana vertebrală obosită... privind în sus la copacii din jur și la roata maiestuoasă de stele... fără să auzi avertismente, doar să privești cerul și să aștepți... să aștepți...

Da.

Și să auzi tropăitul grăbit al pașilor pe măsură ce Mărșăluitorii se îndepărtau din raza gloanțelor, lăsându-te singur, ca pe o ofrandă rituală. Și să auzi murmurele. Este Garraty, hei, este Garraty care-și încasează biletul de ieșire ! Poate că ai fi avut timp să-l auzi pe Barkovitch râzând, când își punea încă o dată metaforicii lui pantofi de dans. Pendularea carabinelor ațintindu-se pe tine, apoi...

Își smulse cu sila ochii de la drum și se uită ca prin ceață la umbrele mișcătoare din jur, după care privi către orizont, căutând măcar o geană de lumină dinspre zori. Bineînțeles, nu exista așa ceva. Noaptea continua să fie întunecată.

Traversaseră alte două-trei așezări, toate cufundate în beznă și dormind. De la miezul nopții, văzuseră poate trei duzini de spectatori somnoroși, dintre cei înrăiți, care urmăreau cu încăpățânare sosirea Noului An în fiecare noapte de

31 decembrie, indiferent dacă ar fi fost incendiu sau potop. Restul ultimelor trei ore și jumătate nu fusese decât un montaj de visuri, coșmarurile unui insomniac pe jumătate ațipit.

Garraty examină mai atent chipurile din jurul său, dar nici unul nu i se părea familiar. Se simți invadat de o panică irațională. Îl bătu pe umăr pe Mărșăluitorul din fața lui.

— Pete ? Pete, tu ești ?

Celălalt se îndepărtă de el cu un mormăit de iritare și nu privi îndărăt. Olson fusese în stânga lui și Baker în dreapta, dar acum, în stânga nu mai era absolut nimeni, iar băiatul din dreapta era mult mai rotofei decât Art Baker.

Oare se abătuse cumva de pe drum și intrase într-un grup de cercetași care pornise cu noaptea în cap în drumeție ? Aveau să-l caute. Aveau să-l vâneze. Arme, câini și Escadroane cu radare, detectoare termice și...

Ușurarea se revărsă peste el. Acela era Abraham – în dreapta, mai în spate. Nu trebuia decât să întoarcă nițel capul. Silueta greoaie era inconfundabilă.

— Abraham ! șopti el, ca un sufleor la teatru. Abraham, ești treaz ?

Abraham murmură ceva.

— Te-am întrebat dacă ești treaz.

— Da, fir-ar al dracu', Garraty, lasă-mă-n pace !

Cel puțin, continua să fie alături de ei. Senzația de dezorientare totală pieri.

Cineva din față căpăta al treilea avertisment și Garraty se gândi, eu n-am nici unul ! Aș putea sta jos pentru un minut sau un minut și jumătate. Aș putea...

Dar nu s-ar mai fi sculat niciodată.

Ba da, m-aș scula, își răspunse tot el. În mod sigur m-aș scula, aș...

Aș muri. Își aminti că-i promisese mamei că avea s-o vadă pe ea și pe Jan în Freeport. Făcuse promisiunea aceea cu inima

ușoară, aproape neglijent. Ieri-dimineață la ora 9, sosirea lui în Freeport fusese un lucru cert. De acum însă nu mai era un joc, ci o realitate materială, iar posibilitatea de a intra în Freeport pe două cioturi însângerate părea oribil de reală.

Altcineva fu împușcat... de data aceasta, îndărătul lui. Se țintise prost și nefericitul primitor al biletului de ieșire zbieră răgușit pentru un timp care păru foarte lung, înainte ca alt glonț să reteze urletul. Fără nici un motiv, Garraty se gândi la șuncă și o salivă acră și abundentă îi năpădi gura, făcându-l să icnească. Se întrebă dacă douăzeci și șase de eliminați era un număr neașteptat de mare sau neașteptat de mic pentru șaptezeci și cinci de mile parcurse în Marșul cel Lung.

Bărbia îi coborî încet în piept și picioarele îl purtară mai departe, pe cont propriu. Își aminti de o înmormântare la care participase când era copil. Fusese înmormântarea lui D'Allessio Zbanghiul. Adevăratul său nume nu fusese Zbanghiul, ci George, dar toți puștii din cartier îi spuneau așa fiindcă privea câș...

Și-l amintea pe Zbanghiul așteptând să fie ales pentru meciurile de baseball; întotdeauna era ales exact ultimul, cu ochii lui sașii trecând plini de speranțe de la un căpitan de echipă la celălalt, ca un spectator la o partidă de tenis. Era pus să joace de fiecare dată în centrul câmpului, acolo unde nu ajungeau prea multe mingi și nu se putea greși cine știe ce; nu vedea mai deloc cu un ochi și nu avea suficientă percepție tridimensională pentru a judeca mingile care se îndreptau către el. Odată primise una și-și repezise mâna înmănușată în gol, iar mingea îl lovise în frunte cu un *zbang!* audibil, exact ca un pepene pocnit cu mânerul cuțitului de bucătărie. Cusăturile mingii îi lăsaseră o urmă clară, care rămăsese întipărită o săptămână, aidoma unei peceți.

Zbanghiul fusese lovit de un automobil pe autostrada U. S. 1, în afara lui Freeport. Eddie Klipstein, un prieten de-al

lui Garraty, văzuse cum se întâmplase. Timp de şase săptămâni, Eddie Klipstein îi fascinase pe ceilalţi puşti, povestindu-le felul în care maşina izbise bicicleta lui D'Allessio şi Zbanghiul trecuse peste ghidon, ambele cizme de cow-boy îi săriseră în urma impactului, iar picioarele îl urmaseră într-o splendoare oloagă, pe când corpul îşi descrisese zborul scurt şi fără aripi de pe şaua bicicletei Schwinn până la un zid din piatră, în care Zbanghiul îşi turtise capul, ca o picătură de clei gelatinos căzută de la înălţime.

Garraty mersese la înmormântarea Zbanghiului, iar înainte de a ajunge acolo aproape că-şi vomitase prânzul, întrebându-se dacă-i va vedea capul turtit în sicriu, ca o picătură de clei Elmer, însă Zbanghiul fusese perfect aranjat, în sacoul lui sport, cu cravată şi insigna de membru al cercetaşilor, părând gata să coboare din coşciug în clipa în care cineva ar fi rostit cuvântul baseball. Ochii saşii erau închişi şi în general Garraty se simţise destul de uşurat.

Acela fusese singurul mort pe care-l văzuse în viaţa lui de până acum şi fusese un mort ferchezuit, curat şi aranjat. Nu semănase deloc cu Ewing, cu băiatul în trenciul verde, sau cu Davidson care avusese faţa lividă şi obosită acoperită de sânge.

E macabru, se gândi Garraty, conştientizând cu groază. E pur şi simplu macabru.

La 3:45, căpătă primul avertisment şi se pălmui de două ori cu putere peste faţă, încercând să se trezească. Simţea fiori de răceală clari prin tot corpul. Rinichii îl apăsau, dar în acelaşi timp simţea că încă n-ar fi fost nevoie să urineze. Poate că nu era decât imaginaţia lui, însă stelele din est păreau mai palide. Uluit de-a binelea, îşi dădu seama că ieri la aceeaşi oră dormise pe bancheta din spate a automobilului în timp ce se apropia de punctul de start de lângă graniţă, cu borna indicatoare. Aproape că se putea revedea întins pe spate, răşchirat, fără

măcar să se clintească. Simți dorința intensă de a fi iarăși în locul acela. De a retrăi, pur și simplu, dimineața de ieri.

Era ora 3:50.

Privi în jur, căpătând un fel de mulțumire superioară, deși solitară, din știința faptului că era unul dintre puținii băieți complet treji și conștienți. În mod clar, lumina sporise de acum, suficient pentru a distinge crâmpeie de trăsături în siluetele ce mărșăluiau. Baker se afla în față – îl recunoștea după cămașa cu dungi roșii care fâlfâia – cu McVries alături. Îl zări și pe Olson în stânga, ținând pasul cu autoblindatul, și fu surprins. Fusese convins că Olson căpătase biletul de ieșire în orele timpurii ale dimineții și se simțise ușurat că nu fusese nevoit să-l vadă prăbușindu-se. Chiar și acum era prea întuneric pentru a distinge cum arăta, dar capul lui Hank se legăna în sus și în jos în ritmul pașilor, ca al unei păpuși de cârpă.

Percy, a cărui mamă continua să apară, ajunsese în spate, lângă Stebbins. Mergea cu un fel de legănat strâmb, ca un marinar care revenise pe țărm după multă vreme. Îi văzu, de asemenea, pe Gribble, Harkness, Wyman și Collie Parker. Cei mai mulți băieți pe care-i cunoștea rămăseseră în Marș.

Pe la ora 4, la orizont apăru o geană de lumină și Garraty simți că-i revine buna dispoziție. Se gândi cu oroare la lungul tunel al nopții și se întrebă cum de reușise să-l străbată.

Luți puțin pasul, apropiindu-se de McVries, care mergea cu bărbia în piept și ochii pe jumătate deschiși, dar goi și sticloși, mai mult adormit decât treaz. Din colțul gurii îi atârna un firicel subțire și delicat de salivă, reflectând prima atingere timidă a zorilor cu fidelitatea superbă a unei perle. Garraty îl privi fascinat. Nu voia să-l deștepte. Deocamdată era suficient să fie aproape de cineva de care-i plăcea, de alt băiat care reușise să supraviețuiască nopții.

Trecură pe lângă o luncă stâncoasă și foarte abruptă în care cinci vaci stăteau grave lângă un gard din pari decojiți,

zgâindu-se la Mărşăluitori şi rumegând gânditoare. Un câine mic se desprinse de lângă o fermă şi lătră la ei sacadat. Soldaţii de pe autoblindat ridicară puştile, gata să-l împuşte dacă ar fi afectat avansul vreunui Mărşăluitor, dar animalul se mulţumi să alerge înainte şi înapoi pe acostament, afirmându-şi curajos sfidarea şi dreptul asupra teritoriului, de la o depărtare sigură. Cineva răcni gros spre el să-şi ţină gura, fir-ai al dracului.

Garraty era vrăjit de apropierea zorilor. Privi cum cerul şi pământul se luminau treptat. Privi dunga de la orizont, a cărei albeaţă se întunecă, devenind de un trandafiriu delicat, apoi roşu şi, în cele din urmă, auriu. Carabinele mai detunară o dată, înainte ca noaptea să fie definitiv alungată, dar Garraty abia le auzi. Primul arc roşu al soarelui trăgea cu ochiul peste linia orizontului, atenuat înapoia unui nor pufos, pentru a reapărea de-a dreptul violent. Se anunţa o zi minunată şi o salută doar pe jumătate coerent, gândind: Slavă Domnului că pot să mor pe lumină!

O pasăre ciripi somnoros. Trecură pe lângă altă fermă, de pe terenul căreia un bărbos le făcu semn cu mâna, după ce lăsase jos o roabă plină cu sape, greble şi seminţe.

În pădurea învăluită în umbre, un corb croncăni strident. Prima rază de căldură a zilei atinse cu blândeţe chipul lui Garraty şi el o întâmpină cu plăcere. Zâmbi larg şi răcni puternic, cerând un bidonaş.

McVries zvâcni din cap cu un gest bizar, amintind de un căţel întrerupt dintr-un vis în care fugărea pisici, apoi privi în jur cu ochi împăienjeniţi.

— Dumnezeule, este zi. S-a făcut zi, Garraty! Cât e ceasul?

Garraty îşi privi ceasul şi fu surprins să constate că era 4:45. Îi arătă lui McVries cadranul.

— Ai vreo idee câte mile am parcurs?

— Aş zice că aproape vreo optzeci. Şi douăzeci şi şapte

din noi nu mai sunt. Am străbătut un sfert din drumul până la capăt, Pete.

— Mda, zâmbi McVries. Așa-i, nu ?

— Să fiu al dracu' dacă nu-i așa ! Te simți mai bine ?

— Mie-n sută mai bine.

— Și eu la fel. Cred că motivul este lumina zilei.

— Dumnezeule, fac prinsoare c-o să vedem ceva oameni azi ! Ai citit articolul ăla din *World's Week* despre Marșul cel Lung ?

— Doar superficial, răspunse Garraty, mai mult ca să-mi văd numele.

— Scria că, în fiecare an, pe Marșul cel Lung se pariază mai bine de două miliarde de dolari. Două *miliarde* !

Baker se trezise din moțăială și li se alătură.

— În liceu, spuse el, făceam un fel de loterie. Fiecare participa cu douăzeci și cinci de cenți la un fond comun, apoi trăgeam câte un număr de trei cifre dintr-o pălărie. Cine avea numărul cel mai apropiat de milele parcurse în Marș lua toți banii.

— Olson ! strigă McVries voios. Ia gândește-te câți bani se pariază pe tine, băiete ! Ia gândește-te câți oameni își pun bănuții pe curul tău scofâlcit !

Olson îl anunță cu glas stins și obosit că oamenii care-și puneau bănuții pe curul lui scofâlcit puteau face două acte obscene asupra propriei lor persoane, dintre care al doilea decurgea direct din primul. McVries, Garraty și Baker izbucniră în râs.

— Azi vor fi o mulțime de fete drăguțe pe drum, zise Baker, privindu-l șmecherește pe Garraty.

— M-am săturat de chestiile alea, replică Garraty. Am o prietenă care m-așteaptă. De-acum înainte o să fiu băiat cuminte.

— Neprihănit în gând, vorbă și faptă, proclamă sentențios McVries.

— Luați-o cum doriți, strânse din umeri Garraty.

— Ai șanse de unu la o sută să faci altceva decât să-i faci semn cu mâna, declară sec McVries.

— Acum sunt de unu la șaptezeci și trei.

— Încă destul de mici.

Garraty se simțea însă într-o dispoziție excelentă.

— Mă simt ca și cum aș putea merge veșnic, anunță el prietenos.

Doi Mărșăluitori de lângă el se strâmbară.

Trecură pe lângă o benzinărie nonstop și vânzătorul ieși dinăuntru pentru a le face semn cu mâna. Aproape toată lumea flutura mâinile. Vânzătorul răcni încurajări adresate lui Wayne, numărul 94.

— Garraty, șopti McVries.

— Ce-i ?

— Nu-i știu pe toți care au încasat-o. Tu-i știi ?

— Nu.

— Barkovitch ?

— Nu. Este-n față. Dincolo de Scramm. Îl vezi ?

McVries se uită cu atenție.

— Aha. Da, cred că-l văd.

— Și Stebbins e tot în spate.

— Nu mă mir㠖 l-un tip ciudat, nu-i așa ?

— Așa-i.

Tăcerea se lăsă din nou între ei. McVries oftă adânc, își dădu jos rucsacul și scoase dinăuntru niște pricomigdale. Îi oferi una lui Garraty, care o luă.

— Îmi doresc să se fi terminat, zise el. Într-un fel sau altul.

Mâncară pricomigdalele în tăcere.

— Trebuie să fim pe la jumătatea distanței până la Oldtown, nu ? întrebă McVries. Am mers optzeci de mile, mai avem optzeci ?

— Așa cred, încuviință Garraty.

— Prin urmare, n-o să ajungem până diseară.

Menţionarea serii făcu să se zbârlească părul de pe ceafa lui Garraty.

— Nu, răspunse el, după care continuă pe neaşteptate. Cum te-ai ales cu cicatricea asta, Pete ?

Mâna lui McVries se ridică involuntar la obraz şi la cicatrice.

— Este o poveste lungă, rosti el scurt.

Garraty îl privi cu mai multă atenţie. Părul îi era ciufulit şi îmbâcsit de praf şi transpiraţie. Hainele mototolite atârnau parcă largi pe el. Era palid la faţă şi ochii înroşiţi de nesomn erau înconjuraţi de cearcăne mari.

— Arăţi ca un rahat, îi zise şi izbucni brusc în râs.

McVries rânji.

— Nici tu n-arăţi ca o reclamă pentru deodorante, Ray.

Amândoi porniră să râdă, prelung şi isteric, ţinându-se unul de celălalt şi încercând în acelaşi timp să continue să meargă. Era un mod la fel de bun ca oricare altul să încheie noaptea aceea, o dată pentru totdeauna. Continuară aşa, până fură amândoi avertizaţi. Încetară atunci să mai râdă şi să vorbească, revenind la activitatea zilei.

Gânditul, îşi spuse Garraty. Asta-i activitatea zilei. Gânditul. Gânditul şi izolarea, fiindcă nu contează dacă-ţi petreci sau nu ziua alături de cineva, pentru că, în cele din urmă, eşti tot singur. Părea să fi parcurs în minte tot atâtea mile câte parcursese şi cu picioarele. Gândurile soseau întruna şi nu exista nici o cale de a le refuza. Erau îndeajuns de multe pentru a te face să te întrebi la ce se gândise Socrate imediat după ce dăduse peste cap zeama de cucută.

Puţin după ora 5, trecură de primul pâlc de spectatori devotaţi – patru băieţaşi aşezaţi turceşte în faţa unui cort mic, instalat pe o luncă înrourată. Unul dintre ei nu ieşise din sacul de dormit şi avea solemnitatea unui eschimos. Braţele li se mişcau într-o parte şi alta ca nişte metronoame sincronizate. Nici unul nu zâmbea.

La scurt timp după aceea, drumul se intersectă cu altul mai mare şi intrară pe el. Era o şosea în toată regula, cu asfalt neted şi câte trei benzi în fiecare direcţie. Trecură pe lângă un popas pentru camioane, unde se afla un restaurant, şi toţi fluierară şi le făcură cu mâna celor trei chelneriţe tinere care stăteau pe trepte, doar pentru a le arăta că mai erau în stare de ceva. Singurul care era doar pe jumătate serios fu Collie Parker.

— Vineri seara ! urlă puternic Collie. Nu uita ! Eu şi cu tine, vineri seara !

Garraty aprecie că se purtau destul de imatur, totuşi flutură politicos din mână, iar ospătăriţele nu părură deranjate. Băieţii se răsfirară pe drumul lat şi tot mai mulţi se deşteptară complet sub soarele dimineţii de 2 mai. Garraty îl zări din nou pe Barkovitch şi se întrebă dacă nu cumva era unul dintre cei mai inteligenţi Mărşăluitori. Când nu aveai prieteni, nu aveai dureri.

După câteva minute, primi zvon din faţă, dar acum zvonul era o glumă cioc-cioc. Bruce Pastor, băiatul aflat chiar înaintea lui, se întoarse spre Garraty şi spuse:

— Cioc-cioc, Garraty.

— Cine-i ?

— Maiorul.

— Maiorul şi-mai-cum ?

— Maiorul care o fute-n cur pe mă-sa la micul-dejun, răspunse Bruce Pastor şi începu a hototi cu gura până la urechi.

Garraty chicoti şi transmise gluma mai departe lui McVries, care i-o spuse lui Olson. Când gluma reveni a doua oară, Maiorul i-o trăgea bunică-sii pe la spate la micul-dejun. A treia oară, o futea în cur pe Sheila, căţeaua terrier Bedlington, care apărea alături de el în multe articole din presă.

Garraty continua să râdă de ultima variantă, când observă că râsetele lui McVries se diminuaseră şi dispăruseră.

Băiatul îi fixa cu o căutătură stranie pe soldații cu chipuri împietrite de pe autoblindat. Aceștia îl priveau impasibil.

— Credeți că-i *amuzant*? urlă el, pe neașteptate.

Sunetul răcnetului său reteză ca un brici chicotelile, amuțindu-le. Obrajii lui McVries erau întunecați de sângele care-i năvălise pe chip. Cicatricea era ieșită în relief, albă, puternică contrastantă, ca un semn de exclamare crestat cu șișul, și, pentru o clipă de spaimă, Garraty crezu că suferise un accident cerebral.

— Eu cred că Maiorul se fute-n cur *singur*! zbieră răgușit McVries. Și voi, gagiilor, probabil că v-o trageți pe la spate unu' altuia. Amuzant, nu? Amuzant, gașcă de labagii ce sunteți, așa-i? Al dracu' de *AMUZANT, așa-i*?

Alți Mărșăluitori îl priviră nesiguri pe McVries, apoi se îndepărtară încetișor.

McVries porni în fugă spre autoblindat. Doi dintre cei trei soldați ridicară armele la umăr, pregătiți, dar McVries se opri, rămase nemișcat și ridică pumnii spre ei, scuturându-i deasupra capului, ca un dirijor nebun.

— *Veniți aici, jos! Lăsați puștile alea și veniți aici, jos! O să v-arăt eu ce-i amuzant*!

— Avertisment, rosti un soldat cu un glas perfect neutru. Avertisment, numărul 61. Al doilea avertisment.

Dumnezeule, gândi Garraty, inert. O s-o încaseze și este atât de aproape... atât de aproape de ei... va zbura prin aer ca D'Allessio Zbanghiul.

McVries o luă la goană, ajunse din urmă autoblindatul, se opri și scuipă pe el. Scuipatul curse în jos pe blindaj, lăsând o dâră curată prin praful depus pe metal.

— *Haideți*! urlă McVries. *Veniți aici, jos! Câte unul pe rând sau toți deodată, mă doare-n cur*!

— Avertisment! Al treilea avertisment, numărul 61, ultimul avertisment.

— *Mă fut în avertismentele voastre* !

Brusc, fără să-și dea seama el însuși ce făcea, Garraty se întoarse și fugi înapoi, primindu-și propriul avertisment. Îl auzi doar cu un colțișor al minții. Soldații coborau acum spre McVries. Garraty îl prinse pe McVries de braț.

— Haide !

— *Pleacă de-aici, Ray, vreau să mă bat cu ei* !

Garraty întinse brațele și-l împinse pe McVries cu putere, cu ambele mâini.

— O să te-mpuște, idiotule !

Stebbins trecu pe lângă ei.

McVries se uită la Garraty, părând că-l recunoaște pentru prima dată. După o secundă, Garraty primi al treilea avertisment și știu că McVries se afla la numai câteva secunde de biletul de ieșire.

— Du-te dracu', rosti McVries cu glas sleit, fără viață.

Reîncepu să meargă.

Garraty merse alături de el.

— Crezusem c-o să-l capeți, asta-i tot, spuse el.

— Dar nu l-am căpătat, mulțumită mușchetarului, făcu McVries posac și mâna i se ridică la cicatrice. Rahat, cu toții o să-l căpătăm !

— Cineva o să învingă. Poate să fie unul dintre noi.

— Este o farsă, zise McVries, cu glas tremurător. Nu există nici un învingător și nici un Premiu. Îl iau pe ultimul rămas în viață, îl duc undeva după un hambar și-l împușcă și pe el.

— Nu mai fi atât de idiot ! răcni Garraty spre el, furios. N-ai nici cea mai vagă idee despre ce vor...

— Toți pierd, spuse McVries.

Ochii îl priveau din grotele întunecate ale cearcănelor, ca niște animale amenințătoare. Mergeau singuri. Ceilalți Mărșăluitori păstrau distanța, cel puțin deocamdată. McVries trecuse strada pe roșu și, dintr-un punct de vedere, la fel făcuse

Garraty – acționase împotriva intereselor sale, atunci când revenise la McVries. Mai mult ca sigur, îl oprise pe acesta să fie numărul douăzeci și opt.

— Toți pierd, repetă McVries. Ar fi bine să-nțelegi chestia asta.

Trecură peste o cale ferată. Trecură pe sub un pod de ciment. De cealaltă parte a podului, trecură prin fața unei francize de lactate Dairy Queen, cu ferestrele astupate cu scânduri, pe fațada căreia un indicator anunța DESCHIDEREA SEZONULUI PE 5 IUNIE.

Olson căpătă un avertisment.

Garraty simți o bătaie pe umăr și se întoarse. Era Stebbins. Nu arăta nici mai bine, nici mai rău decât în seara trecută.

— Amicul tău e șucărit pe Maior, rosti el.

McVries nu dădu de înțeles că l-ar fi auzit.

— Da, cred că așa-i, spuse Garraty. Eu însumi am depășit punctul în care aș fi dorit să-l invit acasă, la o ceașcă de ceai.

— Uită-te în urma noastră.

Garraty se uită. Apăruse un al doilea autoblindat, iar în timp ce privea, sosi și un al treilea, ivindu-se de pe un drum lateral.

— Vine Maiorul, zise Stebbins, și toți vor ovaționa. (Zâmbi cu un aer reptilian.) Ei nu-l urăsc cu adevărat, deocamdată. Deocamdată... Doar cred că-l urăsc. Cred c-au fost prin iad, dar așteaptă până diseară. Așteaptă până *mâine*.

Garraty îl privi neliniștit.

— Și dacă or să fluiere și or să huiduie și or să arunce cu bidonașele în el sau altceva de felul ăsta ?

— Tu o să fluieri și o să huidui și-o să arunci cu bidonașul ?

— Nu.

— N-o va face nimeni. O să vezi.

— Stebbins ?

Stebbins ridică sprâncenele.

— Crezi c-o să învingi, aşa-i ?

— Da, răspunse Stebbins calm, sunt destul de sigur în privinţa asta.

După aceea reveni la locul lui obişnuit în coloană.

La ora 5:25, Yannick îşi căpătă biletul de ieşire. Iar la ora 5:30, aşa cum prezisese Stebbins, apăru Maiorul.

Un uruit crescu şi se transformă într-un muget, când jeep-ul lui sări peste coama dealului din spatele Mărşăluitorilor şi vui pe lângă ei, în lungul acostamentului. Maiorul stătea într-o poziţie perfectă de drepţi. Ca şi în ocazia anterioară, ridicase palma în dreptul ochilor, menţinând-o rigid într-un salut milităros. Un sentiment straniu de mândrie umplu pieptul lui Garraty.

Nu toţi ovaţionară. Collie Parker scuipă pe asfalt. Barkovitch îi dădu cu tifla. McVries se mulţumi să-l privească, mişcând buzele în tăcere. Olson nici nu păru să bage în seamă trecerea Maiorului; reîncepuse să-şi fixeze picioarele cu privirea.

Garraty aclamă. La fel făcu şi Percy cum-îl-chema şi Harkness, care voia să scrie o carte, şi Wyman, şi Art Baker, şi Abraham, şi Sledge care tocmai primise al doilea avertisment.

Apoi Maiorul dispăru, gonind rapid, şi Garraty se simţi puţin ruşinat de sine. La urma urmelor, îşi irosise din energie.

Nu după mult timp, drumul îi purtă pe lângă un atelier de automobile uzate, de unde li se dădu onorul cu douăzeci şi unu de claxoane. Un glas amplificat, bubuind peste şirurile duble de fanioane din plastic ce fluturau în briza dimineţii, îi anunţă pe Mărşăluitori – şi pe spectatori – că nimic nu se vindea mai bine ca Dodge-ul de la McLaren. Lui Garraty i se păru oarecum demoralizant.

— Te simţi mai bine ? îl întrebă şovăitor pe McVries.

— Sigur că da, răspunse McVries. Grozav ! O să merg şi-o să-i privesc pe toţi prăbuşindu-se în jurul meu. Ce amuzant este ! Tocmai am făcut împărţirea în minte – în şcoală, am

fost tare la matematică – și am ajuns la concluzia că-n ritmul ăsta am putea parcurge minimum trei sute douăzeci de mile. Nu-i nici măcar o distanță-record.

— De ce nu te duci să le povestești altora, dacă ai chef să vorbești în felul ăsta, Pete ? făcu Baker.

Pentru prima dată, părea încordat.

— Iartă-mă, mămico, mormăi McVries morocănos, dar tăcu.

Ziua devenea tot mai luminoasă. Garraty își descheie fermoarul jachetei militare și o atârnă pe umăr. Drumul era plat și presărat ici-colo cu case, prăvălioare și ferme. Pinii care îl străjuiseră în timpul nopții fuseseră înlocuiți de francize Dairy Queen, benzinării și ranch-uri micuțe ca niște cutii de biscuiți. Foarte multe ranch-uri erau DE VÂNZARE. În două ferestre, Garraty zări anunțurile familiare: FIUL MEU ȘI-A DAT VIAȚA ÎN ESCADROANE.

— Unde-i oceanul ? îl întrebă Collie Parker pe Garraty. Parc-aș fi-napoi în Illinois.

— Vezi-ți de treabă și mergi, zise Garraty. (Se gândea din nou la Jan și la Freeport. Freeport era la ocean.) Este acolo. La vreo o sută opt mile spre sud.

— Căcat, mormăi Collie Parker. Ce mai stat de căcat e și-ăsta !

Parker era un blond voinic și musculos, într-o cămașă tricotată. Avea în ochi o privire insolentă pe care nici chiar noaptea petrecută pe drum nu i-o putuse șterge.

— Numai blestemați de copaci peste tot ! Există și vreun oraș în nenorocitul ăsta de stat ?

— Noi suntem niște tipi mai aparte pe-aici, făcu Garraty. Noi zicem că-i plăcut să respirăm aer adevărat, în loc de smog.

— În Joliet nu există smog, băi, țărane, replică furios Collie Parker. Ce vrei să zici despre mine ?

— Nu există smog, dar sunt multe fumuri, spuse Garraty.

Se enervase.

— Dac-am fi fost în statul meu, rămâneai fără coaie pentru vorba asta.

— Băieți, băieți ! interveni McVries. (Își revenise și acum afișa vechea sa manieră ironică.) De ce nu rezolvați situația asta ca niște gentlemani ? Primul căruia i se zboară căpățâna trebuie să-i facă celuilalt cinste cu o bere.

— Nu-mi place berea, rosti reflex Garraty.

Parker chicoti.

— Țărănoi prostovan, spuse el și se îndepărtă.

— E cu nervii-n piuneze, zise McVries. Toți sunt cu nervii-n piuneze în dimineața asta. Chiar și eu. Și este o zi minunată. Nu ești de-acord, Olson ?

Olson nu spuse nimic.

— Și Olson e cu nervii-n piuneze, îl anunță McVries pe Garraty. Olson ! Hei, Hank !

— De ce nu-l lași în pace ? întrebă Baker.

— Hei, *Hank* ! răcni McVries, ignorându-l pe Baker. Nu vrei să ieșim la plimbare ?

— Du-te dracului ! mormăi Olson.

— Ce ? strigă McVries voios, făcând pâlma pâlnie la ureche. Ce-ai zis, băiete ?

— Dracului ! *Dracului* ! zbieră Olson. Du-te dracului !

— Da, da, deci *asta* ai spus, încuviință McVries cu un aer de înțelepciune.

Olson reveni cu atenția asupra picioarelor și McVries se plictisi să-l mai sâcâie... dacă asta făcea.

Garraty se gândi la spusele lui Parker. Parker era un ne-norocit. Parker era un șmecheraș solid și un golan de sâmbătă seara. Parker era un erou în jachetă de piele. Ce știa el despre Maine ? Garraty trăise toată viața în Maine, în orășelul Porterville, la vest de Freeport. În Porterville, trăiau numai nouă sute saptezeci de oameni și nici nu-ți dădeai seama când treceai cu mașina prin el, dar ce naiba era atât de grozav în Joliet, Illinois ?

Tatăl lui Garraty obișnuia să spună că Porterville era singurul oraș din statul Maine care avea mai multe morminte decât locuitori. Era însă un loc curat. Rata șomajului era ridicată, automobilele erau ruginite și exista destulă promiscuitate, dar era un loc curat. Singura activitate mai palpitantă era partida de bingo de miercuri de la Asociația Fermierilor (la ultima partidă, miza fusese un curcan de zece kilograme și o bancnotă de douăzeci de dolari), dar era curat. Și liniștit. Ce era rău în asta ?

Privi ranchiunos spre spinarea lui Collie Parker. Ți-ai ratat ocazia, amice, asta-i tot. Ia-l pe Joliet, gașca ta din cofetărie și fabricile tale și bagă-ți-le... știi tu unde. Bagă-le pe-o parte, dacă nu-ți intră.

Se gândi din nou la Jan. Avea nevoie de ea. Te iubesc, Jan, se gândi. Nu era naiv și știa că fata devenise pentru el mai mult decât era în realitate. Se preschimbase într-un simbol al vieții. O pavăză împotriva morții năprasnice care venea dinspre autoblindat. O dorea tot mai mult, fiindcă simboliza timpul când el ar fi putut să pună mâna pe un fundulet... numai al lui.

Era ora 5:45. Privi spre un pâlc de gospodine care ovaționau, adunate la o intersecție, în micul centru nervos al unui orășel necunoscut. Una purta pantaloni strânși pe picior și un pulover și mai strâns pe trup. Chipul însă îi era banal. Avea trei brățări de aur pe încheietura dreaptă, care zornăiau când flutura din mână. Garraty le auzea zăngănitul. Agită și el din mână, fără să fie, de fapt, atent la ceea ce făcea. Se gândea la Jan, care venise din Connecticut, care părușe atât de rafinată și de sigură pe sine, cu părul blond și lung și pantofii fără toc. Aproape întotdeauna purta pantofi fără toc, deoarece era foarte înaltă. O cunoscuse la școală. Lucrurile se derulaseră lent, dar în cele din urmă se stâmiseră. Dumnezeule, ce se mai stâmiseră !

— Garraty ?

— Ce-i ?

Era Harkness. Părea îngrijorat.

— Am un cârcel în talpă, frate. Nu știu dacă mai pot călca.

Ochii lui Harkness păreau să-l implore să facă ceva.

Garraty nu știu ce să zică. Glasul lui Jan, râsul ei, puloverul de culoare caramel maro-roșcat și pantalonii zmeurii, ziua când luaseră sania fratelui ei mai mic și ajunseseră să se mozolească într-un troian de omăt (înainte ca ea să-i bage zăpadă în canadiană)... lucrurile acelea însemnau viața. Harkness însemna moartea. De acum, Garraty începuse să-i simtă mirosul.

— Nu te pot ajuta, îi zise. Trebuie să te descurci singur.

Băiatul îl privi cu o consternare panicată, după care chipul i se întunecă și încuviință din cap. Se opri, îngenunche și bâjbâi, descheindu-și mocasinul.

— Avertisment! Avertisment, numărul 49!

Harkness își masă laba piciorului. Garraty se întoarse și merse cu spatele, pentru a-l privi. Doi băiețași în tricouri Little League, cu mănușile de baseball atârnate de ghidoanele bicicletelor, îl priveau și ei de pe marginea drumului, cu gurile căscate.

— Avertisment! Al doilea avertisment, numărul 49!

Harkness se sculă și începu să șchiopăteze mai departe, într-un mocasin și un ciorap, cu piciorul bun începând deja să se îndoaie sub greutatea suplimentară pe care o susținea. Își scăpă mocasinul, îl agăță, strecură două degete în el, îl legănă, apoi îl scăpă iarăși. Se opri pentru a-l ridica și primi al treilea avertisment.

Chipul de obicei roșcovan al lui Harkness căpătase acum culoarea mașinii de pompieri. Gura îi atârna deschisă, într-un oval șleampăt și umed. Garraty se pomeni încurajându-l. Haide, se gândi el, haide, bagă mare! Poți s-o faci, Harkness!

Harkness șchiopătă mai repede. Băiețașii din Little League începură să pedaleze pe marginea drumului,

privindu-l. Garraty se întoarse cu fața spre înainte, nedorind să se mai uite la Harkness. Privi drept în față, străduindu-se să-și amintească ce simțise când o sărutase pe Jan, când îi atinsese sânii înmuguriți.

În dreapta apăru încetișor o benzinărie Shell. În fața ei staționa o furgonetă prăfuită, cu bara amortizoare îndoită; doi bărbați în cămăși de vânători, cu pătrățele roșii și negre, stăteau pe oblonul din spate și beau bere. La capătul unui drum de pământ cu făgașe se afla o cutie poștală al cărei capac atârna deschis ca o gură. Un câine lătra răgușit și la nesfârșit, undeva în afara razei vizuale.

Carabinele coborâră lent de la umeri și-l ațintiră pe Harkness.

Urmă o clipă lungă și teribilă de tăcere, apoi armele reveniră la umăr, totul potrivit regulilor, în conformitate cu manualul. După aceea, coborâră din nou. Garraty auzea respirația grăbită și șuierată a lui Harkness.

Armele se ridicară, coborâră și se ridicară iarăși, lent.

Puștii din Little League continuau să pedaleze în paralel cu ei.

— Cărați-vă de-aici ! rosti brusc Baker, cu glas răgușit. Nu trebuie să vedeți voi asta. Ușcheala !

Ei îl priviră cu o curiozitate nu tocmai interesată și pedalară în continuare. Se uitaseră la Baker ca și cum ar fi fost un soi ciudat de pește. Unul dintre ei, un pici micuț cu cap rotund ca o bilă, tunsoare neregulată și ochii cât farfurioarele, strânse de două ori para de cauciuc a claxonului fixat de ghidon și rânji. Purta aparat dentar și soarele făcea ca gura să-i scânteieze metalic și sălbatic.

Armele coborâră. Era ca o mișcare de balet, ca un ritual. Harkness mergea pe buza prăpastiei. Ai citit vreo carte bună în ultima vreme ? gândi prostește Garraty. De data asta te vor împușca. Un singur pas prea încet...

Eternitate.

Totul încremeni.

Apoi armele reveniră la umăr.

Garraty îşi privi ceasul. Secundarul descrisese un cerc, două, trei. Harkness îl ajunse din urmă şi-l depăşi. Chipul îi era încordat şi rigid. Ochii erau aţintiţi drept înainte. Pupilele se contractaseră, devenind punctuleţe. Buzele căpătaseră o nuanţă vag vineţie, iar tenul roşcovan avea paloarea smântânei, mai puţin două pete ţipător de colorate, câte una pe fiecare obraz. Nu-şi mai proteja piciorul cu probleme. Cârcelul trecuse. Talpa în ciorap lovea ritmic asfaltul drumului. Cât timp poţi să umbli fără pantofi ? se întrebă Garraty.

Simţi în acelaşi timp o uşurare în piept şi-l auzi pe Baker expirând. Era o tâmpenie să simtă aşa. Cu cât Harkness se oprea mai curând, cu atât mai repede se putea opri el. Acela era adevărul simplu. Aşa spunea logica. Totuşi, exista şi ceva mai profund, o logică mai adevărată şi mai înspăimântătoare. Harkness era o părticică a grupului din care făcea parte Garraty, un segment al subclanului său. O părticică dintr-un cerc magic căruia îi aparţinea Garraty. Iar dacă o singură părticică din cercul acela putea fi distrusă, însemna că orice părticică a lui putea fi distrusă.

Băieţii din Little League mai pedalară alături de ei încă două mile, înainte de a-şi pierde interesul şi de a se întoarce. Mai bine, gândi Garraty. Nu conta dacă se uitaseră la Baker, ca şi când ar fi fost o creatură dintr-o grădină zoologică. Era mai bine să nu vadă moartea lor. Îi privi cum dispărură din vedere.

Undeva în faţă, Harkness era o avangardă nouă, formată dintr-un singur om, care mergea foarte repede, aproape alergând. Nu privea nici în stânga, nici în dreapta. Garraty se întrebă la ce se gândea.

Capitolul 7

„Îmi place să cred că sunt realmente un tip destul de atrăgător.
Oamenii cu care mă-ntâlnesc mă consideră schizofrenic doar pentru că în afara ecranului sunt complet altfel decât în fața camerelor de filmat..."

– Nicholas Parsons
Vânzarea secolului
(versiunea britanică)

Scramm, numărul 85, nu-l fascina pe Garraty cu inteligența sa sclipitoare, fiindcă Scramm nu era chiar atât de inteligent. Nu-l fascina pe Garraty cu chipul său rotund ca luna plină, cu tunsoarea perie sau statura lui, ca de cal. Îl fascina pe Garraty fiindcă era însurat.

— Chiar așa ? întrebă Garraty pentru a treia oară, fără să fie convins că Scramm nu-l lua peste picior. Ești realmente însurat ?

— Îhî. (Scramm ridică ochii cu reală plăcere spre soarele matinal.) Am plecat din școală când aveam pai'șpe ani. N-avea nici un rost – pentru mine, vreau să spun. Nu le făceam probleme la profesori, da' pur și simplu nu puteam trece clasa. Și profa de istorie ne-a citit un articol în care zicea că școlile-s foarte aglomerate. De-aia mi-am zis c-ar trebui să las locu' meu cuiva care poa' să-nvețe și eu să m-apuc de muncă. Oricum voiam să mă-nsor cu Cathy.

— Câți ani aveai ? întrebă Garraty, mai fascinat ca oricând.

Treceau prin altă așezare, iar trotuarele erau înțesate de spectatori și pancarte, dar abia le băgă în seamă. Deja privitorii făceau parte din altă lume, cu care nu avea nimic în comun. La fel de bine s-ar fi putut găsi înapoia unui perete gros de sticlă.

— Cin'șpe, răspunse Scramm.

Își frecă bărbia vineție din cauza țepilor nerași.

— N-a încercat nimeni să te convingă să n-o faci ?

— În școală, un îndrumător de carieră mi-a împuiat capu' cu tot felul de rahaturi – că, dacă mă las, o s-ajung săpător de șanțuri – da' avea lucruri mai importante decât să se chinuiască să mă țină pe mine-n școală. Cred c-a-ncercat mai mult fiindcă era nevoit. Și-n plus, cineva trebuie să sape și șanțuri, nu ?

Dădu din brat cu entuziasm spre un grup de fetițe, care executau fără pricepere un număr de majorete, fluturându-și fustițele plisate și arătându-și genunchii juliți.

— Oricum, n-am săpat nici un șanț. În viața mea n-am săpat vreunu'. Am plecat să lucrez într-o fabrică de paturi din Phoenix, cu trei dolari pe oră. Eu și Cathy suntem tare fericiți. (Scramm zâmbi.) Câteodată ne uităm la televizor și Cath mă ia de mână și-mi zice: „Suntem oameni fericiți, iubitule." I-o dulceață !

— Aveți copii ? întrebă Garraty, simțind tot mai mult că era o conversație ce friza absurdul.

— Păi, Cathy este însărcinată acum. Zicea c-ar trebui să așteptăm pân-avem destui bani în bancă să plătim internarea. Când am avut șapte sutare, a zis „Gata" și i-am dat drumu'. A rămas gravidă imediat. Copilu' meu, îl privi Scramm cu gravitate pe Garraty, o să meargă la colegiu. Se zice că proștii ca mine n-or s-aibă niciodată copii deștepți, da' Cathy e suficient de deșteaptă pentru amândoi. Ea a terminat liceu'. Eu am obligat-o. A făcut patru ani la seral, după care și-a luat diploma. Copilu' meu o să meargă la colegiu, dacă asta-și va dori.

Garraty nu spuse nimic. Nu-i venea nimic în minte. McVries era în lateral și discuta aprins cu Olson. Baker și Abraham jucau un joc cu cuvinte numit Fantoma. Se întrebă unde era Harkness. Oricum, atât de departe, încât nu mai putea fi zărit. La fel ca Scramm. Foarte, foarte departe. Hei, Scramm, cred c-ai făcut o greșeală mare. Nevastă-ta e *însărcinată*, Scramm, dar asta nu-ți conferă nici o favoare specială aici. Șapte sutare în bancă? Nu pronunți cuvântul *sarcină* cu numere din numai trei cifre, Scramm. Și nici o companie de asigurare din lume nu s-ar fi atins de un Mărșăluitor.

Garraty privi la bărbatul în sacou cu imprimeuri în tablă de șah, care agita delirant o pălărie de pai cu borul deșirat, fără să-l vadă cu adevărat.

— Scramm, întrebă el, precaut, ce se-ntâmplă dac-o încasezi?

Scramm zâmbi cu blândețe.

— Nu-i cazu' cu mine. Mă simt de parc-aș putea merge toată viața. Știi, am vrut să particip la Marșu' cel Lung încă de când eram destul de mare ca să-mi doresc ceva. Cu numa' două săptămâni în urmă, am mers optzeci de mile fără să mă doară capu'.

— Să presupunem totuși că s-ar întâmpla ceva.

Scramm se mulțumi să chicotească.

— Câți ani are Cathy?

— E cam c-un an mai mare ca mine. Aproape op'șpe. Părinții ei au venit acum să stea cu ea în Phoenix.

Lui Garraty i se părea că părinții lui Cathy Scramm știau ceva despre care Scramm nu avea habar.

— Probabil c-o iubești tare mult, rosti el, visător.

Scramm surâse, arătându-și ultimii dinți care-i supraviețuiseră cu încăpățânare în gură.

— După ce m-am însurat, n-am mai întors capu' dup-altă fată. I-o dulceață.

— Și tu faci chestia asta...

Scramm izbucni în râs.

— Păi, nu-i distractiv?

— Nu și pentru Harkness, spuse Garraty amar. Du-te și întreabă-l pe el dacă-i distractiv.

— Tu nu-nțelegi care pot fi consecințele, zise Pearson, strecurându-se între Garraty și Scramm. *Ai putea* să pierzi. Trebuie să admiți că *ai putea* să pierzi.

— Pariorii din Vegas m-au declarat favorit înainte de începerea Marșului, zise Scramm. Favorit detașat.

— Cum să nu! făcu Pearson ursuz. Și-n plus, ești în formă, oricine își dă seama de asta.

Pearson arăta palid și slăbit după noaptea lungă petrecută pe drum. Privi fără interes către mulțimea adunată în parcarea supermarketului pe lângă care tocmai treceau.

— Toți care nu erau în formă sunt de acum morți sau aproape morți. Totuși, au mai rămas șaptezeci și doi dintre noi.

— Da, da'...

O încruntătură gânditoare se așternu pe fața lătăreață a lui Scramm. Garraty aproape că auzea funcționând mașinăria dinăuntrul capului: lent, greoi, totuși la fel de sigur ca moartea și la fel de inevitabil ca impozitele. Cumva, era impresionant.

— Nu vreau să vă supăr, băieți, zise Scramm. Sunteți de treabă, da' nu v-ați băgat în chestia asta gândindu-vă să-nvingeți și să câștigați Premiu'. Cei mai mulți nici nu știu de ce s-au băgat. Uitați-vă la Barkovitch ăla. Ăla n-a venit ca să câștige Premiu'. El a venit ca să-i vadă p-alții cum mor. Asta-i viața lui. Când cineva își capătă biletu', el își face plinu' de benzină. Da' nu-i de-ajuns. O să se usuce ca frunza-n pom.

— Dar eu? întrebă Garraty.

Scramm păru tulburat.

— Of, să dea dracii...

— Nu, nu, spune.

— După cum văd eu lucrurile, nici tu nu știi de ce te-ai băgat. I-aceeași chestie. Acum mergi fiindcă ți-e frică, da'... asta n-ajunge. Trece și-asta. (Scramm se uită în lungul drumului și-și frecă palmele.) Și, când o să treacă, zic c-o să capeți biletu' de ieșire ca toți ceilalți, Ray.

Garraty se gândi la cuvintele lui McVries. *Când mă voi simți obosit... realmente obosit... cred c-o să mă așez pur și simplu pe jos.*

— Va trebui să mergi mult timp ca să mă dobori pe mine, rosti el, dar evaluarea simplă a situației făcută de Scramm îl speriase rău.

— Sunt pregătit să merg mult, spuse Scramm.

Picioarele lor se ridicau și coborau pe asfalt, purtându-i înainte, printr-un cot al drumului, apoi afundându-i într-o depresiune și peste o cale ferată, care se distingea doar sub forma șinelor metalice încastrate în drum. Trecură pe lângă un local închis care oferea scoici la grătar. După aceea, ieșiră din nou în peisajul campestru.

— Cred că-nțeleg ce-nseamnă să mori, vorbi brusc Pearson. Cel puțin, acum, acum înțeleg. Nu-nțeleg moartea în sine, deocamdată asta-i mai dificil, dar pricep ce-nseamnă să mori. Dacă mă opresc din mers, înseamnă sfârșitul. (Înghiți zgomotos un nod.) Este ca un disc de muzică, după ultimul șănțuleț al înregistrării.

Îl privi deschis pe Scramm și adăugă:

— Poate că-i așa cum zici tu. Poate că nu-i îndeajuns. Dar... nu vreau să mor.

Scramm se uită la el aproape disprețuitor.

— Crezi că, dacă știi ce-i cu moartea, asta te va opri să mori?

Pearson surâse scurt și ciudat, cumva în silă, aidoma unui om de afaceri respectabil aflat pe un vapor în furtună, care se străduiește să nu-și vomite cina.

— În clipa de față, asta-i cam tot ceea ce mă-mpinge mai departe.

Garraty simți o recunoștință imensă, pentru că justificările lui nu fuseseră reduse la așa ceva. Cel puțin, nu încă.

Parcă pentru a ilustra subiectul pe care-l discutaseră, un băiat în pulover negru pe gât căzu pe neașteptate pradă convulsiilor, chiar în fața lor. Se prăbuși pe drum și începu să se zvârcolească, să se îndoaie și să tresalte violent. Membrele îi zvâcneau și loveau în toate direcțiile. Din gâtlej i se auzea un gâlgâit straniu, *aaa-aaa-aaa*, un behăit complet lipsit de rațiune. Când Garraty trecu grăbit pe lângă el, un braț care se zbătea îi lovi pantoful și se simți cuprins de un val de repulsie nebună. Ochii băiatului se dăduseră peste cap și li se vedea numai albul. Pe buze și pe bărbie erau stropi de salivă înspumată. Primi al doilea avertisment, dar, desigur, nu mai auzea nimic, iar când cele două minute se scurseră, îl împușcară ca pe un câine.

La scurt timp după aceea, ajunseră în vârful unei pante line și priviră de sus spre ținutul verde și nepopulat ce se întindea înaintea lor. Garraty se simți recunoscător pentru briza răcoroasă a dimineții, care luneca blând peste trupul lui transpirat.

— Frumoasă priveliște, comentă Scramm.

Drumul putea fi văzut pe douăsprezece mile în față. Cobora pe panta lungă și descria zigzaguri plate prin păduri, ca urma trasată de un cărbune de desen negru-cenușiu pe o bucată mare de hârtie creponată verde. Hăt departe, reîncepea să urce și se pierdea în pâcla trandafirie a luminii matinale.

— Asta ar putea fi pădurea Hainesville, spuse Garraty nu prea sigur pe el. Cimitirul camionagiilor. Iarna este iadul pe pământ.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, rosti Scramm cu respect. Atâta verdeață nu există în tot statu' Arizona.

— Bucurați-vă de ea cât puteți, zise Baker, alăturându-se grupului. Azi va fi arșiță. Este deja cald și nu-i decât șase jumătate dimineața.

— Credeam că te-ai obișnuit cu căldura, acolo de unde vii tu, comentă Pearson de-a dreptul cu ranchiună.

— Nu te obișnuiești cu căldura, răspunse Baker punându-și pe brat jacheta subțire. Pur și simplu, te-nveți să trăiești cu ea.

— Mi-ar plăcea să-mi construiesc o casă aici, zise Scramm. (Strănută puternic, de două ori, aducând puțin cu un taur în călduri.) S-o construiesc chiar aici, cu brațele mele, și să mă uit în fiecare dimineață la priveliște. Eu și Cathy. Poate c-o s-o fac într-o bună zi, după ce se va termina chestia asta.

Nimeni nu zise nimic.

Până la ora 6:45, culmea rămăsese în urma și deasupra lor, briza dispăruse aproape complet și căldura mărșăluia deja împreună cu ei. Garraty își scoase și el jacheta, o rulă și o legă strâns în jurul taliei. Drumul prin pădure nu mai era pustiu. Pe alocuri, spectatori care se treziseră devreme își parcaseră mașinile pe marginea drumului și stăteau în picioare sau așezați, în pâlcuri, aclamând, făcând semn cu mâna sau fluturând pancarte.

Două fete stăteau lângă un MG rablagit, într-o viroagă puțin adâncă. Purtau șorturi de vară mulate pe fese, bluze marinărești și sandale. Mărșăluitorii le fluierară și le strigară. Chipurile fetelor erau îmbujorate, strălucitoare și atâtate de ceva străvechi, șerpesc și, pentru Garraty, înnebunitor de erotic. Simți pofta animalică deșteptându-se în el ca o creatură vie și agresivă care-i făcea trupul să vibreze de un tremur febril, imposibil de controlat.

Gribble, revoluționarul Marșului, fu cel care se repezi brusc spre fete, ridicând norișori de praf în urma sa pe acostament. O fată se lăsă pe spate pe capota MG-ului și-și depărtă ușor picioarele, ridicându-și șoldurile spre el. Gribble își puse palmele pe sânii ei. Fata nu făcu nici un efort să-l oprească. El primi un avertisment, șovăi, apoi se lipi de ea –

o siluetă repezindu-se, izbind cu bazinul, frustrată, furioasă, speriată, în cămașă albă transpirată și pantaloni reiați. Fata își încolăci gleznele înapoia feselor lui Gribble și-l prinse ușor cu brațele după ceafă. Se sărutară.

Gribble primi al doilea avertisment și al treilea, după care, cu vreo cincisprezece secunde de grație rămase, se desprinse, împleticindu-se, și porni într-o goană disperată, împiedicată. Căzu, se ridică, se prinse cu palmele sub burtă și reveni, clătinându-se, pe drum. Chipul său slab era extaziat și îmbujorat.

— N-am putut, oftă el. N-am avut destul timp și ea voia s-o fac și n-am putut... am...

Plângea și se împleticea, cu mâinile apăsate între picioare. Cuvintele nu-i erau decât tânguieli neclare.

— Le-ai oferit mica aventură pentru care veniseră, comentă Barkovitch. Ceva despre care să se laude mâine în emisiunea *Vedem și povestim*.

— *Mai taci din gură* ! răcni Gribble. (Își încleștase mâinile pe șliț.) Mă doare, am o crampă...

— Ți s-au umflat coaiele, zise Pearson. Asta ai.

Gribble îl privi printre șuvițele umede de păr negru ce-i intraseră în ochi. Semăna cu o nevăstuică buimăcită.

— Mă doare, bolborosi el din nou.

Căzu încet în genunchi, cu palmele apăsate sub abdomen, cu capul plecat și spinarea gârbovită. Tremura și smiorcăia, iar Garraty îi văzu picăturile de transpirație de pe gât, unele dintre ele prinse în firicelele de păr moale de pe ceafă – pe care tatăl lui le numise întotdeauna puf de rățușcă.

După încă o secundă era mort.

Garraty întoarse capul către fete, dar ele se retrăseseră în MG. În interiorul automobilului nu se mai distingeau decât niște umbre.

Făcu un efort decis să le alunge din minte, dar îi reveneau întruna în gânduri. Cum fusese oare să călărești pe uscat

carnea caldă și doritoare? Coapsele ei zvâcniseră, Dumnezeule, *zvâcniseră* într-un fel de spasm, un orgasm, Dumnezeule, dorința incontrolabilă de a mângâia și de a strânge între palme... și mai mult decât orice de a simți căldura... *pârjolul acela*.

Simți cum ejaculează. Simți țâșnirea caldă, înfierbântându-l. Umezindu-l. Hristoase, avea să-i iasă prin țesătura pantalonilor și cineva o să observe. Să observe, să arate cu degetul și să-l întrebe cum i-ar fi plăcut să meargă prin cartier în pielea goală, să meargă dezbrăcat, să meargă... și să meargă... și să meargă...

Jan, te iubesc, te iubesc cu adevărat, gândi el, dar era tulburat, cu totul zăpăcit de altceva.

Își desfăcu jacheta și o legă în jurul taliei, continuând să meargă ca și până atunci, iar amintirea păli și se estompă foarte repede, ca un negativ de Polaroid lăsat la soare.

Ritmul se iuți. Acum coborau o pantă abruptă și era dificil să meargă încet. Mușchii acționau, pistonau și se frecau unul de celălalt. Sudoarea curgea liber. În mod incredibil, Garraty se trezi dorindu-și să vină noaptea. Se uită spre Olson, întrebându-se cum se descurca acesta.

Olson își privea fix picioarele. Tendoanele gâtului său erau încordate și se reliefau pronunțat. Buzele îi erau trase îndărăt, într-un rânjet încremenit.

— I-aproape, rosti McVries de alături, făcându-l pe Garraty să tresară. Când încep să spere pe jumătate c-o să-i împuște cineva, ca să-și poată odihni picioarele, înseamnă c-au ajuns aproape.

— Așa-i? întrebă Garraty, acru. Cum se face că toți știți mai multe decât mine despre chestiile astea?

— Pentru că tu ești un dulce, răspunse McVries cu tandrețe, apoi iuți pasul, lăsându-și picioarele să urmeze panta descendentă în voia lor, și-l depăși pe Garraty.

Stebbins... Nu se mai gândise de mult la Stebbins. Întoarse capul și-l căută din ochi. Stebbins era acolo. Coborând panta lungă, ceata se răsfirase și Stebbins se afla la vreo patru sute de metri în urmă, dar era imposibil să-i confunde pantalonii purpurii și cămașa albastră țesută. Stebbins continua să urmeze ceata, aidoma unui prădător slăbănog, așteptându-i pur și simplu să se prăbușească...

Garraty simți un val de furie. Încercă impulsul subit de a alerga înapoi și de a-l strânge de gât pe Stebbins. Nu avea absolut nici un motiv sau justificare pentru a proceda așa, totuși fu nevoit să lupte realmente împotriva imboldului aceluia.

Până ajunseră la baza pantei, Garraty își simțea picioarele moi, de cauciuc. Starea de oboseală amorțită în care trupul său se cuibărise mai mult sau mai puțin fu alungată de neașteptate ace de durere străpungătoare ce-i sfredeleau picioarele și tălpile, amenințând cu cârcei și crampe musculare. Iisuse, gândi el, de ce nu ? Mergeau pe drum de douăzeci și două de ore. Douăzeci și două de ore de mers nonstop era ceva incredibil.

— Cum te simți acum ? îl întrebă pe Scramm, de parcă ultima dată când pusese întrebarea aceea fusese cu douăsprezece ore în urmă.

— Excelent și-n formă, răspunse Scramm. (Își trecu dosul palmei pe sub nas, smârcâi și scuipă.) Pe cât de excelent și-n formă pot să fiu.

— Parcă ai avea guturai.

— Nțț, e polenu'. Așa mi se-ntâmplă în fiecare primăvară. Fac alergie. Mă lovește și-n Arizona. N-am făcut însă niciodată guturai.

Garraty deschise gura pentru a-i răspunde, când două sunete seci, *poc-poc*, reverberară de undeva departe din față. Erau împușcături. Sosiră și veștile. Harkness o terminase.

Când transmise vestea mai departe, Garraty simți în stomac o senzație ciudată, ca atunci când podeaua liftului îți

coboară brusc de sub tălpi. Cercul magic fusese spart. Harkness n-avea să scrie niciodată o carte despre Marşul cel Lung. Undeva înaintea lor, Harkness era târât de pe drum ca un balot sau era azvârlit într-un camion, vârât şi închis ermetic într-un sac pentru cadavre. Pentru Harkness, Marşul cel Lung se terminase.

— Harkness, spuse McVries. Amicu' Harkness s-a ales c-un bilet.

— De ce nu-i scrii un epitaf ? strigă Barkovitch.

— Gura, asasinule răspunse McVries absent şi clătină din cap. Amicu' Harkness, amărâtul...

— Nu-s asasin ! răcni Barkovitch. O să dansez pe mormântul tău, cicatrice ! O să...

Un cor de zbierete furioase îl amuţi. Bolborosind, Barkovitch îl fulgeră din priviri pe McVries şi după aceea porni să meargă ceva mai repede, fără să privească în jur.

— Ştiţi ce-a făcut unchiul meu ? întrebă pe neaşteptate Baker.

Treceau printr-un tunel umbros de copaci care-şi uneau ramurile frunzoase deasupra drumului şi Garraty se străduia să uite de Harkness şi de Gribble, şi să se gândească numai la răcoare.

— Ce ? întrebă Abraham.

— Avea o firmă de pompe funebre, anunţă Baker.

— Bună afacere, comentă Abraham fără interes.

— Când eram puşti, mă-ntrebam mereu, rosti vag Baker.

Păruse să piardă şirul gândurilor, apoi se uită la Garraty şi zâmbi. Era un zâmbet straniu.

— Vreau să zic că mă-ntrebam cine-o să-l îngroape. Ştiţi, aşa cum te-ntrebi cine-l tunde pe frizer sau cine-l operează pe chirurg. Pricepeţi ?

— Ca s-ajungi chirurg bun trebuie să te pricepi la tăiat, nu glumă, zise McVries solemn.

— Înțelegeți ce vreau să spun.

— Și pe cine ați chemat când a venit clipa? întrebă Abraham.

— Da, făcu Scramm. Pe cine?

Baker ridică ochii spre ramurile groase și împletite pe sub care treceau și Garraty observă din nou că arăta epuizat. Asta nu-nseamnă că restul n-arătăm la fel, își completă el gândul.

— Haide, făcu și McVries. Nu ne mai ține-n suspans. Cine l-a-ngropat?

— Ăsta-i bancul cel mai vechi din lume, zise Abraham. Ia zi, Baker, nu-i așa că n-a murit?

— Ba a murit, clătină din cap Baker. A murit de cancer pulmonar acum șase ani.

— Fuma? se interesă Abraham, fluturând din mână spre o familie din patru membri și pisica lor.

Pisica era ținută în lesă. Era o pisică persană. Părea rea și agasată.

— Nu, n-a tras nici măcar un fum, răspunse Baker. Se temea să nu se-mbolnăvească de cancer.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă McVries, cine *l-a-ngropat*? Zi-ne odată, ca să putem discuta despre probleme de importanță mondială, despre baseball ori despre avorturi, sau mai știu eu ce!

— Cred că avorturile *sunt* o problemă de importanță mondială, zise Garraty serios. Prietena mea este catolică și...

— *Hai odată*! bubui glasul lui McVries. Cine dracu' l-a-ngropat pe bunicu-tău, Baker?

— Unchiul meu. Era unchiul meu. Bunicul meu a fost avocat în Shreveport. El a avut...

— Mă doare-n cur, zise McVries. Mă doare drept în cur dacă moșul a avut trei coaie. Eu vreau doar să știu cine l-a-ngropat, ca să putem trece *mai departe*.

— De fapt, nu l-a îngropat nimeni. A vrut să fie incinerat.

— Băga-mi-aș picioarele ! exclamă Abraham, apoi chicoti.

— Mătușă-mea i-a păstrat cenușa într-un vas de ceramică, în casa lor din Baton Rouge. A încercat să continue afacerea – firma de pompe funebre –, dar nimeni nu s-a-nțeles prea bine c-o cucoană care-ngroapă morții.

— Nu cred că ăsta a fost motivul, zise McVries.

— Nu ?

— Nu. Cred că unchi-tău i-a adus ghinion.

— Ghinion ? Ce vrei să zici ? fu Baker interesat.

— Păi, trebuie să recunoști că n-a fost o reclamă prea grozavă pentru firmă.

— Ce anume ? Faptul c-a murit ?

— Nu, răspunse McVries. Faptul că l-au dus la crematoriu.

Scramm chicoti înăbușit prin nasul înfundat.

— Ți-a zis-o aici, amice !

— Este posibil, făcu Baker.

El și McVries se priviră radios.

— Povestea cu unchiu-tău, rosti apăsat Abraham, m-a plictisit de-mi vine să borăsc. Aș putea adăuga și că...

În clipa aceea, Olson începu să-l implore pe un soldat să-l lase să se odihnească.

Nu se opri din mers și nici nu încetini îndeajuns pentru a fi avertizat, dar vocea lui suia și cobora, rugând, cerșind, într-o litanie monotonă și plină de lașitate, care-l făcu pe Garraty să se înfioreze de rușine pentru el. Conversația încetă. Spectatorii îl priveau pe Olson cu o fascinație îngrozită. Garraty își dori ca Olson să înceteze, înainte să arunce o umbră peste ei toți. Nici el nu voia să moară, dar, dacă așa avea să se întâmple, nu dorea ca oamenii să creadă despre el că fusese un laș. Doi soldați se uitau la Olson, prin el, pe lângă el, cu chipuri împietrite, surzi și muți. Din când în când, anunțau totuși câte un avertisment, așa încât Garraty bănui că nu le-ar fi putut spune muți.

Era ora 7:45 și se auzi că mai aveau doar șase mile până la reperul de o sută de mile[1]. Garraty citise undeva că numărul cel mai mare de Mărșăluitori care încheiaseră împreună prima sută de mile fusese de șaizeci și trei. Părea aproape sigur că vor doborî recordul acela; ei erau șaizeci și nouă. Bineînțeles, asta nu conta prea mult în nici un fel.

Implorările lui Olson se ridicau ca o rugăciune permanentă și distorsionată din stânga lui, făcând ziua parcă mai fierbinte și mai neplăcută decât era deja. Câțiva băieți strigaseră la el, dar fie că Olson nu auzea, fie că nu-i păsa.

Trecură peste un pod din scânduri, care le troncăniră și tresăltară sub picioare. Garraty auzi fâlfâiturile și fluturările furișe din aripi ale rândunicilor care-și făcuseră cuib printre grinzile podului. Era înviorător de răcoros, dar soarele păru să pârjolească și mai tare când ajunseră de partea cealaltă. Dacă *acum* vi se pare cald, își spuse el, așteptați până mai târziu. Așteptați până ieșim din nou în teren deschis. Salut, băieți!

Strigă, solicitând bidonaș, și un soldat tropăi spre el. Îi întinse bidonașul plin, fără un cuvânt, apoi tropăi înapoi. Stomacul lui Garraty striga și după mâncare. La ora 9, se gândi. Până atunci va trebui să merg. Să dea dracii dacă vreau să mor cu stomacul gol.

Baker îl depăși în viteză, privi în jur după spectatori, nu zări nici unul, își coborî pantalonii pescărești și se lăsă pe vine. Primi un avertisment. Garraty trecu pe lângă el și îl auzi pe soldat avertizându-l din nou. La vreo douăzeci de secunde după aceea, Baker îi ajunse pe Garraty și pe McVries, gâfâind din greu. Își încheia cureaua pantalonilor.

— Cea mai rapidă căcare pe care-am tras-o *vreodată*! spuse el, suflând greu.

1. 160,9 km (n. trad.).

— Ar fi trebuit s-aduci un catalog cu toate performanțele, mormăi McVries.

— Niciodată n-am putut rezista mult timp fără să mă cac, urmă Baker. Sunt unii tipi, să dea dracu', se cacă o dată pe săptămână. Eu fac parte din categoria una pe zi. Dacă într-o zi nu m-am căcat, iau un laxativ.

— Laxativele alea or să-ți facă praf intestinele, comentă Pearson.

— Rahat ! pufni Baker.

McVries dădu capul pe spate și izbucni în râs.

Abraham întoarse capul pentru a se alătura discuției.

— Bunicul meu n-a folosit în viața lui un laxativ și-a trăit până la...

— Cred că le ții socoteala, zise Pearson.

— Tu ai pune la îndoială cuvântul bunicului tău ?

— Ferească sfântul, dădu Pearson ochii peste cap.

— Bun, atunci. Bunicul meu...

— la priviți ! rosti încetișor Garraty.

Neinteresat de discuția despre laxative, îl privise în dorul lelii pe Percy cum-îl-chema. Acum se uita mai atent, de-abia venindu-i să-și creadă ochilor. Percy se apropiase treptat de marginea drumului, astfel încât ajunsese să meargă pe acostamentul nisipos. La răstimpuri, arunca o privire încordată și speriată spre soldații de pe autoblindat, apoi în dreapta sa, către paravanul des de copaci, aflat la numai doi metri depărtare.

— Cred că vrea să evadeze, zise Garraty.

— O să-l împuște imediat, spuse Baker.

Glasul îi scăzuse la nivelul unei șoapte.

— Nu pare că l-ar urmări cineva, replică Pearson.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, nu le dați indicii ! făcu McVries furios. Sunteți o gașcă de idioți ! Hristoase !

În următoarele zece minute, nici unul dintre ei nu spuse nimic logic. Simulară conversația și se uitară la Percy cum

se uita la soldați, cum îi privea și aprecia mintal distanța mică până la pădurea deasă.

— N-are sânge-n el, murmură Pearson în cele din urmă.

Înainte ca vreunul să poată răspunde, Percy se îndreptă, lent și fără grabă, spre pădure. Doi pași, apoi trei. Încă unul, cel mult doi, și avea să fie acolo. Picioarele sale în blugi se mișcau domol. Părul lui blond decolorat de soare se zbârlise doar puțin într-o adiere slabă de briză. Putea foarte bine să fie un cercetaș explorator pornit într-o expediție de urmărire a păsărilor în habitatul lor.

Nu se dădu nici un avertisment. Percy își pierduse dreptul la avertismente în clipa în care piciorul său drept călcase dincolo de marginea acostamentului. Percy părăsise drumul și soldații o știuseră permanent. Bătrânul Percy cum-îl-chema nu fraierise pe nimeni. Se auzi o împușcătură seacă și perfect distinctă, și Garraty își desprinse ochii de la Percy, îndreptându-i către soldatul de pe chepengul din spate al autoblindatului. Soldatul era o statuie cu linii ascuțite, perfect delimitate, cu patul carabinei cuibărit în scobitura umărului, cu capul pe jumătate culcat în lungul țevii.

După aceea, ochii lui reveniră la Percy. Percy era actorul principal, nu ? Acum Percy stătea cu ambele picioare pe marginea acoperită de buruieni a pădurii de pini. Era tot atât de încremenit și statuar ca și cel care-l împușcase. Împreună, ei doi ar fi putut să fie un subiect pentru Michelangelo, gândi Garraty. Percy stătea absolut nemișcat sub cerul azuriu de primăvară. Ținea o palmă apăsată pe piept, aidoma unui poet care se pregătea să ia cuvântul. Ochii îi erau larg deschiși și parcă extaziați.

Printre degete i se strecura un firicel strălucitor de sânge, sclipind în lumina soarelui. Amicul Percy cum-îl-chema... Hei, Percy, te strigă maică-ta ! Hei, Percy, maică-ta știe c-ai plecat ? Hei, Percy, ce nume de fătălău mai e și-ăsta, Percy, Percy, nu ești un scump ? Percy transformat într-un Adonis scânteietor,

luminat de soare, spre deosebire de vânătorul sălbatic, înveşmântat în uniformă de un cenuşiu mohorât. Apoi, una, două, trei picături de sânge de forma unor monede căzură pe pantofii negri şi prăfuiţi ai lui Percy şi totul se petrecu într-un interval de numai trei secunde. Garraty nu parcursese nici măcar doi paşi întregi şi nu fusese avertizat şi, oh, Percy, *ce* va zice maică-ta ? Tu chiar – ia spune-mi – tu *chiar* ai *tupeul* să mori ?

Percy avu tupeul să moară. Se înclină înainte, lovi un puiet mic şi deformat, se răsuci pe jumătate şi căzu pe spate, cu faţa spre cer. Graţia şi simetria încremenită dispăruseră. Percy era pur şi simplu mort.

— Fie ca ţarina aceasta să fie însămânţată cu sare ! rosti subit McVries, foarte repede. Să nu crească în vecii vecilor vreun fir de grâu sau vreo tulpină de porumb ! Blestemaţi să fie copiii acestui meleag şi blestemat să le fie rodul coapselor ! Blestemaţi să le fie porcii şi vitele ! Fecioară Maria, născătoare de Iisus, lasă-ne pe noi să distrugem locul acesta blestemat !

McVries începu să râdă.

— Taci, făcu Abraham, răguşit. Nu mai vorbi aşa !

— Toată lumea este Dumnezeu, zise McVries şi chicoti isteric. Noi *păşim* pe Dumnezeu, iar acolo muştele *se târăsc* pe Dumnezeu, ba chiar muştele înseşi sunt Dumnezeu, aşa încât binecuvântat fie rodul coapselor tale, Percy ! Amin, aleluia, untişor de arahide, gras şi bun. Tatăl nostru carele eşti în staniol, slăbeascăse numele tău !

— Îţi trag una ! îl preveni Abraham. (Era foarte palid la faţă.) Ţi-o zic, Pete !

— Un bărbat *eeee-vlavios* ! îl ironiză McVries şi chicoti din nou. Oh, *spiritul* şi trupul meu ! Oh, *hazul* meu sfânt !

— Te pocnesc, dacă nu-ncetezi ! răcni Abraham.

— N-o face, rosti Garraty înspăimântat. Te rog, nu te lua la bătaie. Haidem să fim... drăguţi.

— Vrei o amintire de la petrecere ? întrebă Baker ca un dement.

— Cine te-a întrebat pe tine, țărănoi sudist ?

— Era prea puști ca să se bage-n chestia asta, vorbi Baker trist. Sunt gata să-mi pun capul că n-avea nici paisprezece ani.

— Maică-sa l-a răzgâiat, rosti Abraham cu glas tremurător. E clar. (Privi spre Garraty și Pearson, rugător.) E clar, nu-i așa ?

— De-acum n-o să-l mai răzgâie, zise McVries.

Olson începu să bolborosească spre soldați. Cel care-i împușcase pe Percy se așezase și mânca un sandviș. Sosi ora 8. Trecură de o benzinărie scăldată în soare, unde un mecanic în salopetă slinoasă spăla pavajul cu furtunul.

— Mi-ar fi plăcut să pună furtunu' și pe noi, zise Scramm. Sunt încins ca un vătrai uitat în sobă.

— Toți suntem încinși, încuviință Garraty.

— Nu crezusem niciodată c-o să-mi fie cald în Maine, spuse Pearson pe un ton mai obosit ca oricând. Crezusem că-n Maine ar trebui să fie răcoare.

— Ei bine, acum știi că nu-i așa, făcu sec Garraty.

— Ești plin de voie bună, Garraty, rosti Pearson. Știai ? Ești realmente un tip vesel. Doamne, cât mă bucur că te-am cunoscut !

McVries izbucni în râs.

— Știi ceva ? replică Garraty.

— Ce ?

— Ți-s murdari chiloții de rahat, zise Garraty.

Fusese lucrul cel mai spiritual la care se putuse gândi pe moment.

Trecură pe lângă alt popas pentru camioane. Câteva trailere mari fuseseră oprite în parcare, obligate să iasă de pe șosea, fără îndoială pentru a le face loc Mărșăluitorilor. Un șofer stătea nervos lângă vehiculul său, un trailer frigorific uriaș,

şi-i atingea la răstimpuri caroseria, testând răceala care dispărea treptat sub soarele dimineţii. Ospătăriţele îi ovaţionară pe Mărşăluitori, iar şoferul care-şi punea palma în mod repetat pe compartimentul frigorific se întoarse şi le arătă degetul mijlociu. Era un bărbat uriaş, al cărui gât ars de soare ieşea masiv dintr-un tricou ponosit.

— De ce naiba a făcut asta ? strigă Scramm. I-un puriu jegos !

— Ăsta-i primul cetăţean onest pe care l-am văzut de când a început picnicul ăsta, chicoti McVries. Frate, ce-l mai iubesc !

— Probabil că are marfă perisabilă şi se îndreaptă spre Montreal, zise Garraty. Este posibil să vină tocmai de la Boston. Din cauza noastră, a trebuit să iasă de pe şosea. Se teme probabil să nu-şi piardă slujba... sau trailerul, dacă-i liber-profesionist.

— Vai de mine ! răcni Collie Parker. Ce nemernici sunt ! Nu i-au anunţat pe oameni decât de două luni care va fi traseul. Un ţăran prost, asta-i tot !

— Ştii multe despre astea, i se adresă Abraham lui Garraty.

— Nu foarte multe, răspunse Garraty uitându-se la Parker. Tata şofa un trailer înainte să fi fost... înainte să fi plecat. Este o meserie grea, în care n-apuci să te-mbogăţeşti. Individul a crezut probabil că va avea timp să ajungă la următoarea răspântie. Dacă exista o rută mai scurtă, n-ar fi luat-o pe-aici.

— Nu trebuia să ne arate degetu', insistă Scramm. Nu era nevoie s-o facă. Ce Dumnezeu, roşiile lui vechi şi putrezite nu-s o chestie de viaţă şi de moarte, aşa cum i-aici.

— Taică-tău a părăsit-o pe maică-ta ? îl întrebă McVries pe Garraty.

— A fost luat de Escadroane, răspunse scurt Garraty.

În gând, îl provocă pe Parker – sau pe oricare altul – să deschidă gura, dar nimeni nu rosti nimic.

Stebbins continua să încheie plutonul Mărșăluitorilor. De abia depășise popasul pentru camioane, când șoferul cel voinic sări imediat în cabina trailerului. Undeva în față, armele rostiră singurul cuvânt pe care-l știau. Un trup se răsuci, căzu și rămase nemișcat. Doi soldați îl târâră pe marginea drumului. Un al treilea le aruncă din autoblindat un sac pentru cadavre.

— Am avut și eu un unchi care a fost luat de Escadroane, rosti Wyman șovăielnic.

Garraty observă că limba pantofului stâng al lui Wyman ieșise de sub șireturi și fâlfâia obscen.

— Numai proștii cei mai mari ajung să fie luați de Escadroane, declară sonor Collie Parker.

Garraty îl privi și își dori să simtă furie, dar plecă fruntea și se uită la drum. Era adevărat, tatăl lui fusese un prost foarte mare. Un nenorocit de bețivan, care nu putea ține doi cenți laolaltă, indiferent în ce domeniu ar fi încercat, un bărbat lipsit de inteligența de a-și păstra opiniile politice pentru sine. Garraty se simți îmbătrânit și abătut.

— Mai tacă-ți fleanca ! zise McVries cu răceală.

— Vrei să-ncerci să mă faci...

— Nu, nu vreau să-ncerc să te fac. Pur și simplu, taci dracu' din gură, idiotule !

Collie Parker reveni între Garraty și McVries. Pearson și Abraham se îndepărtară puțintel. Până și soldații se încordară, gata să intervină. Parker îl studie pe Garraty un moment prelung. Avea chipul lățăreț și brobonit de sudoare, cu ochii încă aroganți. După aceea, îl atinse scurt pe Garraty cu palma pe braț.

— Câteodată mă ia gura pe dinainte. N-am vrut să zic nimic serios. Înțelegi ?

Garraty încuviință obosit și Parker își mută privirea asupra lui McVries.

— Mă piş pe tine, Jack ! spuse el, apoi înaintă din nou, alăturându-se avangărzii.

— Incredibil ce nemernic poate să fie, comentă McVries, ursuz.

— Nu-i mai rău decât Barkovitch, zise Abraham. Poate-i chiar nițel mai bun.

— În plus, adăugă Pearson, ce-nseamnă că te iau Escadroanele ? Oricum i-al naibii mai bine decât să mori, nu ?

— De unde să știi ? întrebă Garraty. De unde poate să știe vreunul dintre noi ?

Tatăl lui fusese un gigant cu păr nisipiu, glas tunător și râs ca un muget, care suna în urechiușele lui Garraty ca și cum s-ar fi despicat munții. După ce-și pierduse propriul vehicul, condusese camioanele guvernamentale din Brunswick. Slujba ar fi fost bună, dacă Jim Garraty și-ar fi ținut pentru el părerile politice. Dar atunci când lucrezi pentru guvern, guvernul este de două ori mai conștient de existența ta și de două ori mai dispus să cheme Escadroanele, dacă lucrurile par nițel cam stranii pe alocuri. Iar Jim Garraty nu fusese un mare susținător al Marșului cel Lung. Ca atare, într-o bună zi, primise o telegramă și, în ziua următoare, doi soldați apăruseră la ușa casei, iar Jim Garraty plecase cu ei, făcând scandal, iar soția lui închisese ușa și obrajii ei fuseseră albi ca varul, iar când Garraty o întrebase pe mama lui unde pleca tăticul cu soldații, ea îl pălmuise îndeajuns de puternic pentru a-i însângera o buză și-i spusese taci, taci odată. De atunci, Garraty nu-și mai văzuse niciodată tatăl. Trecuseră unsprezece ani. Fusese o amputare aseptică. Inodoră, dezinfectată, pasteurizată, sanforizată și fără fir de mătreață.

— Un frate de-al meu a avut necazuri cu legea, zise Baker. Nu cu guvernul, doar cu legea. A furat o mașină și a șofat din orașul nostru până în Hattiesburg, statul Mississippi. A căpătat doi ani cu suspendare. Acum e mort.

— Mort ?

Glasul sunase spectral, ca o păstaie goală. Olson li se alăturase. Fața lui suptă părea că se află la mare distanță de trup.

— A făcut infarct, zise Baker. Era cu numai trei ani mai mare ca mine. Mama obișnuia să spună că era crucea pe care trebuia s-o poarte ea, dar el a intrat în necazuri adevărate numai în acea unică ocazie. Cu mine, lucrurile au stat mai rău. Trei ani de zile am făcut parte din Călărețiі Nopții ![1]

Garraty îl privi cu atenție. Pe fața obosită a lui Baker se citea rușine, dar și demnitate, conturată pe fundalul coloanei de lumină crepusculară ce răzbătea printre copaci.

— Ăsta-i un delict ce ține de jurisdicția Escadroanelor, dar nu-mi păsa. Aveam doar doisprezece ani când m-am băgat în chestia asta. Știi, de fapt nu-i mare lucru – niște puști care făceau prostii noaptea. Mințile bătrâne erau și mai înțelepte. Ele ne îndemnau să ne ducem și ce să facem și ne mângâiau pe capete, dar nu intenționau în nici un caz să se lase înhățate de Escadroane. I-am părăsit după ce am ars o cruce pe peluza unui negru. N-aveam minte deloc. Și-n același timp mi-era rușine. De ce ar fi vrut cineva să ardă o cruce pe peluza unui negru ? Iisuse Hristoase, așa ceva ținea de istorie, nu ? Sigur că da ! (Clătină fără putere din cap.) Nu era corect.

În clipa aceea puștile răsunară.

— S-a mai dus unu', zise Scramm.

Glasul îi suna înfundat și nazal, și-și șterse nasul cu dosul palmei.

— Treizeci și patru, spuse Pearson și scoase o monedă dintr-un buzunar și o trecu în celălalt. Am luat cu mine nouăzeci și nouă de monede. De fiecare dată când cineva primește biletul, pun o monedă în buzunarul celălalt. Și când...

— Oribil ! exclamă Olson și ochii lui torturați îl fixară cu

1. Organizație de teroriști călări, care a acționat în SUA după Războiul Civil (1865 – 1877) (n. trad.).

răutate pe Pearson. Unde ți-este răbojul cu morți ? Unde ți-s figurinele voodoo ?

Pearson nu răspunse nimic. Studie ogorul părăginit pe lângă care treceau, cu o stânjeneală tulburată. În cele din urmă, mormăi:

— Nu mă gândisem la așa ceva. E pur și simplu o chestie care să-mi poarte noroc, doar atât.

— Oribil, croncăni Olson. *Obscen*. De-a dreptul...

— Mai încetează, îl întrerupse Abraham. Nu mă mai călca pe nervi !

Garraty își privi ceasul. Era 8:20. Mai aveau patruzeci de minute până să primească mâncarea. Se gândi ce plăcut ar fi fost să intre într-unul dintre localurile micuțe presărate de-a lungul drumului, să-și instaleze fundul pe un taburet capitonat înaintea tejghelei, să-și ridice picioarele pe bara de sprijin (Dumnezeule, câtă ușurare ar fi însemnat doar gestul acela simplu !) și să comande friptură cu ceapă călită, cu garnitură de cartofi prăjiți și un desert mare de înghețată de vanilie și sirop de căpșuni. Sau poate o farfurie imensă de spaghete cu carne, cu pâine italienească și mazăre înăbușită în unt. Și lapte. O carafă întreagă de lapte. La dracu' cu tuburile de alimente concentrate și bidonașele cu apă distilată. Lapte și hrană solidă, plus un loc unde să se așeze și să mănânce în tihnă. N-ar fi fost grozav ?

Undeva în față o familie de cinci persoane – mamă, tată, fiu, fiică și o bunică grizonată – se instalase la picnic sub un ulm mare și înfuleca micul-dejun de sandvișuri, bând probabil cacao fierbinte. Fluturară veseli din mâini spre Mărșăluitori.

— Pocitanii, mormăi Garraty.

— Ce-ai zis ? întrebă McVries.

— Aș dori să m-așez și să mănânc ceva. Ia uită-te la indivizii ăia ! Niște porci nenorociți !

— Și tu ai face exact ca ei, replică McVries.

Flutură din mână și zâmbi, păstrând partea cea mai largă și mai sclipitoare a zâmbetului pentru bătrâna, care legăna brațul și în același timp mesteca – de fapt, mai aproape de adevăr ar fi fost „molfăia" – un sandviș cu salată de ouă.

— Pe dracu' ! Să stau acolo și să-nfulec, în timp ce niște amărâți înfometați...

— Ray, în cazul nostru nu prea este vorba de-nfometare. Senzația este numai de suprafață.

— Atunci, *flămânzi*...

— Mintea trebuie să domine materia, declamă McVries. Mintea trebuie să domine materia, tinere prieten.

Declamația deveni o imitare perfectă a lui W. C. Fields[1].

— Mai du-te dracu'. Tu nu vrei pur și simplu să recunoști. Indivizii ăia nu-s decât niște animale. Vor să vadă creierii cuiva risipiți pe drum, de-aia stau în jur. Poate c-or să-i vadă chiar pe ai tăi.

— Nu asta-i important, replică McVries calm. N-ai povestit chiar tu c-ai mers să vezi Marșul cel Lung, când erai mai mic ?

— Ba da, pe timpul când nu știam mare lucru !

— Aha, păi asta schimbă situația, nu-i așa ? (McVries emise un hohot scurt și neplăcut de râs.) Bineînțeles că sunt animale. Ce crezi, c-ai descoperit apa caldă ? Uneori mă-ntreb cât de naiv ești, de fapt ? Cucoanele și gentilomii din Franța făceau amor după ce asistau la ghilotinări. Romanii antici se îndopau în timpul înfruntărilor gladiatorilor. Asta-nseamnă distracție, Garraty. Nu-i nici o noutate.

Râse din nou. Garraty îl privi, fascinat.

— Zi mai departe, rosti cineva. Ai ajuns la nivelul doi, McVries. Nu vrei să-ncerci și la următorul nivel ?

Garraty nu trebui să se întoarcă. Era Stebbins, desigur. Stebbins, Buddha slăbănog. Tălpile îl purtau în mod automat,

1. Comedian american (1879 – 1946) (n. trad.).

dar era vag conştient de faptul că le simţea umflate şi lunecoase, de parcă s-ar fi umplut cu puroi.

— Moartea este excelentă pentru apetit, zise McVries. Ce zici de fetele alea două şi de Gribble ? Ele voiau să simtă cum ar fi să se reguleze c-un tip care va muri. Şi acum... „Ceva Complet Nou Şi Diferit" ! Nu ştiu dacă Gribble s-a ales cu mare lucru, dar sunt absolut sigur că ele s-au ales. Acelaşi lucru este valabil pentru toţi. Nu contează dacă mănâncă, beau sau stau pe budă. Le place mai mult, se simt mai bine şi trăiesc mai acut senzaţiile, fiindcă se uită la oameni care vor muri.

Totuşi, nici măcar asta nu-i morala acestei micuţe expediţii, Garraty. Morala este că ei sunt cei inteligenţi. *Ei* nu sunt aruncaţi leilor. *Ei* nu se împleticesc pe drum, sperând că vor reuşi să se cace fără să primească două avertismente. Eşti un prost, Garraty. Tu, şi eu, şi Pearson, şi Barkovitch, şi Stebbins – toţi suntem nişte proşti. Scramm este un prost, fiindcă îşi închipuie că-nţelege, dar habar n-are. Olson este un prost, fiindcă a înţeles prea mult, prea târziu. De acord, ei sunt nişte animale. Dar de ce dracu' eşti atât de sigur că asta ne face pe noi să fim oameni ?

Tăcu, gata să-şi piardă complet suflul.

— Asta-i, încheie el. Voi mergeţi şi mă obosiţi pe mine. A fost predica numărul 342 dintr-o serie de şase mii etc., etc. Probabil că mi-a redus durata vieţii cu cinci ore, dacă nu mai mult.

— Atunci, de ce-o faci ? întrebă Garraty. Dacă ştii atât de multe şi dacă eşti atât de sigur, de ce-o faci ?

— Din acelaşi motiv pentru care o facem cu toţii, răspunse Stebbins.

Surâse blând, aproape iubitor. Buzele îi erau uşor crăpate de soare; în rest, chipul îi era în continuare lipsit de orice cută şi părea invincibil.

— Vrem să murim, urmă el, de-aia o facem. Altfel, de ce, Garraty ? De ce ?

Capitolul 8

„Trei, șase, nouă, gâsca face ouă.
Maimuța mănâncă harbuz, în autobuz.
Autobuzul s-a crăpat,
Maimuța s-a-necat
Și toți au suit la cer c-un elicopter..."

– Cântecel pentru copii

Ray Garraty strânse în jurul taliei centura cu concentrate și-și spuse cu fermitate că nu avea să mănânce absolut nimic, cel puțin până la ora 9:30. Își dădea seama că avea să fie o promisiune foarte greu de ținut. Stomacul îi chiorăia și-l rodea. De jur-împrejur, Mărșăluitorii sărbătoreau gălăgios sfârșitul primelor douăzeci și patru de ore pe drum.

Scramm rânji spre Garraty, în timp ce mesteca de zor brânză topită, și rosti ceva plăcut, dar ininteligibil. Baker își scosese flaconul cu măsline – măsline adevărate! – și le azvârlea pe gât cu regularitatea unei mitraliere. Pearson își îndesa de zor în gură pesmeți unși cu un strat gros de pastă de ton, iar McVries mânca fără grabă pastă de pui. Ținea ochii pe jumătate închiși, astfel încât nu știai dacă îl încercau dureri feroce sau era în culmea extazului.

Alți doi băieți dispăruseră între 8:30 și 9; unul fusese Wayne, pe care-l încurajase, cu destul timp în urmă, vânzătorul de la benzinărie. Parcurseseră însă nouăzeci și nouă de

mile şi doar treizeci şi şase de Mărşăluitori dispăruseră. Nu aşa că-i minunat ? gândi Garraty, simţind cum i se umple gura de salivă când McVries stoarse din tub ultimele îmbucături de concentrat de pui, apoi aruncă ambalajul golit de conţinut. Grozav ! Sper ca toţi să moară chiar în clipa asta.

Un adolescent în blugi cu ţinte se luase la întrecere cu o gospodină de vârstă mijlocie să recupereze tubul aruncat de McVries, care încetase să mai fie un obiect util, şi-şi începuse cariera de suvenir. Gospodina fusese mai aproape, dar puştiul fusese mai rapid şi o întrecuse cu o lungime de braţ.

— Mulţumesc ! răcni el spre McVries, ridicând tubul strivit şi răsucit.

Reveni în fugă lângă prietenii lui, continuând să agite trofeul. Gospodina îl privi cu acreală.

— Nu mănânci nimic ? întrebă McVries.

— Îmi impun să mai aştept.

— Pentru ce ?

— Ora nouă şi jumătate.

McVries îl privi gânditor.

— Vechea şi buna autodisciplină ?

Garraty strânse din umeri, pregătindu-se pentru şfichiul de sarcasm, dar McVries se mulţumi să-l privească.

— Ştii ceva ? îi spuse în cele din urmă.

— Ce ?

— Dac-aş avea un dolar... doar *un* dolar, atenţie !... cred că l-aş miza pe tine, Garraty. Cred că tu ai o şansă de a câştiga chestia asta.

Garraty râse jenat.

— Vrei să mă deochi şi să mă culc pe-o ureche ?

— Cum adică ?

— Ca la fotbal, când îi spui portarului că atacantul n-are nici o şansă să transforme penaltiul.

— Poate că da, zise McVries.

Întinse brațele în față. Îi tremurau foarte ușor. McVries se încruntă la ele cu o concentrare distrată. Avea o privire pe jumătate lunatică.

— Sper ca Barkovitch s-o încaseze repede, spuse el.

— Pete ?

— Ce-i ?

— Dacă te-ai putea întoarce în timp... și ai ști că poți ajunge până aici și încă să mergi... ai mai face-o ?

McVries coborî brațele și-l privi.

— Glumești ? Cred că glumești.

— Nu, vorbesc serios.

— Ray, nu cred c-aș mai face asta, nici dacă Maiorul mi-ar băga pistolu-n fund. Asta-i ceva ce vine imediat după sinucidere, atât doar că sinuciderea obișnuită este mai rapidă.

— Adevărat, interveni Olson. Cât de adevărat !

Zâmbi cu o expresie goală, desprinsă parcă dintr-un lagăr de concentrare, care-l făcu pe Garraty să simtă un ghem în stomac.

După zece minute, trecură pe sub o pancartă imensă roșu-alb, care anunța: 100 MILE ! ! ! FELICITĂRI DIN PARTEA CAMEREI DE COMERȚ JEFFERSON PLANTATION ! FELICITĂRI MĂRȘĂLUITORILOR DIN ACEST AN MEMBRI ÎN „CLUBUL CENTURIEI[1] ! ! !"

— Știu eu un loc în care-și pot băga Clubul Centuriei, zise Collie Parker. Este adânc și maro și nu-l vede niciodată soarele.

Aproape subit, pâlcurile izolate de puieți de pini și molizi care mărgineau drumul în petice dezordonate dispărură, ascunse de prima mulțime adevărată pe care o vedeau. Un val de aclamații asurzitoare se înălță dinspre spectatori, urmat de altul, apoi de încă unul. Aduceau cu talazurile ce loveau un țărm stâncos. Blițurile fulgerau, orbind și amețind. Poliția

1. Centurie = subdiviziune a unei legiuni romane cuprinzând o sută de ostași (n.red.).

împingea înapoi rândurile numeroase de oameni, iar în lungul acostamentelor afânate fuseseră întinse funii de nailon portocaliu-fosforescent, pentru a delimita accesul. Un polițist se lupta cu un băiețel care urla. Băiețelul avea fața murdară și-i curgea nasul. Își agita mâinile în care ținea un planor de jucărie și un carnețel pentru autografe.

— Iisuse! strigă Baker. Iisuse, uitați-vă la ei... numai uitați-vă la ei!

Collie Parker flutura din brațe și rânjea, iar când se apropie de el, Garraty îl auzi cum striga cu accentul lui slab, specific Vestului Mijlociu:

— Mă bucur să vă văd, gașcă de cretini!

Rânji și flutură din brațe.

— Ce mai faci, măicuță McCree, bașoalda dracu'! Fața ta și curu' meu sunt totuna. Ce mai faceți, ce mai faceți?

Garraty își duse iute palmele la gură și chicoti isteric. Unui bărbat din primul rând, care agita o pancartă cu numele lui Scramm scris cu litere stângace, îi cedase fermoarul de la șliț. Cu un rând mai înapoi, o grăsană într-un costum de baie galben ridicol, dintr-o bucată, era strivită între trei studenți de colegiu care beau bere. Grasa terciuită, gândi Garraty, și râse mai tare.

O să te isterizezi, Dumnezeule, oprește-te, gândește-te la Gribble... și nu... nu te lăsa... nu...

Dar se întâmpla. Râsul izbucni ca un muget din el, până ce stomacul îi fu plin de gheme și crampe; el umbla cu genunchii îndoiți, iar cineva urla la el, răcnea mai presus de vuietul mulțimii. Era McVries.

— Ray! *Ray*! Ce-i? Nu te simți bine?

— Sunt caraghioși! (De acum aproape că lăcrima de râs.) Pete, Pete, sunt atât de caraghioși, sunt... sunt... sunt atât de *caraghioși*!

O fetiță cu chip aspru, într-un costumaș murdar, stătea pe pământ, cu buzele țuguiate, încruntându-se. Se strâmbă

oribil când trecură pe lângă ea. Garraty fu cât pe aici să se prăbușească de râs și căpătă un avertisment. Era straniu – în ciuda vacarmului general, putea să audă avertismentele perfect clar.

Aș putea muri, gândi el. Aș putea pur și simplu să mor în timp ce râd, n-ar fi cea mai tare chestie?

Collie continua să rânjească voios, să fluture din brațe și să-i înjure în față pe spectatori și reporteri, iar ăsta părea lucrul cel mai amuzant dintre toate. Garraty căzu în genunchi și primi încă un avertisment. Râdea în hohote scurte, ca niște lătrături, care erau tot ce-i mai îngăduiau plămânii lui istoviți.

— O să borască! urlă cineva într-un extaz de încântare. Fii atentă la el, Alice, o să borască!

— Garraty! Garraty, pentru numele lui Dumnezeu! zbieră McVries.

Îl cuprinse pe Garraty cu brațul după spate și-și strecură celălalt braț la subsuoara lui. Cumva, izbuti să-l smulgă în picioare și Garraty se împletici mai departe.

— Oh, Doamne, icni Garraty. Iisuse Hristoase, mă omoară... Nu... nu pot...

Izbucni din nou într-un râs necontrolat, care se revărsa din el ca un șuvoi. Genunchii i se îndoiră. McVries îl trase iarăși în picioare. Gulerul lui Garraty se rupse. Amândoi fură avertizați. Ăsta a fost ultimul meu avertisment, gândi Garraty ca prin ceață. Sunt pe drumul către Lumea de Apoi. Iartă-mă, Jan, sunt...

— Haide, papagalule, nu te pot târî! șuieră McVries.

— Nu mai pot, gemu Garraty. Mi-am pierdut suflul, am...

McVries îl pălmui iute de două ori, cu palma pe obrazul drept și cu dosul palmei pe cel stâng. După aceea se îndepărtă repede, fără să privească în urmă.

Râsetele i se terminaseră, dar își simțea stomacul ca din gelatină, iar plămânii îi erau goliți și parcă incapabili să se mai umple. Se bălăbăni înainte, ca un bețiv, clătinându-se,

străduindu-se să-şi recapete suflul. În faţa ochilor îi dansau puncte negre şi o părticică din el înţelegea cât de aproape se afla de leşin. Un picior i se împletici în celălalt picior, se poticni, fu gata să cadă, însă cumva îşi păstră echilibrul.

„Dacă o să cad, o să mor. N-o să mă mai ridic niciodată."

Îl priveau. Mulţimea îl privea. Aclamaţiile se diminuaseră, transformându-se într-un murmur stins, de-a dreptul senzual. Îl aşteptau să se prăbuşească.

Continuă să meargă, concentrându-se acum doar să pună un picior în faţa celuilalt. O dată, pe când era în clasa a VIII-a, citise o povestire scrisă de Ray Bradbury[1], în care era vorba despre mulţimile de oameni ce se strângeau la scenele unor accidente fatale, despre felul în care mulţimile acelea aveau întotdeauna aceleaşi chipuri şi ştiau dacă răniţii vor muri sau vor trăi. Eu voi mai trăi niţel, le spuse Garraty. Voi trăi. Voi mai trăi niţel.

Îşi sili picioarele să se ridice şi să coboare în cadenţa statornică din mintea sa. Alungase totul de acolo, până şi pe Jan. Nu era conştient de căldură, de Collie Parker ori de D'Allessio Zbanghiul. Nu era conştient nici măcar de chinul surd şi permanent din tălpi şi de înţepeneala parcă înlemnită a tendoanelor poplitee dinapoia genunchilor. Gândul îi bubuia în minte ca două imense timpane metalice. Ca bătăile unei inimi. *Voi mai trăi niţel. Voi mai trăi niţel. Voi mai trăi niţel. Voi mai trăi niţel.* Până ce cuvintele în sine se goliră de sens şi nu mai însemnară nimic.

Sunetul carabinelor îl smulse din starea aceea.

În tăcerea autoimpusă, în care mulţimea abia şoptea, detunăturile fură şocant de sonore şi auzi pe cineva urlând. Acum ştii, gândi el. Trăieşti destul de mult ca s-auzi împuşcăturile armelor, destul de mult ca să te auzi pe tine însuţi zbierând...

1. Ray Bradbury (n. 1920), scriitor american de science-fiction (n. trad.).

Apoi însă lovi cu piciorul o piatră de pe drum, simţi durerea instantanee şi înţelese că nu el o încasase, ci numărul 64, un băiat plăcut şi zâmbitor, pe nume Frank Morgan. Îl trăgeau pe Frank Morgan de pe drum. Ochelarii îi erau târâţi şi se hurducau pe neregularităţile asfaltului, deoarece rămăseseră prinşi cu încăpăţânare după o ureche. Lentila stângă se spărsese.

— Nu sunt mort, rosti el ameţit.

Şocul îl lovi ca un val cald şi albastru, ameninţând să-i lichefieze picioarele.

— Nu, zise McVries, dar ar trebui să fii.

— Tu l-ai salvat, spuse Olson pe tonul unui blestem. De ce-ai făcut asta ? *De ce-ai făcut asta* ? (Ochii îi erau lucioşi şi inexpresivi ca nişte butoni din alamă.) Te-aş ucide dacă aş putea. Te urăsc ! O să mori, McVries ! Aşteaptă şi-ai să vezi ! Dumnezeu te va pedepsi pentru ceea ce ai făcut. Dumnezeu te va trăsni şi te va omorî ca pe un rahat.

Glasul îi suna gol şi fără viaţă. Lui Garraty i se păru că simte duhoarea de linţoliu în jurul lui. Îşi duse palmele la gură şi gemu. Adevărul era că mirosul de linţoliu atârna peste ei toţi.

— Mă piş pe tine, replică foarte calm McVries. Eu îmi plătesc datoriile, asta-i tot. (Se uită spre Garraty.) Suntem chit acum. S-a terminat, bine ?

Se îndepărtă, fără să se grăbească foarte tare, şi în scurt timp nu era decât o altă cămaşă colorată, la vreo douăzeci de metri mai în faţă.

Garraty îşi regăsi suflul foarte încet şi mult timp fu convins că simţea o fisură într-o coastă... dar în cele din urmă junghiul acela aproape permanent dispăru. McVries îi salvase viaţa. Îl apucase isteria, avusese o criză de râs şi McVries îl ajutase să nu se prăbuşească. Suntem chit acum. S-a terminat, bine ? Bine !

— Dumnezeu îl va pedepsi, răcnea Hank Olson cu o certitudine absolută, nepământeană. Dumnezeu îl va trăsni !

— Taci din gură sau te trăsnesc eu ! rosti Abraham.

Treptat, ziua deveni mai fierbinte, şi certuri mărunte, irelevante izbucniră ca incendiile în timpul secetei. Mulţimea uriaşă se mai împuţină după ce ieşiră din raza de acţiune a camerelor tv şi a microfoanelor, dar nu dispăru şi nici măcar nu se transformă în pâlcuri izolate de spectatori. Mulţimea se strânsese şi se afla aici ca să rămână şi să privească. Oamenii care o alcătuiau se contopeau într-o unică şi anonimă Faţă-a-Mulţimii, cu o expresie lacomă şi doritoare, care se repeta, milă după milă. Acoperea pragurile uşilor, peluzele, aleile de intrare din stradă, zonele destinate picnicurilor, parcările din faţa benzinăriilor (unde proprietarii întreprinzători percepeau taxe pentru staţionare) şi, în următorul oraş prin care trecură, ambele laturi ale străzii principale şi parcarea supermarketului local. Faţa-Mulţimii se strâmba, trăncănea şi aclama, dar în esenţă rămânea mereu aceeaşi. Privea cu lăcomie cum Wyman se lăsă pe vine pentru a-şi goli intestinele. Bărbaţi, femei şi copii, Faţa-Mulţimii era mereu aceeaşi, şi Garraty obosi repede de ea.

Ar fi vrut să-i mulţumească lui McVries, însă se îndoia că acesta ar fi dorit să audă mulţumiri. Îl zărea mai în faţă, mergând în spatele lui Barkovitch. McVries fixa cu insistenţă ceafa lui Barkovitch.

Se făcu ora 9:30. Mulţimea părea să intensifice căldura şi Garraty îşi descheie cămaşa, până în dreptul curelei pantalonilor. Se întrebă dacă D'Allessio Zbanghiul ştiuse că va căpăta biletul de ieşire cu o clipă mai devreme de a se întâmpla acest lucru. Bănuia că, şi dacă ar fi ştiut, asta n-ar fi schimbat de fapt lucrurile pentru el, într-un fel sau în altul.

Drumul urcă abrupt şi mulţimea se îndepărtă pentru moment, când Mărşăluitorii suiră şi trecură peste patru rânduri de şine de cale ferată orientate pe direcţia est-vest, care străluceau fierbinţi în culcuşul lor de pietriş. Când ajunseră

în vârf şi trecură podul de lemn, Garraty putu să distingă în depărtare altă întindere de păduri, iar în dreapta şi în stânga, clădirile din periferia pe care tocmai o străbătuseră.

O adiere răcoroasă suflă peste pielea lui transpirată, înfiorându-l. Scramm strănută puternic de trei ori.

— *Să ştii* că fac guturai, anunţă el dezgustat.

— Asta o să te facă mai puţin scorţos, zise Pearson. Ce nasol!

— Va trebui să trag şi mai tare, spuse Scramm.

— Cred că eşti făcut din oţel, comentă Pearson. Dac-aş avea guturai, cred că m-aş rostogoli pe-o parte şi-aş muri. Nu mai am aproape deloc energie.

— Rostogoleşte-te şi mori acum! zbieră Barkovitch. Economiseşte energia!

— Taci din gură şi mergi, ucigaşule! replică McVries prompt.

Barkovitch privi în jur.

— De ce nu te cari din cârca mea, McVries? Mergi prin altă parte.

— Drumul este al tuturor. O să merg pe unde vor muşchii mei.

Barkovitch hârâi o flegmă, scuipă şi-l ignoră.

Garraty deschise un mic container cu hrană şi începu să mănânce brânză topită cu pesmeţi. Stomacul îi ghiorăi dezamăgit la prima îmbucătură şi fu nevoit să se înfrâneze ca să nu înfulece totul pe nemestecate. Stoarse în gură un tub cu concentrate de carne şi înghiţi puţin câte puţin. Bău nişte apă, apoi îşi impuse să nu mai mănânce deocamdată.

Trecură pe lângă un depozit de cherestea, unde muncitorii se căţăraseră pe stive de scânduri şi fluturau mâinile spre ei, conturându-se ca nişte indieni pe fundalul cerului. După aceea, intrară din nou în pădure şi tăcerea păru că se abate palpabil asupra lor. Desigur, nu era o tăcere absolută. Mărşăluitorii discutau, autoblindatul îi însoţea uruind mecanic, cineva

trase un vânt, cineva râse, cineva emise un geamăt stins și lipsit de speranțe înapoia lui Garraty. Spectatorii continuau să fie înșiruiți pe ambele părți ale drumului, totuși dispăruse mulțimea imensă de la „Clubul Centuriei" și, comparativ, era liniște. Păsările ciripeau în copacii cu coroane înalte și adierea sufla la răstimpuri, ascunzând arșița pentru o clipă sau două, iar murmurul ei prin pădure semăna cu șoapta unui suflet pierdut. O veveriță maronie încremeni pe o ramură de sus, cu coada zbârlită, cu ochișorii negri extrem de atenți, ținând o alună între labele din față care semănau cu ale unui șoarece. Chițăi spre ei, apoi se cățără și dispăru. Un avion zumzăia în depărtare, ca o muscă uriașă.

Garraty avea impresia că, în mod deliberat, toți îl ostracizau în tăcere. McVries continua să meargă înapoia lui Barkovitch. Pearson și Baker discutau despre șah. Abraham mânca zgomotos și-și ștergea palmele pe cămașă. Scramm își rupsese o fâșie din tricou și o folosea drept batistă. Collie Parker vorbea cu Wyman despre fetele pe care le avuseseră. Iar Olson... nici măcar nu voia să privească spre Olson, care părea că dorește să-i implice pe toți ca accesorii în moartea lui ce se apropia.

De aceea începu să rămână în urmă, foarte precaut, puțin câte puțin (având multă grijă din cauza celor trei avertismente), până ajunse lângă Stebbins. Pantalonii purpurii erau de acum colbuiți. La subsuorile cămășii țesute se vedeau pete întunecate de transpirație. Indiferent ce ar fi fost, Stebbins nu era în nici un caz Superman. Stebbins ridică pentru o clipă chipul spre Garraty, îl privi întrebător, după care reveni cu ochii asupra drumului. Puțin mai jos de ceafă, coloana vertebrală i se reliefa foarte proeminent.

— Cum se face că nu sunt mai mulți oameni ? întrebă Garraty șovăitor. Vreau să spun... mai mulți spectatori.

Pentru o clipă, crezu că Stebbins nu-i va răspunde. În

cele din urmă, celălalt ridică ochii, își îndepărtă părul de pe frunte și replică:

— Vor fi. Mai așteaptă nițel. Vor sta pe acoperișuri pe câte trei rânduri ca să se holbeze la tine.

— Cineva spunea însă că pe Marșul cel Lung s-au pariat miliarde de dolari. Aș fi zis că spectatorii vor fi pe câte trei rânduri pe tot traseul. Și că transmisiunile tv vor fi nonstop...

— Nu li se permite.

— De ce ?

— De ce mă-ntrebi pe mine ?

— Fiindcă tu *știi*, rosti Garraty exasperat.

— De unde știi asta ?

— Iisuse, uneori îmi amintești de omida din *Alice în Țara Minunilor*, făcu Garraty. Întotdeauna răspunzi prin alte întrebări ?

— Cât timp ai rezista cu spectatori care să răcnească spre tine din ambele părți ? După un timp te-ar înnebuni până și mirosurile trupurilor lor. Ar fi ca și cum ai merge trei sute de mile prin Times Square în seara de revelion.

— Totuși, *îi lasă* să privească, nu ? Cineva spunea că, după Oldtown, o să fie enorm de multă lume.

— Oricum, eu nu sunt omida, spuse Stebbins și surâse scurt, parcă discret. Genul meu este mai aproape de Iepurele Alb, nu crezi ? Atât doar că mi-am lăsat ceasul de aur acasă și nu m-a invitat nimeni la ceai. Cel puțin, din câte știu. Poate că asta le voi cere atunci când voi învinge. Când mă vor întreba ce doresc ca Premiu, o să răspund: „Păi, vreau să fiu invitat acasă pentru ceai".

— Du-te naibii !

Stebbins zâmbi mai larg acum, totuși continua să fie un simplu exercițiu de întindere a buzelor.

— Da, e-adevărat, cam din jurul lui Oldtown, protecția asta dispare. Cine ajunge până acolo nu se mai gândește deja prea mult la chestii pământești ca mirosurile degajate de spectatori.

Şi, începând cu Augusta, transmisiunea tv este nonstop. La urma urmelor, Marşul cel Lung este spectacolul naţional.

— Atunci, de ce n-o fac de aici ?

— Este prea devreme, răspunse Stebbins. Prea devreme.

De după cotul din faţă al drumului, armele bubuiră, speriind un fazan care se înălţă din tufişuri într-un fâlfâit agitat de aripi. Garraty şi Stebbins ajunseră la cotul respectiv, dar sacul pentru cadavre fusese deja închis. Se lucra rapid. Nu putură să vadă cine fusese.

— Ajungi la un punct, urmă Stebbins, când mulţimea încetează să mai conteze, nici ca imbold, nici ca obstacol. Încetează pur şi simplu să mai existe. Cred că seamănă cumva cu ceea ce simt pe eşafod condamnaţii la moarte. Te autoizolezi de mulţime, te îngropi în tine.

— Cred că-nţeleg asta, spuse Garraty.

Se simţea speriat.

— Dacă ai fi înţeles, nu te-ar fi apucat isteria acolo şi n-ai fi avut nevoie de prietenul tău, care să-ţi salveze pielea. Dar vei înţelege.

— Mă întreb cât de adânc te îngropi tu.

— Tu cât te-ngropi ?

— Nu ştiu.

— Ei bine, ăsta-i alt lucru pe care o să-l afli. Descoperiţi adâncurile nesondate ale lui Garraty ! Parc-ar fi o reclamă turistică, nu ? Cobori, până ajungi la fundul albiei. Iar după aceea te îngropi *în* fundul albiei. Şi-n cele din urmă ajungi la capăt. Atunci o-ncasezi. Asta-i teoria mea. Tu ce teorie ai ?

Garraty nu spuse nimic. În prezent nu avea absolut nici o teorie.

Marşul continuă. Căldura continuă. Soarele atârna suspendat chiar deasupra şirului de arbori printre care şerpuia drumul. Umbrele lor erau ca nişte pitici cioturoşi. La ora 10, un soldat dispăru prin chepengul din spate al autoblindatului

și reapăru cu o prăjină lungă. Cele două treimi superioare ale prăjinii erau învelite într-o țesătură. Închise chepengul și fixă capătul prăjinii într-o fantă din capotă. Meșteri sub țesătură, acționând ceva, probabil un buton. După o clipă, se deschise o umbrelă cenușie mare, care proteja aproape toată suprafața metalică a autoblindatului. El și ceilalți doi soldați aflați de cart se așezară turcește la umbră.

— Futu-vă neamu-n cur de nenorociți! strigă cineva. Premiul meu va fi castrarea voastră-n public!

Soldații nu arătau prea înspăimântați de posibilitatea respectivă. Continuau să-i țină sub observație pe Mărșăluitori, cu ochii lor inexpresivi, consultându-și din când în când consolele computerizate.

— Probabil că după ce se termină, le povestesc totul nevestelor, comentă Garraty.

— Oh, sunt sigur de asta, râse Stebbins.

Garraty nu mai dorea să umble alături de Stebbins, cel puțin nu acum. Stebbins îl neliniștea. Îl putea tolera numai în doze mici. Luți pasul, lăsându-l din nou singur. 10:02. După douăzeci și trei de minute avea să scape de un avertisment, dar deocamdată continua cu toate trei. Situația nu-l speria așa cum crezuse că se va întâmpla. Existau încă asigurările de neclintit, orbești, că organismul acesta, Ray Garraty, nu putea muri. Ceilalți puteau să moară, ceilalți erau figuranți în filmul vieții sale, dar nu și Ray Garraty, vedeta peliculei de mare succes care rula de atâta timp – *Povestea lui Ray Garraty*. Poate că în cele din urmă avea să înțeleagă neadevărul situației, atât emoțional, cât și rațional... poate că aceea era îngroparea finală în tine despre care vorbise Stebbins. Era o idee care-l cutremura și pe care n-o saluta.

Fără să-și dea seama, străbătuse cam trei sferturi din lungimea pe care erau risipiți Mărșăluitorii. Ajunsese iarăși înapoia lui McVries. Erau trei acum, ca un șir de dansatori

conga vizibil epuizați: Barkovitch în față, străduindu-se în continuare să pară țanțoș, dar cu fulgii cam ciufuliți, McVries, cu capul plecat și mâinile pe jumătate încleștate, căutând să-și protejeze piciorul stâng, și, încheind alaiul, însăși vedeta *Poveștii lui Ray Garraty.* Eu cum arăt? se întrebă.

Își frecă o palmă de obraz și ascultă hârșâitul aspru produs de țepii bărbii nerase. Probabil că nici el nu arăta ca scos din cutie.

Grăbi încă puțin pasul, până ajunse alături de McVries, care-i aruncă iute o privire, după care reveni cu atenția spre Barkovitch. Ochii îi erau negri și greu de descifrat.

Urcară o pantă scurtă, abruptă și înfiorător de însorită, apoi traversară alt pod mic. Trecură cincisprezece minute, douăzeci. McVries nu spuse nimic. Garraty își drese glasul de două ori, dar nu vorbi. Cu cât mergi mai mult timp fără să vorbești, cu atât este mai greu să destrami tăcerea, se gândi el. Probabil că McVries era supărat că-i salvase pielea. Probabil că McVries avea remușcări pentru asta. Gândul făcea să-i vibreze stomacul gol. Totul sau aproape totul era prostesc, lipsit de speranțe și inutil, atât de inutil, încât era jalnic. Deschise gura ca să-i spună asta lui McVries, dar acesta i-o luă înainte.

— Totu-i în regulă.

Barkovitch tresări la auzul glasului și McVries continuă:

— Nu pentru tine! ucigașule. Pentru tine nimic nu va mai fi niciodată în regulă. Tu dă mai departe din picioare.

— Mânca-mi-ai! mârâi Barkovitch.

— Cred că ți-am cauzat necazuri, vorbi Garraty pe un ton scăzut.

— Ți-am spus – o mână spală pe alta, datoriile se plătesc și chit înseamnă chit, replică sec, McVries. N-o să mai fac chestia asta. Vreau s-o știi și s-o-nțelegi.

— O înțeleg, spuse Garraty. Atât doar că...

— Nu m-omorâți! urlă cineva. Vă rog, nu m-omorâți!

Era un roșcovan, cu o cămașă ecosez, legată în jurul taliei. Se oprise în mijlocul drumului și plângea. Căpătase primul avertisment. Porni apoi în fugă spre autoblindat, cu lacrimile brăzdându-i praful asudat de pe obraji, cu părul roșu sclipind ca un foc sub soare.

— Nu... mai pot... vă rog... mama... nu... mai pot... deloc... picioarele...

Încercă să se suie pe autoblindat și un soldat îl lovi cu patul carabinei peste mâini. Băiatul țipă și căzu inert pe jos.

Zbieră din nou cu o notă înaltă și incredibil de subțire, care părea îndeajuns de acută pentru a sparge sticla:

— *Picioareleeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee...*

— Iisuse, murmură Garraty. De ce nu mai tace?

Țipătul nu se oprea deloc.

— Nu cred că poate, comentă McVries, detașat. Șenila i-a trecut peste picioare.

Garraty privi mai atent și simți cum conținutul stomacului i se ridică în gât. Era adevărat. Nu era de mirare că puștiul roșcovan urla despre picioarele lui. Ele nu mai existau.

— Avertisment! Avertisment, numărul 38!

— *... eeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee...*

— *Vreau acasă*, șopti *cineva* înapoia lui Garraty. Hristoase, vreau acasă!

După încă o clipă, fața roșcatului se transformă în fragmente.

— O să-mi văd prietena în Freeport, rosti repede Garraty. Și n-o să am nici un avertisment și-o s-o sărut, Dumnezeule, îi duc dorul, Dumnezeule, *Iisuse*, i-ai văzut *picioarele*? Au continuat să-l avertizeze, Pete, ca și cum ar fi crezut că se mai poate ridica și *umbla*....

— Înc-un băiat a pătruns în cetatea Ta de argint, Doamne, oh, *Doamne*, psalmodie Barkovitch.

— Gura, ucigașule, rosti absent McVries. E drăguță, Ray? Mă refer la prietena ta.

— E minunată. O iubesc.

McVries zâmbi.

— Te-nsori cu ea ?

— Da, bolborosi Garraty. Vom fi domnul și doamna Norman Normal, cu patru copii și un câine collie, *picioarele* lui, nu mai avea *picioare*, au trecut peste el, nu se poate să *calci* pe cineva, nu-i în regulament, cineva ar trebui să facă o sesizare, cineva...

— Doi băieți și două fete, asta o să aveți ?

— Da, da, ea este foarte frumoasă, mai bine nu mă...

— Iar primul băiat se va numi Ray Junior și câinele va avea o farfurie pe care o să scrie numele lui, este ?

Garraty ridică încet capul, ca un boxer după o lovitură amețitoare.

— Mă iei în balon ? Sau ce ?

— Nu ! exclamă Barkovitch. Te ia la *mișto*, băiete ! Să nu uiți asta. Dar nu te teme, o să te răzbun eu și o să-i dansez pe mormânt.

Chicoti scurt și răutăcios.

— Gura, ucigașule ! rosti McVries. Nu fac mișto de tine, Ray. Haide, să plecăm de lângă ucigașul ăsta.

— Ia-o la labă ! răcni Barkovitch după ei.

— Ea te iubește ? Prietena ta, Jan...

— Da, așa cred, încuviință Garraty.

McVries clătină lent din cap.

— Toate rahaturile alea romantice... să știi că-s adevărate. Cel puțin pentru unii oameni sunt adevărate, pentru scurt timp. Pentru mine au fost. Am simțit și eu ce simți tu. (Îl privi pe Garraty.) Mai vrei s-auzi povestea cicatricei ?

După un cot al drumului aștepta un autobuz plin cu copii care zbierau și fluturau din brațe.

— Da, zise Garraty.

— De ce ?

Îl privi pe Garraty, dar ochii săi brusc vulnerabili păreau că s-ar fi cercetat pe sine.

— Vreau să te ajut.

McVries coborî privirea spre piciorul său stâng.

— Mă doare. Deja nu mai prea pot să-mi mișc degetele. Mi-a amorțit gâtul și mă dor rinichii. Prietena mea s-a dovedit o jigodie, Garraty. Am intrat în rahatul ăsta cu Marșul cel Lung, la fel cum bărbații obișnuiau să intre în Legiunea Străină. Ca să-l citez pe marele poet al rock and roll-ului: i-am dăruit inima mea, și-a bătut joc de ea și cui îi păsa ?

Garraty nu comentă. Era 10:30. Freeport se afla încă departe.

— O chema Priscilla, spuse McVries. Crezi că tu ești cu roțile-n sus ? Eu am fost originalul puștiului mierlit de iubire. Ar fi trebuit să mă poreclească „Lulea". Îi sărutam degetele, pe rând. Ba ajunsesem chiar să-i citesc din Keats[1], în spatele casei, când vântul sufla din direcția cea bună. Taică-său creștea vite și mirosul balegii nu se potrivește tocmai grozav cu versurile lui John Keats. Poate c-ar fi trebuit să-i citesc ceva mai scatologic, când vântul sufla în direcția greșită.

Râse înfundat.

— Îți răstălmăcești sentimentele pe care le-ai avut atunci, zise Garraty.

— Ray, tu ești cel care se preface, dar asta n-are importanță. Tot ce-ți reamintești tu este Marea Idilă, nu clipele când veneai acasă și-i dădeai în cap lui mutu', după ce murmurașesi cuvinte de iubire în cochilia trandafirie a urechiușei ei.

— Tu te prefaci în felul tău, eu mă voi preface în felul meu.

McVries păru să nu fi auzit.

1. John Keats (1795 – 1821), poet romantic englez (n. trad.).

— Chestiile astea nici măcar nu rezistă la conversații, spuse el. Toți autorii ăia – J. D. Salinger... John Knowles... ba chiar și James Kirkwood și individul ăla, Don Bredes – au distrus trăirile adolescenților. Dacă ești un băiat de șaisprezece ani, nu mai poți discuta în mod decent despre suferințele iubirii adolescentine. Orice-ai zice, ai suna ca și cum ai fi nenorocitul ăla de Ron Howard cu măciuca sculată.

Izbucni într-un râs ce suna parcă isteric. Garraty habar n-avea despre ce vorbea McVries. El era sigur în iubirea lui pentru Jan, nu se simțea defel rușinat de ea. Tălpile lor se târșâiau pe drum. Garraty simți cum piciorul drept îi juca din gleznă. În scurt timp, cuișoarele aveau să cadă și avea să-și lepede tocul pantofului așa cum șerpii își leapădă pielea moartă. Înapoia lor, Scramm era scuturat de un acces de tuse. Pe Garraty îl neliniștea marșul, nu toate aiurelile acestea stranii despre iubirea romantică.

— Dar asta n-are nici o legătură cu povestea, zise McVries parcă citindu-i gândurile. Povestea despre cicatrice... S-a întâmplat în vara trecută. Amândoi voiam să scăpăm de acasă, de părinți și de mirosul balegii, astfel ca Marea Idilă să poată înflori cu adevărat. De aceea, ne-am angajat amândoi la o fabrică de pijamale din New Jersey. Cum îți place asta, Garraty ? O fabrică de pijamale din New Jersey !

Aveam camere separate în Newark. Newark este un oraș minunat – în fiecare zi acolo poți să miroși toate balegile de vaci din New Jersey. Părinții noștri au cam strâmbat din nas, dar aveam camere separate și lucram în vacanța de vară, așa încât nu s-au opus foarte mult. Eu urma să locuiesc cu doi tipi, iar Pris cu alte trei fete. Am plecat pe 3 iunie cu mașina mea, iar la ora 3 după-amiază ne-am oprit la un motel și am scăpat de problema cu virginitatea. Mă simțeam ca un adevărat escroc. De fapt, ea nu voia să facem dragoste, dar dorea să-mi facă plăcere. Ne-am oprit la motelul „Shady Nook". După ce am terminat, am aruncat prezervativul în closetul din

„Shady Nook" şi m-am spălat pe dinţi folosind un pahar consumabil „Shady Nook". Totul foarte romantic, aproape eteric.

Am ajuns după aceea în Newark, am simţit mirosul de balegă şi am fost convinşi că erau *alte* balegi. Am lăsat-o pe Pris la apartamentul ei şi m-am dus la al meu. Luni dimineaţă, am început munca în fabrica Plymouth Sleepwear. Nu prea semăna cu ce vezi tu în filme, Garraty. Duhnea a materie primă textilă, şeful meu de echipă era un nenorocit şi jumătate, iar în pauza de prânz aruncam cu cângile pentru remorcare în şobolanii de sub baloturile de ţesături. Dar nu-mi păsa de nimic, fiindcă exista iubire. Te-ai prins ? Exista iubire.

Scuipă sec în praf, trase o duşcă din bidonaş, apoi strigă, cerând altul. De acum porniseră să urce un deal lung şi drumul cotea lin, iar cuvintele îi ieşeau în rafale întretăiate.

— Pris lucra la parter, în atelierul-model pentru turiştii idioţi care n-aveau nimic mai bun de făcut decât să viziteze fabrica unde se produceau pijămăluţe. Pereţi pastelaţi frumos, utilaje moderne şi elegante, aer condiţionat.... Ea cosea nasturi de la ora şapte dimineaţa până la trei după-amiaza. la gândeşte-te niţel – pijamale ai căror nasturi au fost cusuţi de Priscilla sunt purtate în toată ţara. E o chestie care poate încălzi până şi inima cea mai îngheţată.

Eu lucram la etajul patru. Eram ambalator. Materia primă textilă era vopsită la subsol şi expediată la etajul patru prin conducte cu aer cald. Ne anunţau cu o sonerie când lotul era gata şi atunci îmi deschideam buncărul şi găseam înăuntru un maldăr de fibre în toate culorile curcubeului. Le scoteam cu furca, le puneam în saci de o sută de kilograme şi duceam sacii cu macaraua pe un morman imens pentru maşina bătătoare. Acolo se separau fibrele, maşinile de ţesut le ţeseau, iar alţii le tăiau şi coseau în pijamale, pentru ca Pris să le pună nasturii în parterul frumos şi pastelat, în timp ce turişti cretini o priveau pe ea şi pe celelalte fete prin peretele de sticlă... cam la fel cum se holbează

oamenii la noi acum. M-asculți, Garraty, sau te-ai plictisit?

— Cicatricea, îi reaminti Garraty.

— Mă abat mereu de la subiect, așa-i?

McVries își șterse fruntea și-și descheie cămașa. Continuau să urce pieptiș. Valuri de pădure se întindeau înaintea lor până la orizontul zdrențuit de munți. Vârfurile se întâlneau cu cerul în piese de puzzle întrețesute. La vreo zece mile depărtare, aproape pierdut în pâcla generată de arșiță, un foișor de foc se înălța prin peisajul verde. Drumul străbătea pădurile ca un șarpe cenușiu și alunecos.

— La început, fericirea și extazul erau desprinse complet din poeziile lui Keats. Am mai ciocănit-o de trei ori, de fiecare dată în cinematografe în aer liber, cu mirosul balegii intrând pe geamul automobilului dinspre pășunea cea mai apropiată. Eu nu-mi puteam îndepărta niciodată toate scamele din păr, indiferent de câte ori l-aș fi spălat cu șampon, iar lucrul cel mai rău era faptul că ea se îndepărta de mine, trecea dincolo de mine. O iubeam, o iubeam cu adevărat, știam asta, dar nu exista nici un mod prin care să i-o mai repet astfel ca să poată înțelege. Nu puteam să i-o transmit nici prin sex. Ne înconjura mereu mirosul de balegă.

Chestia era că în fabrică se muncea în acord. Asta însemna că aveam niște salarii de rahat, dar luam în plus un procentaj din tot ce făceam peste o cotă minimă stabilită. Eu nu eram un ambalator prea grozav. Făceam cam douăzeci și trei de baloturi pe zi și norma era de obicei în jur de treizeci. Asta nu-i încânta deloc pe ceilalți băieți, fiindcă stricam treaba echipei. Harlan din atelierul de vopsit de la subsol nu-și încasa acordul, fiindcă eu îi blocam suflanta cu buncăre pline. Ralph de la mașina bătătoare nu-și încasa acordul, fiindcă eu nu-i aduceam destule baloturi. Nu era foarte plăcut. Toți ăștia au avut grijă să nu fie foarte plăcut. Pricepi?

— Da, încuviință Garraty.

Își șterse ceafa cu dosul palmei, apoi șterse dosul palmei de pantaloni. Pe pantaloni rămase o pată întunecată.

— Între timp, jos în atelierul de cusut nasturi, Pris intrase pe felie. În unele seri, povestea ore întregi despre prietenele ei și auzeam mereu aceeași placă. Cât câștiga aia. Cât câștiga ailaltă. Și, în primul rând, cât câștiga ea. Și câștiga din plin. În felul ăsta am aflat ce distractiv e să fii la concurență cu fata cu care vrei să te-nsori. La sfârșitul săptămânii, eu încasam 64,40 dolari și mă duceam acasă să-mi dau cu unguent pe bășicile din palme. Ea câștiga vreo 90 de dolari pe săptămână și-i depunea urgent în bancă. Iar când i-am sugerat odată să ne plătim fiecare partea, ai fi zis că-i propusesem să-și taie venele.

După o vreme, am încetat s-o mai regulez. Mi-ar fi plăcut să spun c-am încetat să mă mai culc cu ea, este o expresie mai elegantă, dar n-am avut niciodată un pat al nostru în care să ne culcăm. N-o puteam aduce la mine, deoarece acolo erau de obicei vreo șaisprezece inși care beau bere, în apartamentul ei era tot timpul vânzoleală – cel puțin așa-mi spunea – nu-mi mai puteam permite să iau o cameră la motel și-n nici un caz nu i-aș fi propus să ne plătim fiecare partea în privința *asta*, așa încât i-o trăgeam pe bancheta din spate a mașinii, în cinematografele în aer liber. Și-mi puteam da seama că pe ea începuse s-o dezguste. Și pentru că știam, și pentru că începusem s-o urăsc, deși tot o iubeam, i-am cerut să se mărite cu mine. Chiar atunci. Ea a început să dea din colț în colț, încercând să scape de mine, dar am obligat-o să-mi răspundă sincer – da sau nu.

— Și a fost „nu".

— Bineînțeles c-a fost „nu". „Pete, nu ne putem permite. Ce va zice mama ? Pete, trebuie să mai așteptăm." Pete în sus și Pete în jos, dar de fapt motivul real îl reprezentau banii ei, banii pe care-i câștiga cosând nasturi.

— Mi se pare că n-a fost corect din partea ta s-o ceri în căsătorie.

— Normal că n-a fost corect! şuieră McVries sălbatic. Ştiam asta. Doream s-o fac să se simtă ca o jigodie lacomă şi egoistă, fiindcă mă făcea să mă simt ca un ratat.

Ridică mâna pe furiş spre cicatrice.

— Atât doar că nu era nevoie să mă facă să mă *simt* ca un ratat, fiindcă *eram* un ratat. Eu n-aveam mare lucru să-i ofer... decât o sulă pe care s-o bag în ea şi, refuzând-o şi p-asta, n-avea cum să mă facă să mă simt ca un bărbat.

Carabinele detunară înapoia lor.

— Olson? întrebă McVries.

— Nu. E tot acolo, în urmă.

— Aha...

— Cicatricea, îi reaminti Garraty.

— De ce naiba mai insişti?

— Tu mi-ai salvat viaţa.

— Mă piş pe tine!

— Cicatricea.

— M-am luat la bătaie, rosti în cele din urmă McVries după o pauză îndelungată. Cu Ralph, tipul de la maşina bătătoare. Mi-a învineţit ambii ochi şi mi-a spus c-ar fi mai bine s-o şterg până nu-mi rupe şi braţele. Mi-am părăsit schimbul şi seara i-am spus lui Pris c-am demisionat. A văzut şi ea în ce hal arătam. A înţeles. A spus că era probabil mai bine. I-am spus că m-aş întoarce acasă şi i-am zis să vină şi ea. Mi-a răspuns că nu putea. I-am spus că nu-i decât sclava nenorociţilor ălora de nasturi şi că regretam c-o cunoscusem. Se adunase prea multă otravă în mine, Garraty. I-am spus că era o idioată şi o jigodie nesimţită, care nu putea să vadă mai departe de mizerabilul ăla de carnet de conturi pe care-l purta întruna în geantă. Nimic din ce am spus n-a fost cinstit, dar... bănuiesc că existau şi unele adevăruri. Destule! Eram în apartamentul ei. Era prima dată când lipseau toate colegele ei de apartament. Plecaseră la film. Am vrut s-o duc în pat şi

ea m-a tăiat pe faţă cu un cuţitaş pentru deschis scrisorile, un fel de jucărie pe care i-o trimisese o prietenă din Anglia. Avea pe el emblema Paddington Bear. M-a tăiat, ca şi cum aş fi încercat s-o violez. Ca şi cum aş fi fost un microb care o putea infecta. Ai prins ideea, Ray?

— Da, am prins-o, spuse Garraty.

În faţă, pe marginea drumului, era parcată o furgonetă albă, având pe o parte literele CANALUL DE ŞTIRI WHGH. Pe când se apropiau, un bărbat chel într-un costum lucios de uzat începu să-i filmeze cu o cameră manuală mare, cu role. Pearson, Abraham şi Jensen se prinseră toţi cu mâna stângă de testicule şi-i dădeau cu tifla, cu mâna dreaptă. Precizia coordonării în execuţia acelui act mărunt de sfidare îl năuci pe Garraty.

— Am plâns, zise McVries. Am plâns ca un copil. Am căzut în genunchi, am prins-o de fustă şi am implorat-o să mă ierte, iar sângele îmi curgea pe podea... în esenţă a fost o scenă dezgustătoare. Ea a icnit, a fugit în baie şi a vomitat. Am auzit-o vomitând. Când a ieşit, mi-a adus un prosop pentru faţă. Mi-a spus că nu dorea să mă mai vadă niciodată. Plângea. M-a întrebat de ce-i făcusem asta, de ce o rănisem în felul acela. Mi-a spus că nu avusesem nici un drept să procedez aşa. Închipuie-ţi, Ray, eu eram tăiat pe toată faţa şi Pris mă-ntreba *pe mine* de ce o rănisem *pe ea*.

— Mda.

— Am plecat, ţinându-mi prosopul pe faţă. Mi-au pus douăsprezece copci şi asta-i istoria fabuloasei cicatrice. Eşti fericit acum?

— Ai mai văzut-o vreodată de atunci?

— Nu, răspunse McVries. Şi nici nu simt nevoia s-o văd. Acum mi se pare foarte mică şi foarte, foarte îndepărtată. În acest moment al vieţii mele, Pris nu-i decât un punctuleţ la orizont. De fapt, era ţicnită, Ray. Ceva... poate maică-sa, care

era o beţivană... ceva îi cauzase o fixaţie în privinţa banilor. Era o amărâtă de zgârcită. Se zice că distanţa conferă perspectivă. Ieri dimineaţă, Pris continua să fie foarte importantă pentru mine. Acum nu mai înseamnă nimic. Am crezut că mă va durea să-ţi istorisesc totul. Nu m-a durut. În plus, mă-ndoiesc că tot rahatul ăla are de fapt vreo legătură cu motivul pentru care sunt aici. La momentul respectiv, a fost un pretext la îndemână.

— Ce vrei să spui ?

— Garraty, tu de ce te afli aici ?

— Nu ştiu.

Glasul îi era mecanic, ca de marionetă. D'Allessio Zbanghiul nu văzuse mingea apropiindu-se – avea o problemă cu ochii, percepţia tridimensionalităţii era dereglată –, iar aceasta îl lovise în frunte şi-i întipărise urma profundă a cusăturilor. Iar mai târziu (sau mai devreme... tot trecutul lui era învălmăşit acum şi fluid), îşi lovise prietenul cel mai bun în gură cu ţeava unei puşti cu aer comprimat. Poate că şi el avea o cicatrice ca McVries. Jimmy... El şi Jimmy se jucaseră de-a doctorul.

— Nu ştii, zise McVries. O să mori şi nu ştii de ce mori.

— După ce-ai murit, nu mai are nici o importanţă.

— Da, poate c-aşa-i, spuse McVries, totuşi ar trebui să ştii măcar un lucru, Ray, ca să nu fie chiar totul inutil.

— Ce anume ?

— C-ai fost păcălit. Vrei să zici că realmente n-ai ştiut asta, Ray ? Chiar n-ai ştiut ?

Capitolul 9

„Foarte bine, nord-vest, şi iată acum
întrebarea-surpriză de zece puncte."

– Allen Ludden
Înfruntarea colegiilor

La ora 13, Garraty făcu alt inventar.

O sută cincizeci de mile străbătute. Se aflau la patruzeci şi cinci de mile nord de Oldtown, la o sută douăzeci şi cinci de mile nord de Augusta, capitala statului, la o sută cincizeci de mile de Freeport (sau mai mult... se temea teribil ca între Augusta şi Freeport să nu fie mai mult de douăzeci şi cinci de mile), probabil la două sute treizeci de mile de graniţa cu New Hampshire. Şi umbla vorba că Marşul acesta avea să ajungă cu certitudine atât de departe.

Mult timp – aproape vreo nouăzeci de minute – nimeni nu căpătase biletul de ieşire. Mergeau, ascultau cu jumătate de ureche ovaţiile de pe marginile drumului şi priveau peisajul monoton, milă după milă, de păduri de pini. Garraty descoperi înţepături noi de durere în gamba stângă, care însoţeau pulsaţia permanentă, rigidă, existentă în ambele picioare, şi agonia surdă a tălpilor.

Apoi, în jurul amiezei, pe măsură ce arşiţa zilei urca spre zenitul ei, armele reîncepură să se facă auzite. Un băiat pe nume Tressler, numărul 92, făcu insolaţie şi fu împuşcat în

timp ce zăcea inconştient. Altul intră în criză de epilepsie şi-şi căpătă biletul pe când se zbătea pe drum, horcăind oribil cu limba umflată. Aaronson, numărul 1, avu crampe la ambele picioare şi fu împuşcat pe linia albă, stând drept ca o statuie, cu chipul ridicat spre soare, într-o concentrare care-i încordase grumazul. Iar la 12:55, încă un băiat, pe care Garraty nu-l ştia, fu lovit de insolaţie.

Acum vin şi eu, gândi Garraty, ocolind trupul care se zvârcolea şi bolborosea pe asfaltul drumului, cu puştile aţintite asupra lui, şi văzând diamantele picăturilor de transpiraţie din părul băiatului epuizat, care în curând avea să moară. Acum vin şi eu... mai pot abandona acum ?

Carabinele bubuiră şi un grup de liceeni aşezaţi la umbra firavă a unei rulote pentru cercetaşi aplaudă scurt.

— Aş vrea s-apară Maiorul, rosti Baker iritat. Vreau să-l văd pe Maior !

— Ce ? întrebă reflex Abraham.

În ultimele ore, se trăsese mai mult la chip. Ochii îi erau şi mai afundaţi în orbite. Umbra vineţie a bărbii îi ascuţea faţa.

— Ca să mă piş pe el, zise Baker.

— Relaxează-te ! spuse Garraty. Pur şi simplu, relaxează-te !

De acum scăpase de cele trei avertismente.

— Relaxează-te *tu* ! făcu Baker. Să vedem cu ce te-ajută.

— N-ai nici un drept să-l urăşti pe Maior. Nu te-a *silit* s-o faci.

— *Să mă sileasc*ă ? Să mă SILEASCĂ ? Mă *OMOARĂ*, asta-i tot !

— Totuşi, nu-i...

— Gura ! făcu Baker, scurt şi Garraty tăcu.

Îşi masă scurt ceafa şi ridică ochii spre cerul albastru-alburiu. Umbra lui era un petic deformat, aproape complet ascuns sub tălpi. Ridică al treilea bidonaş al zilei şi-l deşertă.

— Îmi cer scuze! rosti Baker. În nici un caz n-am vrut să țip la tine. Tălpile...

— E-n regulă, zise Garraty.

— Toți pățim așa, continuă Baker. Uneori cred c-asta-i partea cea mai rea.

Garraty închise ochii. Îi era foarte somn.

— Știți ce mi-ar plăcea să fac? întrebă Pearson.

Mergea între Garraty și Baker.

— Să te pișii pe Maior, răspunse Garraty. Toți vor să se pișe pe Maior. Când mai trece pe-aici, ne vom strânge în jurul lui, îl vom trage jos din jeep, ne vom descheia la pantaloni și-l vom îneca în...

— Nu asta doresc să fac.

Pearson mergea ca un om aflat în ultimele faze de luciditate ale unei beții. Capul i se bălăbănea moale pe gât. Pleoapele i se ridicau și coborau brusc, aidoma unor jaluzele cuprinse de spasme.

— N-are nici o legătură cu Maiorul. Îmi doresc numai să merg în prima pajiște, să mă-ntind și să-nchid ochii. Să stau pur și simplu întins pe spate în grâu...

— În Maine nu se cultivă grâu, zise Garraty. Nu sunt decât fânețe.

— ...în fâneață, atunci. Și să-mi compun o poezie. Și s-adorm.

Garraty scotoci prin noua sa centură alimentară și nu găsi nimic în majoritatea compartimentelor. În cele din urmă, dădu peste un pachețel cu crochete sărate învelite în hârtie cerată și începu să le rontăie, bând în același timp apă.

— Mă simt ca și cum aș fi ciuruit, spuse el. Beau apa și după două minute îmi iese prin piele.

Carabinele detunară și altă siluetă se prăbuși fără grație, ca o jucărie pe arc, uzată.

— Badruș'cinci, rosti Scramm venind în dreptul lor. În ridmu' ăsda nu cred c-o s-ajungem nici bână la Bordland.

— Nu suni prea grozav, zise Pearson și în glasul lui se putu simți un optimism precaut.

— Norocu' meu c-am un organism budernic, făcu Scramm, voios. Cred c-aldfel aș avea demberadură de-acum.

— Iisuse, cum naiba mai mergi ? întrebă Abraham, pe un ton de spaimă pioasă.

— Eu ? Desbre *mine* vorbeșdi ? zise Scramm. Uidă-de la *el* ! El cum de mai merge: asda-aș vrea să șdiu !

Arătă cu degetul mare spre Olson.

Olson nu scosese un cuvânt de două ore. Nu se atinsese de ultimul lui bidonaș. Privirile laccme ale altor băieți se îndreptau către centura sa alimentară, care era aproape intactă. Ochii ca niște mărgele de obsidian negru erau fixați drept înainte. Obrajii îi erau presărați cu țepii bărbii nerase de două zile și avea un aer vulpesc respingător. Până și părul, creț la ceafă și atârnând în cârlionți pe frunte, contribuia la impresia generală de spectru. Buzele îi erau uscate ca pergamentul și crăpate. Limba îi atârna peste buza inferioară aidoma unui șarpe mort la intrarea în vizuină. Culoarea ei trandafirie sănătoasă dispăruse. Acum era de un cenușiu-murdar. Colbul drumului se lipise pe ea.

Este acolo, gândi Garraty, în mod sigur e-acolo. Unde zicea Stebbins c-o să ajungem cu toții dacă ne străduim suficient de mult ? Cât de adânc în propria lui ființă este Olson acum ? La câțiva metri ? La câteva mile ? La ani-lumină ? Cât de adânc și cât de întuneric este acolo ? Iar răspunsul veni singur: Prea adânc ca să mai poată vedea afară. Se ascunde acolo, în beznă, și este prea adânc ca să mai poată vedea afară.

— Olson, rosti el încetișor. Olson ?

Olson nu-i răspunse. Nimic nu se mișca, în afară de picioare.

— Aș vrea măcar să-și tragă limba înăuntru, murmură nervos Pearson.

Marșul continuă.

Pădurile se retraseră treptat și băieții trecură prin altă așezare măricică. Trotuarele erau ticsite cu spectatori care aclamau. Predominau tot pancartele cu Garraty. Apoi pădurea reveni până lângă marginile drumului, totuși nici chiar ea nu-i putea ține la depărtare pe curioșii care începuseră să acopere acostamentele de pământ moale. Fete drăguțe în șorturi și bustiere. Băieți în șorturi de baschet și tricouri fără mâneci.

O sărbătoare a culorilor, gândi Garraty.

De acum nu-și mai putea dori să nu se fi aflat aici; era prea obosit și prea amorțit pentru asemenea gânduri retrospective. Ce se făcuse era bun făcut. Nimic de pe lume nu-l mai putea schimba. Bănuia că, în curând, până și efortul de a vorbi cu ceilalți avea să se dovedească prea mare. Își dori să se poată piti înlăuntrul său, ca un băiețel care se ascunde sub plapumă, fără griji. Atunci totul ar fi fost foarte simplu.

Se gândise mult timp la cuvintele lui McVries. Că toți fuseseră trași pe sfoară, păcăliți. Așa ceva nu putea totuși să fie adevărat, insistă el cu încăpățânare. Unul dintre ei nu fusese păcălit. Unul dintre ei avea să-i păcălească pe toți... nu era așa ?

Își umezi buzele și bău niște apă.

Trecură de un indicator mic și verde, care-i anunță că autostrada Maine se afla la patruzeci și patru de mile.

— Asta-i, spuse el, fără să se adreseze cuiva în mod special. Patruzeci și patru de mile până la Oldtown.

Nu-i răspunse nimeni și Garraty tocmai se gândea să rămână treptat în urmă, până ajungea în dreptul lui McVries, când ajunseră la altă răspântie și o femeie începu să zbiere. De ambele părți ale drumului fuseseră ridicate bariere, iar mulțimea se împingea cu nerăbdare în ele și în polițiștii care le păzeau. Fluturau brațe, pancarte, flacoane de loțiune împotriva arsurilor solare.

Femeia care zbiera era voinică și roșie la față. Se năpusti

într-una dintre barierele de tip capră, înalte până la piept, și o răsturnă, trăgând după ea o mulțime de panglici galben-fosforescent utilizate de poliție pentru interzicerea accesului. După aceea se luptă, zgârie și răcni la polițiștii care o țineau în loc. Aceștia icneau de efort.

O cunosc, se gândi Garraty. Nu-i așa că o cunosc?

Baticul albastru, ochii sclipitori, beligeranți, până și rochia bleumarin cu tivul strâmb îi erau familiare. Răcnetele femeii deveniseră incoerente. Unul dintre brațele ce se roteau ca o morișcă lăsase dâre de sânge pe fața unui polițist care o imobilizase – care *încerca* s-o imobilizeze.

Garraty trecu la numai trei metri de ei. După ce-i depăși, știu unde o mai văzuse pe femeie – era, desigur, mama lui Percy. Percy, care încercase să se furișeze în pădure și care fusese teleportat pe lumea cealaltă.

— Îl vreau pe băiatu' meu! urla ea. Îl vreau pe băiatu' meu!

Mulțimea o salută cu entuziasm și imparțialitate. Din spate, un băiețaș o scuipă pe picior, apoi o rupse la fugă.

Jan, se gândi Garraty. Vin spre tine, Jan, mă fut cu orice s-ar întâmpla în jurul meu, îți promit în fața Domnului că vin. Dar McVries avusese dreptate. Jan nu dorise ca el să participe. Plânsese. Îl implorase să se răzgândească. Puteau să aștepte, ea nu dorea să-l piardă, te rog, Ray, nu fi idiot, Marșul cel Lung nu-i altceva decât un măcel...

Stătuseră pe o bancă, lângă chioșcul fanfarei. Fusese cu o lună în urmă, în aprilie, și el o ținea cu brațul după umeri. Jan își dăduse cu parfumul pe care Garraty i-l cumpărase de ziua ei de naștere. Părea să extragă din ea izul acela secret de fată, o aromă întunecată, carnală și ametitoare. Trebuie să merg, îi spusese. Trebuie, nu-nțelegi? Trebuie.

Ray, tu nu pricepi în ce te bagi. Ray, te rog, n-o face. Te iubesc.

În privința asta a avut dreptate, gândi acum în timp ce păşea pe drum. În mod clar nu pricepeam în ce mă băgam.

Dar nu pricep nici măcar acum. Asta-i nebunia situației. Asta-i nebunia pură și simplă.

— Garraty ?

Tresări, brusc surprins, și capul îi zvâcni în sus. Atipise din nou. McVries revenise alături de el.

— Cum te simți ?

— Cum mă simt ? repetă prudent Garraty. Cred că bine. Cred că mă simt bine.

— Barkovitch cedează, rosti McVries cu o satisfacție potolită. Sunt sigur de asta. Vorbește de unul singur. Și șchiopătează.

— Și tu șchiopătezi, spuse Garraty. Și Pearson. Și eu.

— Pe mine mă doare piciorul, asta-i tot. Dar Barkovitch... el își freacă întruna piciorul. Cred c-a făcut întindere musculară.

— De ce-l urăști atât de mult ? De ce nu-l urăști pe Collie Parker ? Sau pe Olson ? Sau pe noi toți ?

— Fiindcă Barkovitch știe ce face.

— Vrei să zici că vrea să-nvingă cu orice preț ?

— Nu știi ce vreau să zic, Ray.

— Mă-ntreb dacă tu însuți știi, zise Garraty. Bineînțeles că-i un ticălos. Poate că numai un ticălos ar putea să-nvingă.

— Băieții buni termină pe ultimul loc ?

— De unde naiba să știu ?

Trecură pe lângă clădirea unei școli cu o singură clasă, acoperită cu șindrilă. Copiii stăteau în curtea de joacă și fluturau din brațe. Câțiva băieți se suiseră pe structurile de bare metalice utilizate pentru gimnastică și încremeniseră ca niște sentinele, iar Garraty își aminti de muncitorii de la depozitul de cherestea.

— Garraty ! răcni unul dintre ei. Ray Garraty ! Garra-*tyyy* !

Un băiețaș cu o claie de păr vâlvoi sărea în sus și-n jos

la nivelul superior al structurilor metalice, agitând din ambele brațe. Garraty îi răspunse fără tragere de inimă. Băiețelul făcu o tumbă, se atârnă cu picioarele de o bară și continuă să dea din mâini. Garraty se simți ușurat când școala și băiatul rămaseră în urmă. Ultima întâlnire fusese prea intensă pentru a se putea gândi mult timp la ea.

Pearson îi se alătură.

— M-am gândit.

— Cruță-ți eforturile, îl sfătui McVries.

— Slăbuț, frate. Slăbuță poanta.

— La ce te-ai gândit ? întrebă Garraty.

— Cât de greu va fi pentru penultimul tip.

— De ce ar fi atât de greu ? întrebă McVries.

— Păi... (Pearson se frecă la ochi, apoi îi miji spre un pin care fusese trăsnit demult.) Știi cum este – să mergi mai mult decât toți, absolut *toți*, mai puțin unul. Mă gândeam c-ar trebui să existe un Premiu și pentru locul al doilea.

— Care ? întrebă inexpresiv McVries.

— Nu știu.

— De pildă, să rămână în viață, sugeră Garraty.

— Cine ar participa la Marș pentru așa ceva ?

— Poate că nimeni, înainte ca Marșul să înceapă. Dar, în clipa de față, eu m-aș simți suficient de fericit și numai cu așa ceva – dă-l dracu' de Premiu și satisfacerea dorințelor mele celor mai intime. Tu ce zici ?

Pearson rămase mult timp pe gânduri.

— Pur și simplu, nu văd care ar fi rostul, răspunse în cele din urmă, pe un ton de scuză.

— Spune-i tu, Pete, zise Garraty.

— Ce să-i spun ? Are dreptate. Sau întregul tort, sau nici o feliuță de tort.

— Sunteți nebuni, făcu Garraty, însă fără prea mare convingere.

Se simțea foarte încins și foarte obosit, iar înapoia ochilor apăruseră semnele îndepărtate ale unei migrene. Poate că așa se manifestă insolațiile, își spuse. Poate că ar fi de altfel calea cea mai bună. Să te prăbușești cu încetinitorul, ca prin vis, pe jumătate conștient, și să te trezești... mort.

— Sigur că da, încuviință McVries, cu amabilitate. Toți suntem nebuni, altfel n-am mai fi aici. Credeam c-am convenit asta cu mult timp în urmă. Noi vrem să murim, Ray. Încă nu ți-a intrat asta în căpățâna aia tare și proastă ? Uită-te la Olson ! Un craniu în vârful unei prăjini. Convinge-mă că el nu vrea să moară. Nu poți. Locul al doilea ? Și-așa e destul de nasol că măcar unul dintre noi trebuie să fie oprit de la ceea ce-și dorește cu adevărat.

— Nu mă pricep la aiureala aia de psihoistorie, spuse brusc Pearson. Eu cred doar că nimeni n-ar trebui lăsat să se claseze al doilea.

Garraty izbucni în râs.

— Ești nebun !

— Acum începi să vezi lucrurile ca mine, râse și McVries. Mai stai nițel la soare, mai fierbe-ți nițel creierii și-o să facem din tine un adevărat preacredincios.

Marșul continuă.

Soarele părea instalat exact pe vârful acoperișului lumii. Mercurul ajunsese la 26,9° (unul dintre băieți avea un termometru de buzunar) și timp de câteva minute clocotitoare tremură lângă liniuța de 27°. Douăzeci și șapte de grade, gândi Garraty. Douăzeci și șapte... Nu-i chiar atât de cald. În iulie, mercurul s-ar fi ridicat cu alte cinci grade. Douăzeci și șapte de grade... Temperatura ideală pentru a sta în curtea din spate, sub un ulm, și a mânca friptură rece de pui, cu salată. Douăzeci și șapte de grade... Perfect pentru un plonjon pe burtă în cel mai apropiat cot al lui Royal River, Iisuse, ce grozav ar fi fost ! Apa era caldă la suprafață, dar jos, la nivelul tălpilor, era rece

și puteai să simți curentul care ți le trăgea ușor, iar pe bolovani erau lipitori pe care le puteai desprinde, dacă nu erai fricos. Apa îți scălda pielea, părul, zona dintre picioare. Simțea furnicături pe pielea lui încinsă, atunci când se gândea la asta. Douăzeci și șapte de grade... Temperatura perfectă ca să te dezbraci, să rămâi numai în slip și să te întinzi în hamacul din curtea din spate, cu o carte bună. Și poate să moțăi. Odată o suise pe Jan alături de el în hamac și stătuseră acolo împreună, legănându-se și sărutându-se, până ce-și simțise mădularul ca pe o bucată de piatră lungă și fierbinte apăsată sub abdomen. Aparent, pe Jan n-o deranjase. Douăzeci și șapte... Iisuse Hristoase, douăzeci și șapte de grade!

Douăzeci și șapte. Douăzeci și șapte-douăzeci și șapte. Repet-o mereu, până-și pierde sensul, până ce îi dispare înțelesul.

— N-am mai fosd așa-ncins în viața mea, mormăi Scramm prin nasul înfundat.

Fața lui lătăreață era roșie și scăldată în sudoare. Își scosese cămașa, dezvelindu-și trunchiul păros. Transpirația se revărsa pe el ca pârâiașele în urma ploilor de primăvară.

— Mai bine pune-ți cămașa înapoi, spuse Baker. O să răcești când va-ncepe să coboare soarele și atunci o să dai cu adevărat de bucluc.

— Banda asda nenorocidă, făcu Scramm. O să ne-omoare.

— Va ploua, zise Baker cercetând cerul pustiu. Trebuie să plouă!

— Nu „trebuie să" nimic, mârâi Collie Parker. În viața mea n-am văzut un stat mai futut.

— Dacă nu-ți place, de ce nu pleci acasă? întrebă Garraty și chicoti prostește.

— Hai sifon!

Garraty își impuse să soarbă numai puțin din bidonaș. Nu voia să sufere de crampe stomacale din cauza apei. Ar fi

fost un mod oribil de a o păți. Cândva avusese parte de așa ceva și o dată îi fusese de ajuns. Îi ajutase pe vecinii lor, familia Elwell, să depoziteze fânul în hambar. Sub acoperișul hambarului era sufocant de fierbinte și ei ridicau pe rând baloturile grele de câte treizeci de kilograme. Garraty comisese greșeala tactică de a bea trei polonice pline cu apă rece ca gheața, adusă de doamna Elwell. Simțise o durere bruscă și copleșitoare în piept, stomac și cap, lunecase pe fân și căzuse inert de sub acoperiș, în camion. Domnul Elwell îl prinsese de mijloc cu palmele lui acoperite de bătături și Garraty vomitase într-o parte, slăbit de chin și de rușine. Îl trimiseseră acasă – un băiat care căzuse la unul dintre primele teste de bărbăție, cu brațele acoperite de iritații provocate de fân și cu pleavă în păr. Plecase spre casă și pârjolul îl lovise în ceafa arsă de soare, ca un baros de cinci kilograme.

Se înfioră convulsiv și pentru o clipă toată pielea i se făcu ca de găină. Migrena îi pulsa oribil înapoia ochilor... cât de simplu ar fi fost să dea drumul la funie.

Privi spre Olson. Olson era tot acolo. Limba i se înnegrea tot mai mult. Fața îi era murdară. Ochii i se holbau orbește. Nu sunt ca el. Doamne Dumnezeule, nu ca el ! Te rog, nu vreau s-o termin ca Olson !

— Asta o să ne radă, făcu Baker, morocănos. N-o s-ajungem în New Hampshire. Fac prinsoare pe ce vreți !

— Acum doi ani i-a bătut grindina, zise Abraham. *Ei* au trecut însă peste granița. Mai exact, patru dintre ei...

— Da, dar căldura i-altceva, comentă Jensen. Când ți-e frig, poți să mergi mai repede și să te-ncălzești. Când ți-e cald, poți să mergi mai încet... și să sfârșești rece. Ce poți să faci ?

— Nu-i corect, se enervă Collie Parker. De ce nu pot organiza blestematul ăsta de Marș în Illinois, unde terenu-i plat ?

— Mie-mi blace-n Maine, zise Scramm. Barker, de ce transbiri așa muld ?

— Tu de ce-ți ștergi mereu mucii din nas ? făcu Parker. Pentru c-așa fac eu. Ai vreo problemă ?

Garraty își privi ceasul, dar se oprise la 10:16. Uitase să-i întoarcă mecanismul.

— Știe cineva cât e ceasul ? întrebă el.

— Ia să văd, făcu Pearson și mîji ochii spre ceasul lui. Un prost și jum'ate, Garraty.

Toți izbucniră în râs.

— Vorbesc serios, spuse el. Mi s-a oprit ceasul.

Pearson se uită din nou.

— Două și două minute. (Privi cerul.) Soarele ăsta n-o să apună mult timp.

Soarele se ațintea cu răutate deasupra vârfurilor pădurii. Încă nu coborâse suficient pentru a proiecta umbră deasupra drumului, iar asta avea să se întâmple probabil abia după o oră sau două. Departe spre sud, Garraty avea impresia că putea să distingă pete liliachii, care puteau fi nori de furtună sau pur și simplu speranțele sale.

Abraham și Collie Parker discutau apatic despre meritele carburatoarelor inversate. Nimeni nu mai avea chef să converseze, așa încât Garraty se îndreptă spre latura opusă a drumului, fluturând la răstimpuri din mână către vreun spectator, dar fără mare entuziasm.

Mărșăluitorii nu mai erau risipiți pe o distanță atât de mare pe cât fuseseră la început. Avangarda se distingea limpede: doi băieți înalți și arămii, cu jachete negre de piele legate în jurul mijlocului. Se zvonea că erau homosexuali, însă Garraty credea asta tot așa cum credea că Soarele se învârtea în jurul Pământului. Nu arătau efeminați și păreau niște tipi destul de drăguți... deși, desigur, bănuia că astea nu aveau cine știe ce legătură cu faptul dacă erau sau nu homosexuali. Chiar dacă ar fi fost, nu era deloc treaba lui. Totuși...

Barkovitch se afla în spatele băieților cu haine de piele,

urmat de McVries, care-i fixa ceafa cu privirea. Pălăria de ploaie galbenă continua să atârne din buzunarul de la spate al lui Barkovitch, care nu lăsa deloc impresia că ar fi început să cedeze. Dimpotrivă, se gândi Garraty cu un fior dureros, McVries arăta mai terminat.

În spatele lui McVries și Barkovitch era un grup dezlânat de șapte-opt băieți – genul de asociere neglijentă care păruse să se formeze și re-formeze în timpul Marșului, cu membri noi și vechi intrând și ieșind întruna. Urma un grup mai mic, după care veneau Scramm, Pearson, Baker, Abraham, Parker și Jensen. Grupul lui Garraty. În apropierea startului mai fuseseră și alții, dar acum nu-și mai amintea numele lor.

În spatele grupului lui mai erau alte două pâlcuri, la care se adăugau solitarii, împrăștiați prin coloana pestriță, aidoma boabelor de piper într-o solniță. Câțiva, ca Olson, erau retrași și catatonici. Alții, ca Stebbins, preferau realmente să fie singuri. Și aproape toți aveau întipărită pe chipuri o expresie preocupată și speriată. Garraty ajunsese să o cunoască prea bine.

Carabinele coborâră și se ațintiră asupra unuia dintre solitarii la care se uitase, un băiat scund și plinuț, cu o vestă ponosită din mătase verde. Garraty avea impresia că primise ultimul avertisment cu o jumătate de oră în urmă. Băiatul privi iute și îngrozit spre arme și iuți pasul. Armele își pierdură interesul oribil, cel puțin pentru moment.

În mod neașteptat, Garraty simți o însuflețire de neînțeles. De acum nu puteau să fie la mai mult de patruzeci de mile de Oldtown și de civilizație... dacă puteai considera civilizație un oraș cu un gater, o fabrică de pantofi și una de canoe. Aveau să ajungă acolo în timpul nopții și după aceea să intre pe autostradă. Autostrada avea să fie parfum de primăvară, în comparație cu șoseaua de aici. Pe autostradă puteai să mergi desculț pe fâșia mediană de iarbă, dacă doreai. Să simți răcoarea din rouă. Iisuse Hristoase, așa ceva avea

să fie grozav! Își tamponă fruntea cu antebrațul. Poate că lucrurile vor ieși totuși bine. Petele liliachii se mai apropiaseră puțintel și erau evident nori de ploaie.

Armele detunară și Garraty nici măcar nu tresări. Băiatul cu vesta de mătase verde își căpătase biletul de ieșire și se holba spre soare. Poate că, la urma urmelor, nici moartea nu era chiar atât de rea. Toți oamenii, până și Maiorul, trebuiau să se confrunte cu ea, mai devreme sau mai târziu. Atunci cine păcălea pe cine, când ajungeai la miezul lucrurilor? Își propuse să țină minte asta și să i-o spună lui McVries la următoarea lor conversație.

Luți niței pasul și decise să-i facă semn cu mâna următoarei fete drăguțe pe care o zărea. Înainte însă de a zări o fată drăguță, îl văzu pe micuțul italian.

Era mai degrabă o caricatură de italian, un omuleț cu o pălărie de fetru turtită și mustață neagră, răsucită la vârfuri. Stătea lângă o furgonetă veche, a cărei ușă din spate era deschisă. Agita brațele și rânjea, dezvelind niște dinți incredibil de albi și de pătrățoși.

Pe podeaua metalică a compartimentului pentru marfă al furgonetei fusese așezată o folie izolantă. Folia era acoperită cu gheață sfărâmată, iar în zeci de locuri, prin gheață, se distingeau felii de pepeni, ca niște surâsuri roz, largi și proaspete.

Garraty simți cum stomacul i se dă de două ori peste cap, exact ca un săritor de la trambulină. Deasupra furgonetei, o pancartă anunța DOM L'ANTIO ÎI IUBEȘTE PE TOȚI MĂRȘĂLUITORII – PEPENI VERZI GRATIS!!!

Câțiva Mărșăluitori, printre care Abraham și Collie Parker, porniră în fugă spre acostament. Toți căpătară avertismente. Aveau viteza mai mare de patru mile pe oră, dar direcția nu era cea cuvenită. Dom L'Antio îi văzu venind și începu să râdă cu sunete cristaline, fericite și sincere. Bătu din palme, le vârî în gheață și scoase doi pumni de felii zâmbitoare de pepeni

roz. Garraty simți cum i se strânge gura pungă de dorință. Nu-l vor lăsa, se gândi. Tot așa cum nu-l lăsaseră nici pe proprietarul prăvăliei să le ofere băuturi răcoritoare. Și apoi: Dar, oh, Doamne, ce gust minunat ar avea ! Ar fi prea mult, Doamne, ca să fie niței mai flexibili, de data asta ? Și de unde o fi făcut rost de pepeni verzi în luna mai ?

Mărșăluitorii se strânseră în exteriorul frânghiilor delimitatoare, mulțimea puțin numeroasă din jurul lui Dom înnebuni de încântare, fu anunțat al doilea avertisment și trei polițiști apărură ca prin farmec pentru a-l opri pe Dom, al cărui glas se auzi puternic și limpede:

— Ce vrei să spui ? Cum adică nu pot ? Ăștia-s pepenii mei, polițist tâmpit ! Dacă vreau să-i dăruiesc, o să-i dăruiesc – alo ! Ce crezi ? Plecați d-aici, capsomanilor !

Un polițist se repezi spre pepenii pe care Dom îi ținea în mâini. Altul se strecură îndărătul lui și trânti ușa furgonetei, închizând-o.

— Ticăloșilor ! răcni din toate puterile Garraty.

Urletul lui fulgeră ca o suliță de cristal prin ziua luminoasă și un polițist privi în jur, surprins și... cu un aer aproape vinovat.

— Blestemații dracului ! zbieră Garraty spre ei. *Avortoni* împuțiți !

— Zi-le, Garraty ! țipă altcineva.

Era Barkovitch, care rânjea, dezvelindu-și dinții ca pe niște cuie lucioase, și-și scutura ambii pumni spre polițiști.

— Zi-le...

Toți urlau acum, iar polițiștii nu erau soldați selectați cu atenție pentru Marșul cel Lung, proaspăt ieșiți din Escadroanele naționale. Erau roșii la față și stânjeniți, dar în același timp îl târau pe Dom cu mâinile pline de surâsurile trandafirii și răcoroase, îndepărtându-l de două ori mai repede de marginea drumului.

Dom fie că uitase să vorbească în engleză, fie că renunțase. Începu să zbiere înjurături suculente în italiană.

Mulțimea îi huidui pe polițiști. O femeie cu pălărie de paie pleoștită azvârli cu aparatul de radio portabil spre unul dintre ei. Îl lovi în cap și-i zbură chipiul. Lui Garraty îi păru rău pentru polițist, totuși continuă să împroaște cu blesteme. Pur și simplu, nu se mai putea opri. Nu credea că expresia aceea, „avortoni", mai era folosită de cineva, poate doar în cărți.

Tocmai când bănuia că Dom L'Antio avea să fie îndepărtat pentru totdeauna din raza lor vizuală, micuțul italian se eliberă și se repezi din nou spre ei, cu mulțimea despicându-se ca prin farmec înaintea lui și închizându-se – sau încercând să se închidă – în fața polițiștilor. Un polițist se azvârli în placaj spre L'Antio, îl prinse în jurul genunchilor și-l doborî. În ultima clipă de echilibru, Dom aruncă minunatele lui felii roz de pepene cât putu mai departe.

— DOM L'ANTIO VĂ IUBEȘTE PE TOȚI ! răcni el.

Mulțimea aclamă isteric. Dom căzu cu fața în țărână și brațele îi fură imediat încătușate la spate. Feliile de pepene zburară prin aer, rotindu-se, iar Garraty hohoti sonor, ridică ambele brațe spre cer și agită triumfător pumnii când îl văzu pe Abraham prinzând una, cu iscusință nonșalantă.

Alții căpătară al treilea avertisment pentru că se opriseră să ridice bucăți de pepene, dar, în mod uluitor, nimeni nu fu împușcat și cinci băieți... ba nu, șase, așa cum văzu Garraty, se aleseseră cu câte ceva. Restul oscilară între a-i ovaționa pe cei care izbutiseră s-o facă și a-i blestema pe soldații cu chipuri de piatră, ale căror expresii puteau fi acum interpretate în mod satisfăcător ca subtil jignite.

— Vă iubesc pe toți ! răcni Abraham.

Chipul său rânjitor era acoperit de zeama roz a pepenelui. Scuipă trei semințe brune în aer.

— La dracu', făcu Collie Parker, fericit. Să fiu al dracu' dracului !

Își afundă fața în pepene, înfulecă flămând, apoi rupse

felia în două. Îi aruncă jumătate lui Garraty, care fu cât pe aici s-o scape de stupoare.

— Ia, țărane ! zbieră Collie. Să nu zici că nu ți-am dat niciodată nimic, târtane !

Garraty izbucni în râs.

— Du-te-n mă-ta ! rosti el.

Pepenele era rece-rece. O parte din zeamă îi intră în nas, alta îi curse pe bărbie și, oh, dulce paradis ! pe gât, scurgându-se prin gâtlej.

Nu-și îngădui să mănânce decât jumătate.

— Pete ! strigă el și-i aruncă restul feliei.

McVries o prinse cu un gest fulgerător, demonstrând talentul pe care nu-l aveau decât marii jucători de baseball. Rânji larg spre Garraty și înfulecă pepenele.

Garraty privi în jur și simți o fericire nebunească gonind prin el, inundându-i inima și făcându-l să-și dorească să se dea roata peste cap pe tot restul drumului. Aproape toți Mărșăluitorii căpătaseră o bucățică de pepene, chiar dacă nu fusese mai mult de un crâmpei de miez agățat de o sămânță.

Ca de obicei, excepția o constituia Stebbins. El privea drumul. Nu avea nimic în mâini și nici un zâmbet pe chip.

Mai dă-l dracu', gândi Garraty, totuși o parte din bucurie îl părăsise. Își simți picioarele îngreunate. Știa că motivul nu era faptul că Stebbins nu se alesese cu nici o bucată. Sau că Stebbins nu dorea nici o bucată. Stebbins nu avea nevoie de așa ceva.

Ora 14:30. Parcurseseră o sută douăzeci și una de mile. Norii de ploaie se apropiau. Se porni o adiere rece, răcorind pielea înfierbântată a lui Garraty. Va ploua iarăși, gândi el. Este bine.

Oamenii de pe marginile drumului își rulau păturile, prindeau bucățele de hârtii luate de vânt și strângeau coșulețele de picnic. Furtuna se apropie leneș de ei și temperatura coborî brusc, de parcă ar fi fost toamnă. Garraty își încheie repede cămașa.

— Vine din nou, i se adresă lui Scramm. Ar fi bine să-ţi pui cămaşa pe tine.

— Glumeşdi? rânji Scramm. Doadă ziua nu m-am simţid mai bine!

— O să fie vijelie! zbieră voios Parker.

Ajunseseră la capătul unei porţiuni plate care cobora apoi lent şi puteau să vadă perdeaua ploii răpăind peste păduri spre ei, sub norii liliachii. Direct deasupra lor, cerul căpătase o nuanţă galbenă bolnăvicioasă. Un cer de tornadă, gândi Garraty. Ar fi însemnat sfârşitul, fără doar şi poate. Ce ar fi făcut, dacă o tornadă ar fi apărut din senin, devastând drumul şi purtându-i pe toţi spre Oz, într-un nor rotitor de praf, bucăţi de pantofi şi seminţe de pepeni?

Izbucni în râs. Vântul îi smulse hohotele din gură.

— McVries!

McVries coti spre el. Se aplecase împotriva vântului, iar hainele îi erau lipite de trup şi fâlfâiau înapoia lui. Părul negru şi cicatricea albă conturată pe chipul bronzat îl făceau să semene cu un căpitan corsar dement, bătut de vânturi, pe puntea corăbiei sale.

— Ce-i? răcni el.

— În regulamente se menţionează ceva despre vreun act ceresc?

McVries căzu pe gânduri.

— Nu, nu cred.

Începu să-şi încheie jacheta.

— Ce se-ntâmplă dacă ne loveşte trăsnetul?

McVries lăsă capul pe spate şi chicoti.

— Murim!

Garraty pufni şi se îndepărtă. Şi alţi Mărşăluitori examinau neliniştiţi cerul. Acesta nu avea să fie un duş rapid, aşa cum fusese cel care-i răcorise după căldura de ieri. Cum spusese Parker? O vijelie? Da, cu siguranţă avea să fie o vijelie!

O șapcă de baseball i se rostogoli printre picioare. Garraty privi peste umăr și văzu un băiat scund privind cu durere după ea. Scramm o prinse și încercă să i-o azvârle băiatului care o pierduse, dar vântul o purtă într-un arc larg, ca descris de un bumerang, și șapca sfârși într-un copac ale cărui ramuri se legănau sălbatic.

Tunetul trosni. Un trident alb-purpuriu de fulgere împunse orizontul. Freamătul liniștitor al vântului printre pini se transformase într-o sută de iele nebune, care băteau din aripi și zbierau.

Carabinele detunară, un pocnet slab, pierdut în tunete și vânt. Garraty întoarse iute capul, încercat de premoniția că Olson își căpătase finalmente glonțul. Olson se găsea însă tot acolo, iar hainele ce-i fâlfâiau în vânt dezvăluiau cât de incredibil de rapid se topise greutatea de pe el. Își pierduse jacheta, și brațele care ieșeau din mânecile scurte ale cămășii erau osoase și subțiri ca niște bețe.

Altcineva era târât de pe drum. Fața era micuță, vlăguită și cât se poate de moartă sub coama de păr răvășită de rafale.

— Dac-ar fi fost un vânt din spate, am fi putut ajunge în Oldtown până la șaisprezece treizeci ! exclamă Barkovitch bucuros.

Își trăsese pălăria de ploaie peste urechi, iar chipul lui ascuțit era fericit și dement. Instantaneu, Garraty înțelese. Își propuse să nu uite să-i spună lui McVries că Barkovitch era nebun.

După câteva minute, vântul încetă. Tunetele se diluară într-o serie de uruituri surde. Căldura reveni spre ei, lipicioasă și aproape insuportabilă după valul de răcoare al vântului.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea ? zbieră Collie Parker. Garraty ! Nenorocitul ăsta de stat își abandonează și ploile ?

— Cred c-o să capeți ceea ce dorești, zise Garraty. Totuși, nu știu dacă o s-o mai dorești atunci când o s-o capeți.

— Alo-oo ! Raymond ! Raymond Garraty !

Capul lui Garraty tresări. Pentru o clipă oribilă, crezu că era maică-sa și imaginile lui Percy îi dansară prin minte. Era însă doar o doamnă în vârstă, cu chip blând, care-l privea de sub o revistă *Vogue* pe care o folosea drept apărătoare împotriva ploii.

— Hoașcă bătrână, murmură Art Baker, de lângă umărul lui.

— Mie mi se pare destul de drăguță. O cunoști ?

— Cunosc genul, făcu Baker cu ură. Seamănă exact cu mătușă-mea Hattie. Îi plăcea să meargă la înmormântări, să asculte plânsetele, bocelile și necrologurile, cu același zâmbet. Ca o mâță care a scăpat în colivia canarului.

— Probabil că-i mama Maiorului, comentă Garraty.

Dorise să facă o glumă, dar nu râse nimeni. Chipul lui Baker se distingea palid și tensionat sub lumina slabă dinspre cerul pe care goneau nori.

— Mătușă-mea Hattie avea nouă copii. Nouă, Garraty ! A înmormântat patru dintre ei, exact cu aceeași privire. Propriile ei vlăstare ! Unora le place să-i vadă pe alții murind. Eu nu pot înțelege asta, tu poți ?

— Nu, răspunse Garraty. (Baker îl tulbura. Tunetul reîncepuse să-și zdrăngăne vagoanele prin cer.) Mătușă-ta Hattie a murit ?

— Nu. (Baker ridică ochii către cer.) Este acasă. Probabil că stă pe veranda din față, în balansoar. Nu mai poate să umble. Stă în balansoar, se leagănă și ascultă buletinele de știri de la radio. Și zâmbește de fiecare dată când aude ultimele cifre. (Își masă coatele cu palmele.) Garraty, tu ai văzut vreodată o pisică mâncându-și puii ?

Garraty nu răspunse. În aer se simțea acum o tensiune electrică, ceva asociat furtunii care se încorda deasupra lor, dar și mai mult decât atât. Nu-și dădea seama despre ce putea fi vorba. Când clipi din ochi, i se păru că vede privirea șuie a lui D'Allessio Zbanghiul fixându-l din întuneric.

Într-un târziu, îi răspunse lui Baker printr-o întrebare.

— Toți din familia ta se ocupă de studiul morții ?

Baker rânji fără entuziasm.

— Să fiu sincer, mă bătea gândul ca peste câțiva ani să urmez o școală pentru antreprenori de pompe funebre. Este o meserie bănoasă. În pompele funebre se mănâncă o pâine chiar și-n momentele de criză economică.

— Eu mă gândisem să mă bag în producția de pisoare, zise Garraty. Să obțin contracte de la cinematografe, popicării și-alte chestii de-astea. Mi se pare beton. Câți fabricanți de pisoare pot să existe în țară ?

— Nu cred însă că mai vreau să devin antreprenor de pompe funebre, spuse Baker. Nu c-ar mai conta prea mult.

Lumina foarte pătrunzătoare a unui fulger imens brăzdă cerul. Urmă bubuitul gargantuesc al unui tunet. Vântul se intensifică în rafale sacadate. Norii goneau peste boltă, ca niște pirați nebuni pe o mare de abanos, desprinsă din coșmaruri.

— Vine, făcu Garraty. Vine, Art !

— Unii zic că nu le pasă, vorbi brusc Baker. „Ceva simplu, asta-i tot ce-mi doresc când o să mor, Don." Așa-i ziceau. Așa-i ziceau lui unchiu-meu. Dar multora le pasă al naibii. Așa mi-a spus el mereu. Încep cu: „Pentru mine ajunge o ladă din lemn de pin" și sfârșesc prin a cumpăra unul mare... plumbuit, dacă le dă mâna. Mulți își trec modelul dorit în testament.

— De ce ? întrebă Garraty.

— La noi, cei mai mulți vor să fie îngropați în cavouri. Deasupra pământului. Nu vor sub pământ, fiindcă la noi, pânza de apă freatică este foarte sus. În umezeala aia, totul putrezește foarte repede. Dacă însă te-nmormântează deasupra pământului, problema o reprezintă șobolanii. Șobolanii mari din mlaștinile Louisianei. Șobolani de morminte. Ăia rod coșciugele din lemn de pin cât ai clipi din ochi.

Vântul trăgea de ei cu mâini invizibile. Garraty își dori ca furtuna să vină cât mai repede. Parcă se afla într-un carusel de nebuni. Indiferent cu cine ar fi stat de vorbă, ajungea la același subiect blestemat.

— Să mă ia dracu' dac-aș face-o, zise el. S-arunc o mie cinci sute de dolari pe ceva, doar ca să țin șobolanii departe, după ce voi fi mort?

— Nu știu, clătină din cap Baker cu pleoapele pe jumătate coborâte, somnoroase. Pe șobolani îi interesează părțile moi, asta mă pune pe gânduri. Parcă-l văd cum roade o găurică în coșciugul meu, cum o mărește și cum până la urmă se strecoară înăuntru. Și vine direct la ochii mei, ca la niște jeleuri. O să-mi mănânce ochii și atunci voi fi o parte din șobolanul ăla. Nu-i așa?

— Nu știu, replică Garraty, îngrețoșat.

— Nu, mulțumesc! O s-aleg modelul plumbuit. În orice ocazie.

— Deși, de fapt, o să ai nevoie de el într-o singură ocazie, făcu Garraty cu un chicotit slab și oripilat.

— Asta-i adevărat, aprobă Baker, solemn.

Fulgerul se ramifică din nou – o dâră aproape trandafirie, care lăsă în urmă iz de ozon. După o clipă, furtuna îi lovi iarăși. Nu mai era însă ploaie, ci grindină.

Pe durata a cinci secunde, fură mitraliați de grindina de dimensiunile unor pietricele. Câțiva băieți țipară, iar Garraty își protejă ochii cu palma. Vântul crescu la intensitatea unui zbieret. Grindina ricoșa și lovea drumul, fețele și trupurile.

Jensen alergă într-un cerc mare, neregulat, cu ochii acoperiți, împleticindu-se și lovindu-se de unul sau altul dintre băieți, copleșit de panică. În cele din urmă, ieși de pe acostament și soldații de pe autoblindat traseră șase-șapte gloanțe în perdeaua unduitoare de grindină înainte de a putea fi siguri. La revedere, Jensen! gândi Garraty. Îmi pare rău, omule!

Ploaia începu apoi să se reverse prin grindină, potopind dealul pe care suiau, topind grindina risipită în jurul picioarelor lor. Îi lovi alt val de piatră, iar ploaie, altă rafală de grindină, după care ploaia căzu în perdele neîntrerupte, punctate de bubuituri sonore de tunete.

— Să fiu al dracu'! răcni Parker, grăbindu-se spre Garraty. (Chipul îi era acoperit de pete roșii și arăta ca un șobolan înecat.) Ăsta-i de-a dreptul...

— ... da, știu, încheie Garraty fraza în locul lui, cel mai futut dintre toate cincizeci și unu de state. Du-te și spală-te pe cap.

Parker dădu capul pe spate, deschise gura și lăsă ploaia rece să-i răpăie înăuntru.

— Asta și fac, la dracu', asta și fac!

Garraty se aplecă împotriva vântului și-l prinse din urmă pe McVries.

— Cum îți place? îl întrebă.

McVries își cuprinse umerii cu brațele și se cutremură.

— Nu poți să le ai pe toate. Acum îmi doresc s-apară soarele.

— Nu va dura mult, zise Garraty, dar se înșela.

La ora 16, continua să plouă.

Capitolul 10

„Știți de ce-mi zic Numărătorul ?
Fiindcă-mi place să număr ! Ah-ha-ha !"
– Numărătorul
Strada Sesame

A doua noapte petrecută pe drum începu fără să fi avut parte de amurg. La ora 16:30, aversele lăsară loc unei burnițe ușoare, dar reci. Burnița continuă până aproape de ora 20. După aceea, norii porniră să se destrame și se zăriră stelele sclipitoare, licărind indiferent.

Garraty se strânse mai mult în interiorul hainelor ude și nu avu nevoie de un meteorolog pentru a ști din ce direcție sufla vântul. Primăvara capricioasă îndepărtase căldura înmiresmată care-i însoțise până atunci, ca și cum ar fi fost un preș vechi pe care-l smulsese de sub tălpile lor.

Poate că mulțimile aveau să asigure căldură. Zăpușeală radiată de trupuri sau altceva similar. Tot mai mulți spectatori erau înșiruiți pe marginile drumului. Se înghesuiau unul în altul, pentru a se încălzi, dar nu erau expansivi. Îi priveau pe Mărșăluitori trecând, apoi plecau acasă ori se grăbeau spre următorul punct de unde îi puteau vedea cât mai bine. Dacă așteptau să vadă sânge, nu avură parte de prea mult. După Jensen, pierdură doar doi, ambii niște pușți care leșinaseră pur și simplu. În felul acesta fuseseră reduși exact la jumătate.

Ba nu... de fapt, trecuseră de jumătate. Cincizeci pieriseră, mai trebuia să dispară patruzeci și nouă.

Garraty mergea de unul singur. Îi era prea frig ca să simtă somnul. Strângea din buze, pentru a le împiedica să tremure. Olson continua să fie printre ei; se făcuseră niște pariuri fără tragere de inimă, potrivit cărora Olson avea să fie al cincizecilea care să primească biletul de ieșire – băiatul de la jumătate. Nu se întâmplase însă așa. Onoarea bornei respective revenise numărului 13, Roger Fenum. Celebrul și nenorocosul număr 13. Garraty începuse să se gândească la faptul că Olson avea să meargă la nesfârșit. Poate până murea de foame. Se ferecase în siguranță, într-un loc aflat mai presus de suferință. Se gândi că, dacă Olson ar fi învins, ar fi fost un soi de răzbunare a sorții. Își putea închipui titlurile: MARȘUL CEL LUNG CÂȘTIGAT DE UN MORT!

Nu-și mai simțea degetele de la picioare. Le mișcă violent, atingându-le de căptușeala tocită a pantofilor, și nu simți nimic. Adevărata durere nu era însă acum în degete, ci în bolta plantară. O durere ascuțită, sfredelitoare, care-l înjunghia în sus, prin gambe, la fiecare pas. Îl făcea să-și amintească de un basm pe care i-l citise mama lui, când era mic. În basm era vorba despre o sirenă care-și dorea să fie femeie adevărată, din carne și oase. Atât doar că avea coadă, dar o zână sau altcineva îi spusese că ar putea să capete picioare, dacă și le dorea cu adevărat. Fiecare pas pe care avea să-l facă pe uscat avea să fie ca și cum ar fi călcat pe lame de cuțit, dar putea să aibă picioarele dacă și le dorea cu adevărat, iar ea spusese da, sunt de acord, și chiar asta era Marșul cel Lung. În rezumat...

— Avertisment! Avertisment, numărul 47!

— Te-am auzit, se răsti Garraty îmbufnat și iuți pasul.

Pădurile se răriseră. Partea nordică a statului rămăsese în urma lor. Trecură prin două așezări liniștite, pe care drumul le traversa în lung, iar trotuarele ticsite de spectatori fură simple

umbre sub lămpile stradale a căror lumină era difuză din cauza burniței. Nimeni nu ovaționă prea puternic. Probabil din cauza frigului. Era prea frig și, Iisuse Hristoase, acum trebuia să scape de alt avertisment, iar asta era una dintre chestiile care te scoteau din minți.

Picioarele îi încetineau din nou și se sili să mărească pasul. Undeva în față, destul de departe, Barkovitch spuse ceva și continuă printr-un hohot scurt de râs neplăcut. Răspunsul lui McVries se auzi limpede:

— Gura, ucigașule!

Barkovitch îi spuse lui McVries să se ducă dracului, iar acum păruse destul de iritat de replica aceea pe care o primea cu regularitate. Garraty surâse slab în beznă.

Rămăsese în urmă până aproape de coada coloanei și, șovăitor, își dădu seama că se îndrepta spre Stebbins. Ceva din Stebbins îl fascina. Decise însă că nu-i păsa în mod deosebit ce anume era acel „ceva". Sosise momentul să nu se mai gândească la astfel de lucruri. Nu avea nimic de câștigat din asta. Nu era decât una dintre chestiile alea care te scot din minți.

Din beznă apăru o uriașă săgeată luminoasă, sclipind ca un spirit malefic. Brusc, o fanfară atacă un marș. După intensitatea sunetului, părea o orchestră destul de mare. Ovațiile se auzeau mai puternic. Văzduhul era înțesat de particule plutitoare și, pentru un moment de derută, Garraty crezu că ningea. Nu era însă zăpadă, ci confeti. Intrau pe alt drum. Cel vechi făcea joncțiunea perpendicular pe drumul nou, și alt indicator al autostrăzii Maine anunța că Oldtown se afla la numai șaisprezece mile depărtare. Garraty încercă un sentiment vag de surescitare, poate chiar de mândrie. După Oldtown cunoștea traseul. L-ar fi putut desena cu ochii închiși.

— Poate că-i avantajul tău. Nu cred, dar poate că este.

Garraty tresări. Fusese ca și când Stebbins ridicase capacul minții sale și trăsese cu ochiul înăuntru.

— Ce ?

— Este regiunea ta, nu ?

— Nu pe-aici. N-am fost în viața mea la nord de Greenbush, decât acum, când ne-am prezentat la start. Și n-am venit pe ruta asta.

Fanfara rămase în spate, cu tubele și clarinetele sclipind încețoșat în noaptea umedă.

— Dar trecem prin orașul tău natal, nu ?

— Nu, însă destul de aproape de el.

Stebbins scoase un mârâit. Garraty coborî ochii spre picioarele lui și văzu cu surprindere că Stebbins își scosese tenișii și purta acum o pereche de mocasini moi. Tenișii îi vârâse la brâu, peste cămașă.

— Îi păstrez pentru orice eventualitate, spuse Stebbins, totuși cred că voi termina cu mocasinii.

— Aha !

Trecură pe lângă un turn radio, care se ridica scheletic pe un câmp pustiu. În vârful său, o luminiță roșie pulsa cu regularitatea unei inimi.

— Vrei să-i vezi pe cei dragi ?

— Da, recunoscu Garraty.

— Ce se va întâmpla după aceea ?

— Ce să se-ntâmple ? strânse din umeri Garraty. O să merg mai departe pe drum... așa cred. Doar dacă nu cumva veți fi cu toții atât de amabili încât să vă-ncasați până atunci biletele de ieșire.

— Ah, nu cred asta, surâse îndepărtat Stebbins. Ești sigur că nu vei ieși din cursă ? Adică după ce-i vei vedea...

— Omule, nu sunt sigur de absolut nimic, zise Garraty. Nu știam multe când am pornit în Marș, iar acum știu și mai puține.

— Crezi că ai o șansă ?

— Nu știu nici asta. Nu știu nici măcar de ce mă sinchisesc să stau de vorbă cu tine. Este ca și cum aș vorbi cu fumul.

Hăt departe, sirenele mașinilor de poliție urlară și vuiră în noapte.

— Cineva s-a strecurat pe drum, în față, unde polițiștii sunt mai răsfirați, spuse Stebbins. Localnicii devin tot mai agitați, Garraty. Gândește-te la toți oamenii aceia, care părăsesc drumul, ascultători, pentru tine.

— Și pentru tine.

— Și pentru mine, încuviință Stebbins, apoi nu mai rosti nimic mult timp.

Gulerul cămășii țesute fâlfâia dezordonat în vânt, izbindu-l peste gât.

— Este uluitor, spuse el în cele din urmă, felul în care mintea dirijează corpul, felul în care îi poate prelua controlul, dictându-i ce să facă. O gospodină obișnuită poate parcurge până la șaisprezece mile pe zi, între frigider, scândura de călcat și frânghia de întins rufe. La sfârșitul zilei, este gata să-și ridice picioarele pe masă, totuși nu-i epuizată. Un comis-voiajor, care bate din ușă în ușă, poate străbate șaisprezece mile. Un licean legitimat la fotbal merge și aleargă douăzeci și patru-douăzeci și opt de mile... asta într-o zi întreagă, de dimineața de când se scoală, până seara la culcare. Toți obosesc, dar nici unul nu-i epuizat.

— Mda.

— Dar să presupunem că-i zici gospodinei: azi trebuie să străbați șaisprezece mile înainte să ai voie să cinezi.

Garraty încuviință din cap.

— Ar fi epuizată, în loc să fie obosită.

Stebbins nu spuse nimic și Garraty avu impresia că îl dezamăgise.

— Păi... n-ar fi așa ?

— Nu crezi că s-ar grăbi să străbată cele șaisprezece mile până la amiază, pentru ca să-și poată scoate pantofii și să-și petreacă după-amiaza uitându-se la telenovele ? Eu așa cred. Tu ești obosit, Garraty ?

— Da, răspunse Garraty, scurt. Sunt obosit.

— Epuizat?

— Pe calea spre epuizare.

— Nu, încă nu ești epuizat, Garraty. (Arătă cu degetul spre silueta lui Olson.) *Asta* înseamnă epuizare. El este aproape stors.

Garraty îl privi pe Olson fascinat, parcă așteptându-se să-l vadă prăbușindu-se la comanda lui Stebbins.

— Și ce vrei să spui?

— Întreabă-l pe amicul tău glumeț, Art Baker. Catârului nu-i place să tragă la plug, dar îi plac morcovii și de aceea îi atârni un morcov în fața ochilor. Un catâr fără morcov ajunge să fie epuizat. Un catâr cu morcov rezistă mult timp, fiind doar obosit. Ai priceput?

— Nu.

— O să-nțelegi, zâmbi din nou Stebbins. Privește-l pe Olson. El și-a pierdut cheful pentru morcov. Încă nu știe asta, dar l-a pierdut. Privește-l pe Olson, Garraty. Poți să-nveți de la el.

Garraty se uită cu atenție la Stebbins, neștiind cât de în serios să-i ia cuvintele. Stebbins râse sonor, cu un hohot plin și bogat – un sunet surprinzător, care-i făcu pe alți Mărșăluitori să privească în direcția lui.

— Du-te! Du-te și vorbește cu el, Garraty. Dacă nu-ți va răspunde, apropie-te mult și privește-l cu atenție. Niciodată nu-i prea târziu ca să-nveți.

Garraty înghiți un nod.

— Vrei să zici că-i o lecție foarte importantă?

Stebbins se opri din râs. Prinse încheietura mâinii lui Garraty într-o strânsoare puternică.

— Poate că-i lecția cea mai importantă pe care o vei învăța vreodată. Secretul vieții care triumfă asupra morții. Simplifică ecuația aceea și-ți poți îngădui să mori, Garraty. Îți poți petrece viața ca un pilangiu care o ține dintr-un chef într-altul.

Își coborî mâna, și Garraty își masă lent încheietura. Stebbins părea să-l ignore. Ușor nervos, se îndepărtă de el și merse către Olson.

I se păru că o coardă invizibilă îl trăgea spre Olson. Se apropie de el dintr-o parte, venind la ora patru, cum ar zice aviatorii. Încercă să-i distingă fața.

Cândva, cu mult timp în urmă, petrecuse treaz o noapte teribil de lungă, fiind înspăimântat de un film în care rolul principal fusese deținut... de cine oare ? Parcă Robert Mitchum, nu ? Mitchum jucase în rolul unui evanghelist sudist, care era un ucigaș nevropat. Acum, silueta lui Olson semăna puțin cu a lui Mitchum. Forma lui parcă se alungise, pe măsură ce greutatea i se diminuase. Pielea i se descuama din cauza deshidratării. Ochii i se afundaseră în găvanele scobite. Părul îi flutura în toate părțile, ca mătasea de pe știuleții de porumb în bătaia vântului.

De fapt, nu-i decât un robot, un simplu automat. Mai poate să existe un Olson acolo, ascunzându-se ? Nu. Este dus. Sunt absolut sigur că Olson, care stătea pe iarbă, glumea și povestea despre puștiul care a încremenit pe linia de plecare și a încasat biletul chiar acolo, acel Olson a dispărut. Acesta nu-i decât o creatură de lut mort.

— Olson ? șopti el.

Olson continua să meargă. Era aidoma unei case bântuite și înainta, împleticindu-se pe picioare nesigure. Olson făcuse pe el. Olson mirosea urât.

— Olson, poți vorbi ?

Olson mergea mai departe. Chipul lui era ațintit spre beznă și el *înainta*, da, *înainta*. Ceva funcționa acolo, ceva continua să ticăiască, dar...

Ceva, da, *ceva* funcționa, însă ce anume ?

Atacară altă pantă ascendentă lungă. Răsuflarea deveni tot mai scurtă și mai scurtă în plămânii lui Garraty, până ce gâfâi precum un câine. Fuioare micuțe de aburi se ridicau

din hainele lui umede. Pe sub ei trecea un râu, întinzându-se în întuneric ca un șarpe argintiu. Bănui că era Stillwater. Stillwater se afla în apropiere de Oldtown. Se auziră câteva urale lipsite de entuziasm, dar nu prea multe. Mai departe, cuibărită pe malul opus al cotului pe care-l făcea râul (poate că, de fapt, era Penobscot), se distingea o pată de lumini. O pată de lumini mai mică pe celălalt mal ar fi fost Milford și Bradley. Oldtown. Ajunseseră la Oldtown.

— Olson, vorbi el. Ăla este Oldtown. Luminile alea sunt din Oldtown. Ajungem acolo, amice.

Olson nu răspunse nimic. Garraty își aminti acum ce anume îl obsedase, stându-i pe vârful limbii, și, de fapt, nu era nimic esențial. Atâta doar că Olson îi reamintea de Olandezul Zburător, care continua să navigheze, fără se oprească, după ce toți membrii echipajului său muriseră.

Coborâră repede un deal lung, trecură printr-o curbă periculoasă și trecură un pod care, conform plăcuței indicatoare, unea malurile lui Meadow Brook. De cealaltă parte a podului exista alt indicator PANTĂ ABRUPTĂ. CAMIONAGII, FOLOSIȚI TREPTELE DE VITEZE INFERIOARE. Unii Mărșăluitori gemură.

Era într-adevăr o pantă abruptă, care se ridica deasupra lor ca un tobogan. Nu era foarte lungă; în ciuda întunericului, puteau să-i zărească vârful. Dar era realmente abruptă. Foarte, foarte abruptă.

Începură să urce.

Garraty se aplecă spre înainte, simțind cum controlul său asupra respirației începe să scadă imediat. Până-n vârf o să gâfâi ca un disperat, gândi el... apoi se ivi alt gând, *dacă* ajung până-n vârf. Proteste înverșunate izbucniră în ambele picioare. Pornră din coapse și coborâră treptat. Picioarele urlau că pur și simplu nu aveau să mai accepte să facă așa ceva.

Ba o veți face, le spuse Garraty. O veți face sau veți muri.

Nu ne pasă, îi răspunseră picioarele. Nu ne pasă dacă murim, murim, murim.

Mușchii părură că se înmoaie, topindu-se ca untul lăsat sub un soare puternic. Îi tremurau, aproape scăpați de sub control. Zvâcneau aidoma unor marionete mânuite fără pricepere.

Avertismente răsunară în dreapta și în stânga, și Garraty își dădu seama că în foarte scurt timp avea să primească și el unul. Își menținu ochii asupra lui Olson, silindu-se să-i urmeze ritmul. Aveau să meargă împreună, aveau să treacă peste creasta pantei ucigașe și apoi avea să-l determine pe Olson să-i destăinuiască secretul său. Atunci totul avea să fie în regulă și el nu va mai trebui să-și facă griji în legătură cu Stebbins sau McVries, sau Jan, sau tatăl lui, nu, nici chiar cu D'Allessio Zbanghiul, care-și turtise capul pe un zid de piatră de lângă U. S. 1 ca și cum ar fi fost o picătură de clei.

Cât mai avea – treizeci de metri ? Cincisprezece ? Cât ?

De acum gâfâia.

Se auziră primele împușcături. Un țipăt puternic și schelălăit fu înecat în alte împușcături. În creasta pantei, încă cineva își căpătă biletul de ieșire. În beznă, Garraty nu putea să distingă nimic. Pulsul lui torturat îi ciocănea în tâmple. Descoperi că-l durea exact undeva de cei care o încasaseră de data asta. Nu conta. Importantă era numai durerea, durerea care-i făcea zdrențe picioarele și plămânii.

Creasta se rotunji, deveni plată și se rotunji din nou, pe panta descendentă. Partea opusă cobora în, fiindi perfectă pentru a-ți recâștiga suflul, totuși senzația de gelatină din mușchi nu voia să-l părăsească. Or să-mi cedeze picioarele, gândi calm Garraty. Nu mă vor duce niciodată până-n Freeport. Nu cred că pot ajunge până-n Oldtown. Cred că mor.

Un sunet începu atunci să răsune în noapte, sălbatic și orgiastic. Era un glas... erau mai multe glasuri care repetau același lucru, iar și iar:

Garraty ! Garraty ! GARRATY ! GARRATY ! GARRATY !

Era Dumnezeu sau tatăl lui, care se pregătea să-i reteze picioarele înainte de a putea să afle secretul, secretul, secretul de a...

Ca un tunet: *GARRATY ! GARRATY ! GARRATY !*

Nu era tatăl lui și nici Dumnezeu. Păreau să fie toți elevii din liceul Oldtown, care-i scandau numele la unison. Când îi zăriră fața palidă, obosită și încordată, strigătul repetat egal și monoton se dizolvă în ovații sălbatice. Majoretele fluturau pampoane. Băieții fluierau ascuțit și-și sărutau prietenele. Garraty dădu și el din braț, zâmbi, încuviință din cap și se apropie pe furiș de Olson.

— Olson, șopti el. Olson !

Ochii lui Olson părură să licărească infim. O scânteie de viață, ca unica rotație a unui starter vechi într-un automobil bun numai pentru cimitirul de mașini.

— Spune-mi cum, Olson, șopti el. Spune-mi ce să fac.

Liceenii (am fost și eu cândva în liceu, se întrebă Garraty, sau a fost doar un vis ?) rămaseră în urma lor, continuând să aclame frenetic.

Ochii lui Olson se mișcară sacadat în orbite, de parcă ar fi fost ruginiți de mult timp și ar fi trebuit să fie lubrifiați. Gura i se deschise cu un plescăit audibil.

— Asta-i, murmură Garraty, nerăbdător. Vorbește ! Vorbește-mi, Olson ! Spune-mi. Spune-mi !

— Ah ! spuse Olson. Ah ! Ah !

Garraty se apropie și mai mult. Puse o mână pe umărul lui Olson și se aplecă în norișorul urât mirositor de transpirație, halenă și urină.

— Te rog, zise Garraty. Încearcă mai tare.

— Ga... Gră... Grădina Domnului...

— Grădina Domnului, repetă îndoielnic Garraty. Ce-i cu grădina Domnului, Olson ?

— Este plină... De... Buruieni, spuse Olson cu tristețe. (Bărbia îi ricoșă din piept.) Eu...

Garraty nu rosti nimic. Nu putea. Urcau acum alt deal și reîncepuse să gâfâie. Olson nu părea să-și fi pierdut deloc suflul.

— Nu... Vreau... Să mor, termină Olson propoziția.

Ochii lui Garraty erau sudați de epava adumbrită a chipului lui Olson. Olson se întoarse scârțâind către el.

— Ah ? (Olson ridică lent capul care i se bălăngănea.) Ga... Ga... Garraty ?

— Da, eu sunt.

— Cât este ora ?

Garraty își potrivise ceasul și-i întorsese mecanismul cu puțin timp înainte. Dumnezeu știa de ce o făcuse.

— Nouă fără un sfert.

— Nu-i... Nu-i mai... Târziu ?

O ușoară surprindere se lăți peste chipul de bătrân zdruncinat al lui Olson.

— Olson...

Îl scutură ușor de umăr și întregul corp al lui Olson păru că se zguduie, ca un eșafodaj în furtună.

— Care-i treaba ? (Garraty izbucni pe neașteptate într-un chicotit de nebun.) Care-i treaba, Alfie ?

Olson îl privi cu o șiretenie calculată.

— Garraty, șopti el.

Răsuflarea îi era ca duhoarea unei canalizări.

— Ce-i ?

— Cât este ora ?

— La dracu' ! răcni Garraty.

Întoarse iute capul, dar Stebbins avea privirea ațintită asupra drumului. Dacă râdea de el, era prea întuneric ca să-și dea seama.

— Garraty ?

— Ce-i ? făcu Garraty mai încet.

— Ii... Iisus te va mântui.

Olson ridică fruntea complet și începu să iasă de pe drum. Se îndrepta către autoblindat.

— Avertisment! Avertisment, numărul 70!

Băiatul nu-și încetini nici măcar o clipă mersul care avea o demnitate funestă. Rumoarea mulțimii încetă. Spectatorii priveau cu ochi holbați.

Olson nu șovăi nici o secundă. Ajunse la acostamentul moale, puse mâinile pe flancul autoblindatului și începu să se cațere cu greutate pe acesta.

— Olson! zbieră Abraham, uluit. Hei, ăla-i Hank Olson!

Soldații coborâră armele într-o armonie perfectă pe patru voci. Olson înhăță țeava celei mai apropiate carabine și o smulse din mâinile celui care o ținea, de parcă n-ar fi fost decât bețișorul unei înghețate. Arma zăngăni prin mulțime și lumea se îndepărtă de ea, țipând, ca și cum ar fi fost o viperă vie.

Apoi una dintre celelalte trei carabine detună și Garraty văzu destul de clar flacăra din capătul țevii. Văzu unduirea smucită a cămășii lui Olson, când glonțul îi pătrunse în abdomen și-i ieși prin spinare.

Olson nu se opri. Ajunse deasupra autoblindatului și prinse țeava armei care tocmai îl împușcase. O ridică în aer, chiar în clipa când aceasta trase din nou.

— Rade-i! urlă McVries sălbatic de undeva din față. Rade-i, Olson! Omoară-i! Omoară-i!

Celelalte două carabine bubuiră la unison și impactul gloanțelor de calibru mare îl azvârli pe Olson de pe autoblindat. Aterizâ pe spate, cu membrele rășchirate, ca răstignit pe cruce. Într-o parte, abdomenul îi era înnegrit și făcut ferfeniță. Alte trei gloanțe fură trase în el. Soldatul care fusese dezarmat de Olson scosese altă carabină (fără nici un efort) din interiorul autoblindatului.

Olson se sculă în capul oaselor. Își duse mâinile la burtă

și privi calm spre soldații încordați de pe vehiculul masiv. Soldații îl priviră în tăcere.

— Ticăloșilor ! gemu McVries. Ticăloși cu mâinile pătate de sânge !

Olson începu să se ridice. O rafală de gloanțe îl culcă.

Dinapoia lui Garraty se auzi un sunet. Nu trebuia să se întoarcă pentru a ști că era Stebbins. Stebbins râdea încetișor.

Olson se sculă iarăși în capul oaselor. Armele continuau să fie ațintite asupra lui, dar soldații nu mai trăgeau. Pe autoblindat, siluetele lor păreau să trădeze aproape curiozitate.

Lent, ca și când ar fi cumpănit pe îndelete, Olson se ridică în picioare, cu palmele încrucișate pe burtă. Păru că adulmecă aerul în căutarea direcției bune, se răsuci lent în sensul de înaintare al Marșului și porni să meargă, împleticindu-se.

— Cruțați-i chinurile ! urlă răgușit un glas șocat. Pentru numele lui Dumnezeu, cruțați-i chinurile !

Șerpii vineții ai intestinelor lui Olson îi alunecau încetișor printre degete. Coborau aidoma unui șirag de cârnați pe lângă bazin, fluturând obscen între picioare. El se opri, se aplecă parcă pentru a le recupera (să le *recupereze*, gândi Garraty într-un extaz de uimire și oroare) și vomită un șuvoi mare de sânge și bilă. Merse mai departe, îndoit din mijloc. Chipul îi era calm și blând.

— Dumnezeule, făcu Abraham și se întoarse către Garraty, acoperindu-și gura cu palmele.

Fața îi era albă ca varul și brânzoasă. Ochii aproape că-i ieșiseră din orbite. Privirea era copleșită de teroare.

— Dumnezeule, Ray, ce monstruozitate odioasă, Iisuse !

Începu să vomite și voma i se revărsă printre degete.

Uite așa, moș Abe și-a pierdut prăjiturelele, gândi Garraty, detașat. Nu așa se respectă Recomandarea 13, Abe.

— L-au împușcat în mațe, rosti Stebbins dinapoia lui Garraty. Fac chestia asta în mod premeditat, ca să descu-

rajeze pe oricine ar vrea să mai încerce numărul clasic al Atacului asupra Brigăzii Ușoare.

— Cară-te de lângă mine, șuieră Garraty, altfel îți rup capul!

Stebbins rămase iute în urmă.

— Avertisment! Avertisment, numărul 88!

Râsetul lui Stebbins pluti ușor spre el.

Olson căzu în genunchi. Capul îi atârna între brațele proptite pe drum.

O carabină bubui, glonțul mușcă asfaltul lângă mâna stângă a lui Olson și ricoșă țiuind. Olson începu să se ridice lent, fără putere. Se joacă cu el, gândi Garraty. Toată chestia asta trebuie să fie teribil de plictisitoare pentru ei, așa încât se joacă cu Olson. Este amuzant Olson, băieți? Vă distrează ca lumea?

Garraty începu să plângă. Alergă spre Olson și căzu în genunchi lângă el, lipind de pieptul lui fața obosită și îmbujorată, ca de tuberculos. Plânse cu sughițuri în părul uscat, care mirosea urât.

— Avertisment! Avertisment, numărul 47!

— Avertisment! Avertisment, numărul 61!

McVries trăgea de el. Din nou McVries.

— Scoală-te, Ray, scoală-te, nu-l poți ajuta, pentru numele lui Dumnezeu, scoală-te!

— Nu-i *cinstit*! hohoti Garraty. (Pometele obrazului îi era mânjit de sângele lipicios al lui Olson.) Nu-i drept!

— Știu. Haide. Haide!

Garraty se ridică în picioare. El și McVries începură să meargă repede, cu spatele înainte, privindu-l pe Olson care stătea în genunchi. Olson se sculă în picioare. Rămase cu tălpile de o parte și cealaltă a liniei albe. Ridică ambele brațe spre cer. Mulțimea oftă încetișor.

— AM *GREȘIT*! urlă Olson, din rărunchi, apoi căzu în față, mort.

Soldații de pe autoblindat traseră alte două gloanțe în el, după care îl evacuară aferați de pe drum.

— Da, asta-i.

Merseră în tăcere vreo zece minute și Garraty încercă o vagă alinare din simpla prezență a lui McVries.

— Am început să disting ceva-ceva, Pete, vorbi el, în cele din urmă. Există un tipar. Nu-i chiar totul lipsit de sens.

— Da ? Nu te bizui pe asta.

— A vorbit cu mine, Pete. Nu era mort înainte să-l împuște. Era *viu*.

Acum i se părea că lucrul acela era cel mai important din episodul Olson. Îl repetă.

— Era *viu*.

— Nu cred că asta schimbă cu ceva lucrurile, oftă McVries, obosit. Nu-i decât un număr. O parte din numărătoarea trupurilor. Numărul cincizeci și trei. Asta înseamnă că suntem nițel mai aproape de sfârșit, și nimic altceva.

— Nu crezi ceea ce spui.

— Nu-mi spune tu ce cred și ce nu ! se răsti McVries. Termină cu subiectul ăsta, ți-e așa de greu ?

— Cred că suntem la treisprezece mile de Oldtown, spuse Garraty.

— Să fiu al dracului !

— Știi cum se mai simte Scramm ?

— Nu-s medicul lui. De ce nu te duci să-ți bagi termometrul în fundul lui ?

— Ce dracu' te roade ?

McVries izbucni într-un râs necontrolat.

— Uite unde suntem, uite unde suntem... și tu vrei să știi ce dracu' *mă roade* ? ! Mă-ngrijorează impozitul de la anul, aia mă roade. Mă-ngrijorează prețul grâului în Dakota de Sud, aia mă roade. Garraty, îi cădeau *mațele*, Garraty, în final umbla cu *mațele curgându-i afară*, și asta mă roade, asta mă *roade*...

Se întrerupse și Garraty îl urmări luptându-se să nu vomite. Pe neașteptate, McVries rosti:

— Lui Scramm nu-i este bine.

— Serios ?

— Collie Parker i-a pus mâna pe frunte și zicea că ardea rău de tot. Vorbește în dodii. Despre nevastă-sa, despre Phoenix, Flagstaff, chestii stranii despre indienii hopi și navajo și despre păpușile kachina[1]... e greu de-nțeles.

— Cât mai poate să meargă ?

— Cine poate ști ? S-ar putea totuși să reziste mai mult decât noi toți. Are constituția unui taur și se străduiește din răsputeri. Iisuse, ce obosit sunt !

— Și Barkovitch ?

— S-a mai deșteptat. Știe că mulți dintre noi vor fi bucuroși să-l vadă căpătând biletul de ieșire. A decis să-mi supraviețuiască, futu-l în noroc de piticanie ! Nu-i place că mă țin pe urma lui. Nasol, o știu prea bine !

McVries emise râsul lui sălbatic. Lui Garraty nu-i plăcea deloc cum suna.

— Totuși, e speriat. A încetat să se mai bizuie pe plămâni și a trecut doar pe rezistența picioarelor.

— Toți facem asta.

— Mda. Se apropie Oldtown. Treisprezece mile, ziceai ?

— Exact.

— Garraty, pot să-ți spun ceva ?

— Bineînțeles. O să duc secretul cu mine-n mormânt.

— Aici cred că ai dreptate.

Cineva din mulțime aruncă o petardă. Garraty și McVries tresăriră. Câteva femei țipară ascuțit. Un bărbat mătăhălos, aflat chiar în primul rând, blestemă cu gura plină de floricele.

1. Obiecte de cult în religia indienilor hopi (n. trad.).

— Motivul pentru care toate astea sunt atât de oribile, spuse McVries, este că-i pur și simplu ceva banal. Știi ? Ne-am vândut sufletele pentru niște banalități. Olson – a fost banal. Sigur că da, a fost și magnific, dar caracteristicile astea nu se exclud reciproc. A fost în același timp magnific și banal. În oricare ipostază sau în ambele, a murit tot ca un gândac sub microscop.

— Ești la fel de rău ca Stebbins, comentă Garraty, nemulțumit.

— Mai bine m-ar fi omorât Priscilla, zise McVries. Cel puțin, n-ar fi fost ceva...

— Banal, încheie Garraty, în locul lui.

— Da, cred că...

— Uite care-i treaba, aș dori să aținesc nițel, dac-o să pot. Te superi ?

— Nu. Scuză-mă.

McVries păruse sec și jignit.

— Îmi cer *realmente* scuze, zise Garraty. Nu trebuie să pui la inimă. Este...

— Banal, încheie McVries.

Emise pentru a treia oară râsetul lui de nebun și se îndepărtă. Garraty își dori – nu pentru prima oară – să nu fi legat prietenii în Marșul cel Lung. Avea să-i fie greu. De fapt, deja îi era greu.

Simți o mișcare lentă prin intestin. În curând trebuia să-l golească. Gândul ăsta îl făcu să scrâșnească din dinți. Lumea avea să-l arate cu degetul și să râdă. Avea să-și facă nevoile în mijlocul străzii, ca un câine maidanez, și după aceea oamenii aveau să-i adune fecalele cu șervețele de hârtie și să le pună în sticluțe, ca suveniruri. Părea imposibil să facă una ca asta, dar el știa că așa ceva se întâmplase.

Olson, cu mațele curgându-i din burtă.

McVries, Priscilla și fabrica de pijamale.

Scramm, strălucind de febră.

Abraham... ce preț are jobenul, domnilor spectatori?

Bărbia lui Garraty coborî în piept. Picoti. Marșul continuă.

Peste deal și peste vale, peste râu și iar pe cale. Peste pod, prin orășele, pe la geamul mândrei mele. Garraty chicoti în străfundurile neclare ale minții. Picioarele îi tropăiau pe asfalt și tocul desprins fâlfâia, desfăcându-se tot mai mult, ca ochelarii de cal ai unei mârțoage moarte.

Gândesc, deci exist. Lecția de latină din anul I de liceu. Refrene vechi într-o limbă moartă. Unghie-deget-mână-mâța-i-în-fântână. Cine a împins-o? Mica Jackie Flynso.

Sunt, deci exist.

Altă petardă explodă. Se auziră aclamații și ovații. Autoblindatul zăngăni și hurui, Garraty se încordă să audă sunetul numărului său și moțăi mai adânc.

Tăticule, nu m-am bucurat când a trebuit să pleci, dar nici nu ți-am dus dorul cât ai lipsit. Iartă-mă! Dar nu ăsta-i motivul pentru care mă aflu aici. Nu am nici un impuls subconștient de a mă sinucide, regret, Stebbins. Regret tare mult, dar...

Carabinele bubuiră, făcându-l să tresară și trezindu-l, apoi auzi bufnetul familiar ca de sac cu cartofi, al altui băiat care mergea în casa lui Iisus. Mulțimea zbieră de oroare și mugi de aprobare.

— Garraty! țipă o femeie. Ray *Garraty*!

Glasul era aspru și în același timp jalnic.

— Suntem *cu* tine, băiete! *Suntem cu tine, Ray*!

Vocea răzbătu prin mulțime și capetele se răsuciră, gâturile se întinseră, pentru a-l putea zări mai bine pe „Băiatul nostru din Maine". Câteva huiduieli se pierdură în aclamațiile ce se înălțară.

Spectatorii preluară strigătul de încurajare. Garraty își auzi numele repetat, până se transformă într-un amestec de silabe lipsite de sens, care nu aveau nici o legătură cu el.

Flutură scurt din braț și picoti iarăși.

Capitolul 11

„Haideți, labagiilor! Vreți să trăiți o veșnicie?"
– Sergent-major necunoscut
din primul război mondial

Pe la miezul nopții intrară în Oldtown. Comutară pe două drumuri laterale, intrară pe Route 2 și trecură prin centrul orașului.

Pentru Ray Garraty, întreaga traversare a localității fu un coșmar neclar, începețoșat de somn. Aclamațiile crescură și se amplificară, până ce părură că anulează orice posibilitate de gândire sau raționalitate. Lămpile cu vapori de sodiu, care proiectau o lumină portocalie stranie, transformaseră noaptea într-o zi orbitoare, fără umbre. În lumina aceea, până și chipul cel mai prietenos părea ieșit din criptă. Confeti, ziare, bucăți rupte din cărți de telefon și panglici lungi de hârtie igienică pluteau și se înălțau de la ferestrele etajelor unu și doi. Era o paradă new-yorkeză în toată puterea cuvântului, din categoria celor prezidențiale.

Nimeni nu muri în Oldtown. Lămpile cu vapori de sodiu păliră treptat în urmă și mulțimea se mai rări puțin în timp ce ei merseră în lungul râului Stillwater. De acum intraseră în ziua de 3 mai. Miasmele grele dinspre gater îi izbeau cu putere. O combinație suculentă de chimicale, fum de lemn ars, râu poluat și cancer stomacal gata să erupă. Movilele conice de rumeguș erau mai înalte decât clădirile din centrul orașului.

Stive masive de celuloză se ridicau spre cer, aidoma unor monoliți. Garraty picoti și visă visurile sale neclare de ușurare și mântuire, iar după un timp care i se păru o eternitate, cineva începu să-l înghiontească în coaste. Era McVries.

— Ce vrei ?

— Intrăm pe autostradă, spuse McVries, ațâțat. Tocmai a venit zvon din față. Cică pe rampa de intrare este un întreg detașament de gardă. O să ne salute cu patru sute de salve de armă !

— În Valea Morții au pătruns cei patru sute, mormăi Garraty, frecându-și ochii cu încheieturile degetelor, ca să alunge sâmburii somnului. În noaptea asta am auzit prea multe salve de câte trei arme. Nu mă interesează. Lasă-mă să dorm !

— Nu asta-i ideea. După ce *ei* termină, vrem să le oferim *noi* un salut.

— Serios ?

— Îhî. Un pârțâit din buze tras de patruzeci și șase de oameni.

Garraty rânji ușor. Își simțea buzele rigide și nesigure.

— Chiar așa ?

— Exact. De fapt... un pârțâit tras de patruzeci de oameni. Unii băieți sunt destul de duși.

Pentru o clipă, Garraty își reaminti de Olson, autenticul Olandez Zburător.

— Bine, rosti el, puteți conta și pe mine.

— Atunci, vino lângă noi !

Garraty iuți pasul. El și McVries se apropiară mai mult de Pearson, Abraham, Baker și Scramm. Băieții în haine de piele din avangardă reduseseră ritmul.

— Barkovitch a intrat și el ? se interesă Garraty.

McVries pufni.

— Crede că-i cea mai grozavă idee de la inventarea closetelor cu plată.

Garraty își strânse și mai mult în brațe corpul înghețat și scoase un chicot scurt, lipsit de amuzament.

— Fac pariu c-a avut parte de al naibii de multe pârțâieli din astea.

Ajunseseră paralel cu autostrada. Garraty putea distinge în dreapta acostamentul abrupt, iar deasupra lui, lumina cețoasă a altor lămpi cu sodiu – de data aceasta, având albeața strălucitoare a oaselor. Ceva mai în față, la vreo jumătate de milă depărtare, rampa de joncțiune se ramifica și începea să urce.

— Am ajuns, rosti McVries.

— Cathy! zbieră pe neașteptate Scramm, speriindu-l pe Garraty. Încă n-am cedat, Cathy!

Întoarse către Garraty ochii goi, lucioși de temperatură. În ei nu se distingea nici un licăr de recunoaștere. Obrajii îi erau îmbujorați și buzele crăpate de băsicile febrei.

— N-o duce prea bine, zise Baker, pe un ton de scuză, ca și cum el ar fi fost vinovat. I-am dat apă la răstimpuri, i-am mai turnat și-n cap. Dar bidonașul lui este aproape gol și, dacă vrea altul, trebuie să-l solicite personal. Asta-i regula!

— Scramm, spuse Garraty.

— Cine-i?

Ochii lui Scramm se rotiră nebunește în orbite.

— Eu, Garraty.

— Aha. Ai văzut-o pe Cathy?

— Nu, răspunse Garraty, stânjenit. Eu...

— Ia uite-i, făcu McVries.

Aclamațiile spectatorilor crescură din nou în intensitate și din beznă apăru un indicator verde spectral: AUTOSTRADA INTERSTATALĂ 95 AUGUSTA PORTLAND PORTSMOUTH SPRE SUD.

— Ăștia suntem noi, șopti Abraham. Doamne-ajută și... spre sud!

Rampa de ieșire urca sub picioarele lor. Pătrunseră în

prima zonă scăldată de razele lămpilor cu arc de deasupra. Noul asfalt se simțea mai neted sub tălpi și Garraty încercă senzația familiară de incitare, urmată de dezamăgire.

Detașamentul de gardă îi înlocuise pe spectatori în lungul spiralei ascendente a rampei. Militarii țineau în tăcere arma la piept. Uniformele de paradă străluceau în toată splendoarea; prin comparație, soldații de pe autoblindatul prăfuit arătau ca niște zdrențăroși.

Parcă s-ar fi înălțat deasupra unui ocean imens și agitat de zgomote, pentru a pătrunde în văzduhul calm. Nu se auzeau decât sunetele pașilor lor și ritmul accelerat al respirațiilor. Rampa de acces părea că se întinde la nesfârșit și era tivită peste tot de soldați în uniforme stacojii, cu arma ținută la piept, în semn de salut.

Iar apoi, de undeva din beznă, se auzi glasul amplificat electronic al Maiorului:

— Prezent*aaaaați* arm' !

Armele izbiră palmele.

— Pentru onor, pregătiți *arm*' !

Armele duse la umeri se îndreptau către cer deasupra lor, formând un arc de oțel. Toți băieții își traseră instinctiv capetele între umeri, ferindu-se de bubuitura care însemna moarte – de acum, reflexul pavlovian le fusese întipărit.

— *Foc* !

Patru sute de puști se descărcară în noapte, copleșitor, spărgând timpanele. Garraty își înfrână impulsul de a-și duce palmele la urechi.

— *Foc* !

Din nou mirosul fumului de praf de pușcă, acru și greu, plin de cordită[1]. În ce carte citise că deasupra apelor se trăgea cu tunurile pentru a aduce la suprafață trupurile înecaților ?

1. Cordită = exploziv preparat din nitroglicerină și nitroceluloză (n.red.).

— Capu' meu, gemu Scramm. Iisuse, mă doare capu' !

— *Foc* !

Armele explodară pentru a treia şi ultima oară.

Imediat, McVries se întoarse şi începu să înainteze cu spatele, iar faţa i se acoperi de pete roşii din cauza efortului pe care-l făcea pentru a striga.

— Prezen*taţi* arm' !

Patruzeci de limbi ieşiră printre patruzeci de perechi de buze.

— Pentru onor, pregătiţi *arm*' !

Garraty inspiră adânc în plămâni şi se strădui să menţină aerul înăuntru.

— *Foc* !

Fu de-a dreptul lamentabil. Un zgomot jalnic şi neînsemnat în întunericul atotcopleşitor. Nu-l repetară. Chipurile împietrite ale soldaţilor din detaşamentul de gardă rămaseră neschimbate, totuşi păreau să exprime un reproş subtil.

— Mă-sa, făcu McVries.

Se întoarse şi porni să înainteze normal, cu capul plecat.

Panta se aplatiza. Ajunseră pe autostradă. Pentru o clipită, întrezăriră jeep-ul Maiorului tăşnind spre sud, un fulger de lumină fluorescentă rece peste ochelarii de soare negri, apoi mulţimile se strânseră iarăşi, dar acum mai departe de ei, deoarece autostrada era lată de patru benzi – de cinci, dacă puneai la socoteală banda despărţitoare de iarbă.

Garraty se îndreptă repede într-acolo şi merse prin iarba tunsă scurt, simţind cum roua îi pătrunde prin pantofii crăpaţi şi-i udă gleznele. Cineva primi un avertisment. Autostrada se întindea în faţă, plată şi monotonă, două fâşii de asfalt despărţite de fâşia aceasta verde, toate legate laolaltă prin segmente de lumină albă dinspre lămpile cu vapori de sodiu de deasupra. Umbrele lor erau perfect distincte, clare şi lungi, proiectate parcă de o lună de august.

Garraty ridică bidonaşul, bău cu poftă, îi înşurubă dopul la loc şi reîncepu să moţăiie. Optzeci, poate optzeci

și patru de mile până la Augusta. Senzația ierbii ude era alinătoare...

Se împiedică, fu cât pe aici să cadă și se trezi brusc. Un idiot plantase puieți de pini pe banda despărțitoare. Știa că se afla în Maine, statul pădurilor de pini, totuși nu exageraseră nițel ? Cum te puteau lăsa să mergi pe iarbă, dacă nu...

Evident, nu te lăsau să mergi pe iarbă.

Trecu pe banda stângă, pe unde mergeau cei mai mulți dintre ei. La rampa de acces Orono, alte două autoblindate huruiseră intrând pe autostradă, pentru a-i supraveghea în întregime pe cei patruzeci și șase de Mărșăluitori rămași. Nu doreau să mergi pe iarbă. Altă poantă pe care ți-au făcut-o, amice Garraty. Nimic esențial, ci altă dezamăgire micuță. Banală, realmente. Atât doar... nu îndrăzni să-ți dorești nimic și nu te bizui pe nimic. Ușile se închid. Se închid, una câte una.

— O să dispară în noaptea asta, rosti el. În noaptea asta, vor dispărea ca fluturii care se lovesc de geamurile luminate.

— Eu nu m-aș baza pe chestia asta, zise Collie Parker, care acum părea epuizat și obosit – îngenuncheat în cele din urmă.

— De ce nu ?

— Este ca și cum ai scutura un ciur în care se găsesc biscuiți, Garraty. Firimiturile vor cădea destul de repede prin găurile ciurului, apoi se vor sfărâma bucățile mai mici și vor cădea și ele. Dar biscuiții mari – în întuneric, rânjetul lui Parker era un fulger semilunar de dinți acoperiți cu salivă – biscuiții *întregi* își vor pierde doar câte o bucățică, pe rând.

— Dar o distanță atât de mare de parcurs... totuși...

— Totuși, eu vreau să trăiesc, rosti apăsat Parker. La fel și tu, nu m-aburi, Garraty ! Tu și individul ăla, McVries, puteți să mergeți pe drum și să vrăjiți Universul și pe toți... nu-i nici o problemă, totul nu-i decât un rahat ș mai trece timpul. Dar nu m-aburi pe mine ! Dacă tragi linie, chestia-i că și tu vrei tot să trăiești. Așa vor și cei mai mulți din restul băieților. Vor muri încetișor. Vor muri doar câte o bucățică, pe rând. Poate c-o s-o-ncasez și eu, da-n clipa

de față mă simt ca și cum aș putea merge până la New Orleans înainte să cad în genunchi pentru ciumeții ăia din mașinuța lor.

— Serios ? (Se simți cuprins de un val de disperare.) Serios ?

— Da, serios. Ia-o-ncet, Garraty ! Mai avem mult de mers.

Se îndepărtă, pornind spre băieții în haine de piele, Mike și Joe, care conduceau grupul. Garraty lăsă bărbia în piept și reîncepu să picotească.

Mintea lui se desprindea clar de trup, ca o imensă cameră de luat vederi invizibilă, plină cu film neexpus, care făcea instantanee cu toți și cu toate, alergând liber, fără dureri, fără frecare. Se gândi la tatăl lui, făcând pași mari, în cizmele verzi de cauciuc. Se gândi la Jimmy Owens... îl lovise cu țeava puștii sale cu aer comprimat și, da, o făcuse intenționat, deoarece fusese ideea lui Jimmy să-și scoată hainele și să se pipăie unul pe celălalt, fusese ideea lui Jimmy, fusese ideea lui Jimmy ! Arma descrisese un arc sclipitor, un arc sclipitor *premeditat*, sângele țâșnise („Iartă-mă, Jim, of, fir-ar să fie, trebuie să punem un pansament !") peste bărbia lui Jimmy, îl ajutase să intre în casă... Jimmy urla... urla...

Garraty ridică fruntea, pe jumătate buimac și ușor asudat, în ciuda nopții reci. Cineva țipase. Carabinele erau ațintite asupra unei siluete micuțe, aproape dolofane. Semăna cu Barkovitch. Traseră la unison, și silueta micuță, aproape dolofană, fu proiectată peste două benzi, aidoma unui săculeț cu rufe murdare. Fața rotundă ca luna plină și presărată de coșuri nu era a lui Barkovitch. Lui Garraty, fața aceea i se păru senină, împăcată.

Se trezi întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine ca ei toți să fi murit și se îndepărtă grăbit de gândul acela. Dar nu era adevărat ? Ideea era inexorabilă. Chinul din tălpi avea să se dubleze, poate chiar să se tripleze, înainte să vină sfârșitul, și era insuportabil chiar și acum. Și nici durerea nu era, de fapt, lucrul cel mai rău. De fapt, lucrul cel mai rău era moartea, moartea permanentă, duhoarea de stârv care i se impregnase în nări. Ovațiile mulțimii constituiau un fundal constant pentru

gândurile lui. Sunetele îl legănau, adormindu-l. Începu să moţăie din nou şi în minte îi apăru de data aceasta imaginea lui Jan. Pentru un timp, uitase complet de ea. Cumva, gândi Garraty fără nici o legătură, era mai bine să picoteşti, decât să dormi. Chinul din tălpi şi din picioare aparţinea parcă altcuiva, de care era legat numai vag, şi, cu nitel efort, îşi putea ordona gândurile. Îşi putea pune gândurile la treabă pentru el.

Îşi construi lent în minte imaginea lui Jan. Tălpi micuţe. Picioare robuste, dar foarte feminine – gambe zvelte, împlinindu-se către coapse pline, zdravene, de ţărancă. Talie subţire, sâni plini şi semeţi. Planuri inteligente şi rotunjite ale feţei. Păr lung şi blond. Păr de curvă, îşi spuse el, dintr-un motiv inexplicabil. Odată îi spusese asta lui Jan – pur şi simplu, îi scăpase din gură şi se gândise că ea avea să se supere, dar nici măcar nu-i răspunsese. Se gândise că poate, în secret, fusese încântată...

Îl trezi contracţia permanentă, şovăitoare a intestinelor. Trebui să strângă din dinţi, pentru a continua să umble rapid, până ce senzaţia trecu. Cadranul fosforescent al ceasului îl anunţă că era aproape ora 1.

Doamne, Te rog, nu mă sili să fiu nevoit să-mi fac treburile în faţa atâtor oameni! Te rog, Doamne! O să-Ţi dau jumătate din tot ceea ce voi obţine dacă învinq, numai, Te rog, constipă-mă! Te rog! Te rog! Te...

Intestinele i se contractară încă o dată, puternic şi dureros, poate afirmând că el rămânea în esenţă sănătos, în ciuda eforturilor la care îi fusese supus corpul. Se sili să continue, până ieşi de sub razele nemiloase ale celei mai apropiate lămpi cu sodiu. Cu gesturi nervoase îşi desfăcu catarama, făcu o pauză, apoi, strâmbându-se, coborî pantalonii, acoperindu-şi cu o mână organele genitale, şi se lăsă pe vine. Genunchii îi pocniră aproape exploziv. Muşchii coapselor şi ai gambelor protestară, urlând, şi ameninţară cu cârcei, atunci când fură siliţi să adopte altă direcţie.

— Avertisment! Avertisment, numărul 47!

— John ! Hei, Johnny, ia uită-te la amărâtul ăla de acolo !

Degete care-l arătau, pe jumătate văzute și pe jumătate închipuite în beznă. Blițuri se declanșară și Garraty întoarse capul, simțindu-se jalnic. Nimic nu putea să fie mai rău ca asta. Nimic.

Fu cât pe aici să cadă pe spate și izbuti să se sprijine într-un braț.

Un glas ascuțit, de fată:

— I-o *văd* ! Îi văd *socoteala* !

Baker trecu pe lângă el, fără să-l privească.

Pentru un moment teribil, Garraty crezu că totul avea să fie oricum degeaba – o alarmă falsă –, dar clipa de nesiguranță trecu. Era în stare să rezolve problema. Cu un icnet pe jumătate gemut, se ridică în picioare și se împletici într-un mers-alergare, strângându-și iar cureaua, lăsând o părticică din el în urmă, aburind în întuneric, privită cu aviditate de o mie de oameni – îmbuteliază-l ! pune-l pe șemineu ! Rahatul unui om a cărui viață se juca sub ochii lor ! *Ăsta-i, Betty, ți-am spus că avem ceva special în sala de jocuri... chiar aici, deasupra aparaturii stereo. L-au împușcat după douăzeci de minute...*

Îl ajunse din urmă pe McVries și merse alături de el, cu capul plecat.

— Nasol ? întrebă McVries.

În glasul lui se simțea un evident ton admirativ.

— Nasol de tot, răspunse Garraty și oftă tremurător, cutremurându-se din tot corpul. Știam eu că uitasem ceva.

— Ce anume ?

— Am lăsat acasă hârtia igienică.

— Știi cum zicea bunică-mea ? chicoti McVries. Dacă n-ai un știulete, umblă nițel mai crăcănat.

Garraty izbucni în râs, un hohot limpede, din inimă, lipsit de orice urmă de isterie. Se simțea mai ușor, eliberat. Indiferent cum s-ar fi desfășurat lucrurile, prin *așa ceva* nu avea să mai treacă.

— Ei bine ! ai făcut-o, apăru Baker lângă ei.

— Iisuse ! exclamă Garraty, surprins. De ce naiba nu-mi

trimiteți toți o felicitare sau mai știu eu ce altceva ?

— Nu-i deloc amuzant cu toți tipii ăia care se holbează la tine, rosti sobru Baker. Auziți, tocmai am aflat ceva. Nu știu dacă-i adevărat sau nu. Nu știu nici măcar dacă *aș dori* să cred că-i adevărat.

— Despre ce-i vorba ? întrebă Garraty.

— Despre Joe și Mike. Tipii în jachete de piele despre care toți credeau că-s homo. Sunt indieni hopi. Cred că asta-ncerca Scramm să ne spună mai devreme și noi nu-l înțelegeam. Dar... fiți atenți... am auzit c-ar fi frați.

Garraty rămase cu gura căscată.

— M-am apropiat și m-am uitat cu atenție la ei, urmă Baker. Și să fiu al dracului dacă nu *par* frați.

— Asta nu-i corect, mormăi McVries, furios. Nu-i deloc corect, fir-ar mă-sa a dracu' ! Ai lor ar trebui luați de Escadroane, fiindcă au permis așa ceva !

— Ai cunoscut vreodată un indian ? întrebă încetișor Baker.

— Numai dacă n-au venit din Passaic, zise McVries.

Continua să fie mânios.

— La mine acasă, imediat dincolo de granița statului, rosti Baker, există o rezervație pentru indienii seminole. Sunt niște tipi ciudați. N-au aceleași păreri ca noi despre chestii cum ar fi „responsabilitatea". Sunt mândri. Și săraci. Caracteristicile astea cred că-s la fel pentru hopi ca și pentru seminole. Iar ei știu cum să moară.

— Asta nu-nseamnă c-ar fi procedat corect, insistă McVries.

— Ăștia vin din New Mexico, spuse Baker.

— Este incorect, rosti apăsat McVries și Garraty înclină să-i dea dreptate.

Discuțiile se potoliră prin toată coloana, pe de o parte, din cauza vacarmului mulțimii, dar mai degrabă, cel puțin așa bănuia Garraty, din pricina teribilei monotonii a autostrăzii în sine. Dealurile erau foarte lungi și line, semănând prea puțin cu niște dealuri adevărate. Mărșăluitorii moțăiră, sforăiră zdravăn și

părură că-şi strâng curelele mai mult şi se resemnează înaintea amărăciunii lungi şi de abia înţelese care-i aştepta. Grupurile micuţe se dizolvară în insulite de câte trei, doi sau un individ.

Mulţimea nu cunoştea oboseala. Spectatorii continuau să ovaţioneze cu un singur glas răguşit şi să fluture pancarte indescifrabile. Numele lui Garraty era strigat cu o frecvenţă monotonă, dar răcneau şi grupuri din afara statului, încurajându-i pe Barkovitch, Pearson, Wyman. Alte nume fură menţionate şi dispărură cu viteza paraziţilor pe un ecran de televizor.

Petarde şi artificii pocneau şi sfârâiau în şiraguri. Cineva trase o rachetă de semnalizare spre cerul rece şi mulţimea se împrăştie, zbierând, când aceasta se rostogoli în jos, şuierând şi proiectându-şi lumina purpurie orbitoare în pietrişul unui acostament aflat dincolo de banda despărţitoare. Printre spectatori se puteau vedea şi alte lucruri interesante. Un bărbat cu o portavoce electrică, lăudundu-l pe Garraty, pentru ca imediat după aceea să-şi anunţe propria candidatură ca reprezentant al districtului secundar, o femeie cu un corb mare într-o colivie micuţă pe care o strângea cu afecţiune la pieptul ei gigantic, o piramidă umană alcătuită din studenţi la colegiu, având tricouri cu emblema University of New Hampshire, un bărbat cu obraji scofâlciţi şi ştirb, în costum Unchiul Sam, care purta o pancartă pe care scrisese AM CEDAT CANALUL PANAMA COMUNIŞTILOR NEGROTEI. Altfel însă, mulţimea părea la fel de plată şi monotonă ca autostrada însăşi.

Garraty moţăi intermitent şi imaginile din mintea sa alternară între iubire şi oroare. În unul dintre visuri, un glas scăzut şi monoton îl întreba mereu: *Ai experienţă ? Ai experienţă ? Ai experienţă ?* şi nu-şi putea da seama dacă era vocea lui Stebbins sau a Maiorului.

Capitolul 12

„Merg pe drum, drumu-i înnoroiat.
Mă lovesc la deget, degetu-i însângerat.
Cine nu-i gata îl iau cu lopata."
– Cântecel de copii, pentru de-a v-ați ascunselea

Cumva se făcuse ora 9.

Ray Garraty își tumă bidonașul în cap, lăsându-se pe spate până auzi cum îi trosnesc vertebrele cervicale. De abia recent se încălzise într-atât încât să nu-și mai poată zări răsuflarea și apa era foarte rece, alungându-i nițel somnolența constantă.

Își examină tovarășii de mers. McVries avea o barbă mult mai deasă, neagră ca și părul. Collie Parker părea tras la față, dar mai dur ca oricând. Baker era aproape eteric. Scramm nu mai arăta la fel de îmbujorat, însă tușea întruna – o tuse profundă și hârâită, care-i reamintea lui Garraty de propria sa stare, cu mulți ani în urmă. La vârsta de cinci ani, avusese pneumonie.

Noaptea trecuse într-o succesiune bizară de denumiri ciudate pe indicatoarele reflectorizante de deasupra autostrăzii. Veazie. Bangor. Hermon. Hampden. Winterport. Soldații uciseseră doar de două ori și Garraty începuse să accepte adevărul analogiei cu ciurul, făcută de Parker.

Iar acum lumina puternică a zilei revenise. Micile grupuri protectoare se refăcuseră. Mărșăluitorii glumeau despre bărbile

lor, dar nu și despre picioare... niciodată despre picioare. Garraty simțise câteva bășici mici spărgându-se pe călcâiul drept în timpul nopții, dar ciorapul moale și absorbant protejase cumva carnea vie. Acum tocmai trecuseră de alt semn, care anunța AUGUSTA 48 PORTLAND 117.

— Este mai departe decât spuneai, i se adresă Pearson, pe un ton de reproș.

Era oribil de tras la față și părul îi atârna în șuvițe moarte pe lângă față.

— Nu sunt hartă ambulantă, replică Garraty.

— Totuși... este statul tău.

— M-ai spart, ce să zic!

— Mda, cred c-așa-i. (În vocea lui Pearson nu exista nici urmă de ranchiună.) Băiete, n-aș mai face asta nici într-o sută de mii de ani.

— Mai întâi, ar trebui să trăiești atât de mult.

— I-adevărat. (Pearson coborî vocea.) M-am decis totuși. Dac-o să fiu atât de obosit, încât să nu mai pot continua, o s-alerg într-acolo și-o să m-arunc în mulțime. Nu vor îndrăzni să tragă. Poate că voi reuși să scap.

— Ar fi ca și cum ai cădea pe o trambulină, zise Garraty. Te vor arunca înapoi pe asfalt, ca să te poată vedea cum sângerezi. Nu ți-l mai amintești pe Percy?

— Percy își pierduse uzul rațiunii. El încerca pur și simplu să fugă în pădure. Perfect, l-au ras pe Percy. (Privi spre Garraty, curios.) Tu nu ești obosit, Ray?

— Rahat, nu! (Garraty fâlfâi din brațele subțiri, simulând măreția.) Zbor, nu vezi?

— Eu nu mă simt bine, rosti Pearson și-și umezi buzele. Îmi vine greu pur și simplu să gândesc. Și-mi simt picioarele de parc-aș avea harpoane în ele, în sus până la...

McVries se apropie de ei, venind din spate.

— Scramm moare, anunță el sec.

— Ce ? ! făcură Garraty și Pearson la unison.

— Are pneumonie, zise McVries.

— Mă temusem că s-ar putea să fie vorba despre asta, încuviință Garraty din cap.

— Îi auzi plămânii de la doi metri. Sună ca și cum cineva ar pompa Gulfstreamul prin ei. Dacă azi se încălzește iarăși, o să ia pur și simplu foc.

— Amărâtul de el ! spuse Pearson, și tonul de ușurare din glasul lui era pe cât inconfundabil, pe-atât de involuntar. Cred că ne-ar fi putut învinge pe toți. Și-i însurat. Ce-o să facă nevastă-sa ?

— Ce *poate* face ? întrebă Garraty.

Mergeau destul de aproape de mulțime, fără să mai bage în seamă brațele întinse care doreau să-i atingă – învățai să apreciezi distanța, după ce unghiile îți luaseră o dată sau de două ori pielea de pe braț. Un băiețel scâncea că voia să meargă acasă.

— Am stat de vorbă cu toți, zise McVries. Sau, mă rog, aproape cu toți. Cred că învingătorul ar trebui să facă ceva pentru ea.

— Ce anume ? întrebă Garraty.

— Asta vor decide învingătorul și soția lui Scramm. Iar dacă nemernicul ne dă țeapă, ne vom întoarce toți să-l hăituim de dincolo de mormânt.

— Bine, încuviință Pearson. Ce-avem de pierdut ?

— Ray ?

— În regulă. Bine. Cu Gary Barkovitch ai vorbit ?

— Puțoiul ăla ? Nu i-ar face respirație artificială nici maică-sii, dacă s-ar îneca.

— O să discut eu cu el, rosti Garraty.

— N-o s-ajungi nicăieri.

— Nu-i nimic. Mă duc chiar acum.

— Nu vrei atunci să discuți și cu Stebbins ? Tu pari să fii singurul cu care stă de vorbă.

— Vă pot spune de acum ce va zice, pufni Garraty.

— Chiar așa ?

— Va întreba „de ce". Iar până va termina, nu voi ști ce să-i răspund.

— Atunci, îl sărim.

— Nu se poate ! (Garraty porni pieziș spre silueta gârbovită a lui Barkovitch.) El este singurul care continuă să creadă că va învinge.

Barkovitch moțăia. Cu ochii aproape închiși și cu puful de piersică vag care-i acoperea obrajii măslinii, semăna cu un ursuleț de jucărie, grotesc și foarte uzat. Fie că-și pierduse pălăriuța de ploaie, fie c-o aruncase.

— Barkovitch !

— Ce-i ? se trezi brusc Barkovitch. Cine-i ? Garraty ?

— Da. Fii atent ! Scramm moare.

— Cine ? Ah, da. Creier de găină. Bravo lui !

— Are pneumonie. Probabil că nu va rezista până la amiază.

Barkovitch își întoarse încet spre Garraty ochii negri și strălucitori ca niște nasturi lustruiți. Da, în dimineața asta aducea remarcabil de bine cu ursulețul unui copil stricător.

— Garraty, de ce te holbezi la mine cu moaca asta mare și cinstită ? Ce vrei ?

— Păi, dacă nu știai, el este însurat și...

Ochii lui Barkovitch se holbară într-atât, încât amenințară să cadă din orbite.

— *Însurat ? ÎNSURAT ? VREI SĂ-MI SPUI CĂ CRETINUL ĂLA ESTE...*

— *Gura, idiotule ! O să te-audă !*

— *Mă doare drept în cur ! Este dement !* (Barkovitch privi spre Scramm, scandalizat.) *CE CREDEAI, IMBECILULE, C-O SĂ JOCI GIN RUMMY ?* urlă el din toți rărunchii

Scramm privi încețoșat spre Barkovitch, apoi ridică brațul într-un salut lipsit de entuziasm. Aparent, credea că Barkovitch

era un spectator. Abraham, care mergea lângă Scramm, îi arătă lui Barkovitch degetul mijlociu. Barkovitch îi replică imediat în același fel și reveni către Garraty. Surâse larg.

— Să dea dracii! rosti el. Sclipește clar pe moaca ta de țărănoi prost, Garraty. Porți cutia pomenilor pentru nevasta mortului, așa-i? Ce drăguț din partea ta!

— Pot conta pe tine, da? făcu Garraty, rigid. Bine.

Reduse pasul, pentru a rămâne în urmă.

Surâsul lui Barkovitch tremură. Îl prinse pe Garraty de mânecă.

— Stai așa, stai așa. N-am zis nu, așa-i? M-ai auzit c-am zis, nu?

— Nu...

— Nu, sigur că n-am zis.

Surâsul lui Barkovitch reapăru, dar acum avea o undă de disperare. Îi dispăruse toată îngâmfarea.

— Uite ce-i, continuă el, am pornit cu stângul cu voi, băieți. N-am vrut asta. La dracu', sunt un tip destul de valabil, când ajungi să mă cunoști, dar mereu pornesc cu stângul. P-acasă n-am avut parte de mulți prieteni. La școală, vreau să spun. Hristoase, nu știu de ce! Sunt un tip de gașcă după ce ajungi să mă cunoști, la fel de treabă ca oricare altul, dar, știi, întotdeauna am prostul obicei de a porni cu stângul. Ce naiba, trebuie să ai vreo doi prieteni într-o chestie ca asta! Nu-i bine să fii singur, este? Iisuse *Hristoase*, Garraty, tu știi asta. Rank ăla... El a-nceput totul, Garraty. Voia să mă facă praf. Tipii vor mereu să mă facă praf. În liceu obișnuiam să port un cuțit la mine, din cauza ălora care voiau să mă facă praf. Rank ăla... Eu nu voiam să *crape*, n-am avut deloc ideea asta. Vreau să zic că n-a fost ideea mea. Voi n-ați văzut decât sfârșitul, n-ați văzut cum... voia să mă facă praf, știi...

Vocea i se stinse.

— Da, cred că da, spuse Garraty, simțindu-se ipocrit.

(Poate că Barkovitch era capabil să rescrie istoria în uz personal, dar Garraty își reamintea perfect incidentul cu Rank.) Oricum, ce intenționezi ? Ești de acord să intri alături de noi ?

— Sigur, sigur. (Degetele lui Barkovitch se strânseră convulsiv pe mâneca lui Garraty, trăgând-o ca pe cordelușele pentru oprire de urgență care existau în unele autobuze.) O să-i trimit suficient mălai ca să nu mai aibă griji tot restul vieții. Voiam doar să-ți spun... să te fac să-nțelegi... că un tip trebuie să aibă prieteni... trebuie să aibă pe cineva alături, înțelegi ? Dacă e să mori, cine vrea să moară detestat ? Așa văd eu lucrurile. Eu... eu...

— Da, bine, făcu Garraty reducând viteza și simțindu-se ca un laș, continuând să-l urască pe Barkovitch, dar în același timp părându-i rău pentru el. Mulțumesc mult !

Trăsătura de umanitate din Barkovitch îl speriase. Nu-și putea da seama din ce motiv, dar îl speriase.

Reduse viteza prea mult, primi un avertisment și petrecu următoarele zece minute străduindu-se să ajungă în ariergarda coloanei, unde Stebbins mergea de unul singur.

— Ray Garraty, rosti Stebbins. 3 mai fericit, Garraty !

Garraty încuviință precaut din cap.

— Mulțumesc la fel.

— Îmi număram degetele de la picioare, spuse Stebbins, sociabil. Sunt niște tovarăși extraordinar de valabili, fiindcă întotdeauna îmi ies la fel la numărătoare. Care-i treaba ta ?

Așa încât, Garraty povesti pentru a doua oară despre Scramm și soția lui, iar pe la jumătatea istoriei, alt băiat încasă biletul de ieșire (pe spatele jachetei sale uzate de blugi scria ÎNGERII IADULUI PE MOTOARE) și făcu așa încât totul să pară mai degrabă absurd și banal. După ce termină, aștepta încordat ca Stebbins să înceapă să disece ideea.

— De ce nu ? încuviință Stebbins amabil.

Se uită la el și surâse. Garraty observă că oboseala începuse în sfârșit să-l invadeze chiar și pe Stebbins.

— Vorbești ca și cum n-ai avea nimic de pierdut, îi zise.

— Exact, aprobă Stebbins, jovial. De fapt, nici unul dintre noi n-are nimic de pierdut. În felul ăsta, este cu atât mai ușor să dăruiești.

Garraty îl privi deprimat. În spusele lui exista prea mult adevăr. În felul acela, gestul lor față de Scramm părea meschin.

— Nu mă-nțelege greșit, Garraty, bunul meu amic. Eu sunt nițel mai ciudat, dar nu-s o jigodie. Dacă l-aș putea face pe Scramm să crape mai repede, retrăgându-mi promisiunea, aș face-o. Dar nu pot. Nu sunt sigur, dar aș face prinsoare că-n fiecare Marș Lung există un amărât ca Scramm și că se face un gest ca ăsta, ba chiar aș face prinsoare că asta se petrece întotdeauna cam în acest moment al Marșului, când vechile realități și mortalități încep să-și găsească ecou. Pe vremuri, înainte de Schimbare și de Escadroane, pe când mai existau milionari, ei obișnuiau să înființeze fundații, să construiască biblioteci și toate rahaturile alea. Oricine își dorește o pavăză împotriva morții, Garraty. Unii se pot autoamăgi că pavăza aceea o reprezintă copiii lor. Dar nici unul dintre acești bieți copii rătăciți – Stebbins flutură un braț slăbănog pentru a-i indica pe ceilalți Mărșăluitori și râse, dar lui Garraty i se păru că sunase trist – nu va ajunge nici măcar să lase un bastard în urmă. (Îi făcu cu ochiul.) Te-am șocat?

— Cred... cred că nu.

— Tu și amicul tău McVries săriți în ochi din adunătura asta pestriță. Nu înțeleg cum ați ajuns aici nici unul dintre voi. Totuși, sunt gata să fac prinsoare că-i vorba despre ceva mai profund decât crezi tu. M-ai luat în serios azi-noapte, nu? În privința lui Olson.

— Așa cred, spuse încet Garraty.

— Ești un papagal, Ray, râse încântat Stebbins. Olson n-avea nici un secret.

— Nu cred că azi-noapte m-ai luat peste picior.

— Oh, ba da. Am glumit pe seama ta.

Garraty surâse încordat.

— Știi ce cred eu ? Cred că ai avut un soi de intuiție pe care acum vrei să o renegi. Poate că te-a speriat.

Ochii lui Stebbins se întunecară.

— Ia-o cum vrei, Garraty. E dreptul tău. Și-acum, ce-ar fi s-o-ntinzi ? Ți-ai căpătat promisiunea dorită.

— Tu vrei să trișezi. Poate c-asta-i problema ta. Îți place să crezi că jocu-i aranjat. Dar poate că-i un joc pe bune. Asta te sperie, Stebbins ?

— Șterge-o !

— Haide, recunoaște !

— Nu recunosc nimic, decât doar că, în esență, ești un prost. Dă-i drumul și repetă-ți că-i un joc pe bune. (Obrajii lui Stebbins se coloraseră ușor.) Orice joc pare pe bune, dacă toți participanții sunt trișați simultan.

— Te-nșeli complet, spuse Garraty, totuși glasul nu-i mai era la fel de convingător.

Stebbins zâmbi scurt și reveni cu privirea asupra picioarelor sale.

Urcau acum, ieșind dintr-o depresiune lungă și curbată, și Garraty simți sudoarea țâșnindu-i realmente din pori, când se grăbi prin coloană spre locul în care McVries, Pearson, Abraham, Baker și Scramm erau grupați laolaltă – sau, mai exact, ceilalți erau grupați în jurul lui Scramm. Semănau cu secunzii îngrijorați ai unui boxer în dificultate.

— Cum o duce ? întrebă Garraty.

— De ce-i întrebi pe ei ? făcu Scramm.

Glasul lui răgușit se redusese la nivelul unei șoapte. Febra dispăruse, lăsându-i chipul palid, ca de ceară.

— Bine, te întreb atunci pe tine.

— N-o duc prea rău, zise Scramm și tuși, iar sunetul care se auzea era hârâit și bolborositor, parcă răsunând de sub apă. Nu-i prea rău. E frumos ce faceți voi, băieți, pentru Cathy. Bărbaților le place s-aibă grijă de familia lor, da' cred

că n-ar fi bine să mă ţin mândru şi să vă refuz. În nici un caz, după cum merg lucrurile.

— Nu mai vorbi atât, spuse Pearson. O să te extenuezi.

— Şi care-i diferenţa ? Acum sau mai târziu, care-i diferenţa ? (Scramm îi privi mut, apoi clătină încet din cap, într-o parte şi în alta.) De ce-a trebuit să mă-mbolnăvesc ? Mergeam bine, realmente mergeam bine. Eram favoritu' Marşului. Îmi place să merg, chiar şi când sunt obosit. Să mă uit la oameni, să simt mirosurile din aer... de ce ? Dumnezeu a vrut asta ? Dumnezeu mi-a făcut-o ?

— Nu ştiu, rosti Abraham.

Garraty simţi cum fascinaţia morţii îl copleşea din nou şi fu scârbit. Încercă s-o alunge. Nu era cinstit. Nu atunci când era vorba despre un prieten.

— Cât e ceasu' ? întrebă Scramm pe neaşteptate şi Garraty îşi reaminti cu un fior de Olson.

— Zece şi zece, răspunse Baker.

— Mai sunt de mers vreo două sute de mile, adăugă McVries.

— Picioarele mele nu-s obosite, zise Scramm. Asta-i ceva.

Un băieţaş ţipa din răsputeri pe margine. Glasul lui se ridica deasupra murmurului surd al mulţimii, pur şi simplu fiindcă era extrem de ascuţit.

— Mami ! Uită-te la ăla voinic ! Uită-te la calu' ăla, mami ! Mami ! Uită-te !

Ochii lui Garraty cercetară iute mulţimea şi-l depistară pe băieţel în primul rând. Purta un tricou cu Randy the Robot şi se lupta cu un sandviş cu dulceaţă din care mâncase numai jumătate. Scramm flutură din braţ spre el.

— Copiii sunt drăguţi, spuse el. Da. Îi doresc lu' Cathy să aibă un băiat. Amândoi ne doream un băiat. Şi o fată ar fi bine, da' ştiţi şi voi... băiatu'... el duce numele familiei mai departe. Asta nu-nseamnă că Scramm ar fi cine ştie ce nume.

Râse, şi Garraty se gândi la cuvintele lui Stebbins, despre pavezele împotriva morţii.

Un Mărşăluitor într-un pulover albastru şi larg, cu obrajii roşii ca nişte mere, apăru din faţă, rămânând treptat în urmă, şi le aduse ultimele ştiri. Mike, unul dintre băieţii în jachete de piele – Mike şi Joe –, era chinuit de crampe stomacale.

Scramm îşi trecu o mână peste frunte. Pieptul i se ridică şi coborî într-un spasm de tuse sfâşietoare, pe care reuşi cumva să-l depăşească.

— Băieţii ăia sunt din părţile mele, zise el. Dac-aş fi ştiut, am fi putut merge toţi împreună. Sunt indieni hopi.

— Da, încuviinţă Pearson. Ne-ai spus.

— V-am spus ? păru derutat Scramm. Mă rog, nu contează. Oricum, se pare că n-o să fac drumu' singur. Mă-ntreb...

O expresie de hotărâre îi apăru pe chip. Începu să iuţească pasul. Îl încetini pentru o clipă şi se întoarse cu faţa spre ei. Era calm acum, senin. Garraty îl privi şi, fără să vrea, se simţi fascinat.

— Nu cred c-o să vă mai văd, băieţi ! (În glasul lui nu exista decât un ton de demnitate simplă.) La revedere !

McVries îi răspunse primul.

— La revedere, bărbate ! replică el răguşit. Drum bun !

— Da, baftă ! spuse Pearson, apoi îşi feri privirea.

Abraham încercă să vorbească, dar nu putu. Îşi întoarse faţa, palid, cu buzele tremurând.

— Ia-o încetişor ! zise Baker cu chip solemn.

— La revedere ! rosti Garraty printre buze încremenite. La revedere, Scramm, drum bun şi odihnă plăcută !

— Odihnă plăcută ? (Scramm surâse uşor.) S-ar putea ca adevăratu' Marş de-abia să înceapă.

Iuţi pasul, până îi ajunse din urmă pe Mike şi Joe cu chipurile lor impasibile şi jachetele de piele uzate. Mike nu se lăsase încovoiat de crampe. Umbla cu ambele palme apăsate pe partea inferioară a abdomenului. Viteza lui era constantă.

Scramm le vorbi.

Toți îi priviră. Cei trei discutară foarte mult timp.

— Ce dracu' vor să facă ? șopti Pearson în barbă, cu teamă.

Brusc, conversația luă sfârșit. Scramm se îndepărtă de Mike și Joe. Chiar și din poziția în care se afla, înapoia lui, Garraty îi auzea hârâiala răgușită a tusei. Soldații îi urmăreau pe cei trei cu multă atenție. Joe puse o mână pe umărul fratelui său și-l strânse cu putere. Cei doi se priviră. Garraty nu putea deslușI nici măcar o umbră de emoție pe fețele lor arămii. După aceea, Mike se zori puțin și-l ajunse din urmă pe Scramm.

După un moment, Mike și Scramm se răsuciră și porniră spre mulțime, care, simțind în jurul lor aura perfect distinctă a funestului, zbieră, se destrămă și se retrase de parcă băieții ar fi fost ciumați.

Garraty se uită la Pearson și-i zări buzele subțiindu-se.

Cei doi băieți fură avertizați și, când ajunseră la balustradele ce mărgineau drumul, se răsuciră milităros și priviră autoblindatul care se apropia. Două degete mijlocii împunseră aerul la unison.

— Am futut-o pe mă-ta și m-am distrat a-ntâia ! răcni Scramm.

Mike spuse ceva în graiul său.

Urale asurzitoare se înălțară dinspre Mărșăluitori, iar Garraty simți lacrimi firave îndărătul pleoapelor. Mulțimea amuțise. Zona dinapoia lui Mike și Scramm era pustie. Ei primiră al doilea avertisment, apoi se așezară amândoi cu picioarele încrucișate și începură să discute, calm, între ei. Și asta, se gândi Garraty, era al naibii de ciudat, fiindcă Scramm și Mike nu păreau să vorbească în aceeași limbă.

Nu privi în urmă. Nici unul nu privi în urmă, nici chiar după ce totul se termină.

— Cine învinge ar fi bine să se țină de cuvânt, rosti McVries. Ar fi bine.

Nimeni nu spuse nimic.

Capitolul 13

„Joanie Greenblum, *grăbește-te* !"

– Johnny Olsen
Prețul corect

Ora 14.

— Trișezi, futu-te-n cur ! răcni Abraham.

— Nu trișez, replică Baker calm. Îmi datorezi un dolar și patruzeci de cenți, papagalule !

— Nu le plătesc trișorilor !

Abraham strânse în pumn moneda de zece cenți pe care o azvârlise până atunci în aer.

— De obicei, nici eu nu mai am treabă cu cei care mă numesc așa, se încruntă Baker, apoi zâmbi. Dar în cazul tău, Abe, o să fac o excepție. Dispui de atâtea modalități de a câștiga, încât pur și simplu nu mă pot abține.

— Taci din gură și dă cu banul ! spuse Abraham.

— Te rog, nu mai folosi tonul ăsta cu mine, făcu Baker pe un ton de disperare, dându-și ochii peste cap. S-ar putea să leșin de supărare !

Garraty chicoti.

Abraham pufni și aruncă în aer moneda, o prinse și o trânti pe încheietura celeilalte mâini.

— Trebuie să dai la fel ca mine, anunță el.

— Bine.

Baker își aruncă moneda mult mai sus și o prinse cu mai multă iscusință. Garraty era sigur că o ținea pe cant între degete, sub palmă.

— De data asta, zise Baker, tu arăți primul.

— Nț-ț. Eu am arătat primul data trecută.

— Ce dracu', Abe, înaintea ta, eu am arătat primul de trei ori la rând. Poate că tu ești cel care trișează.

Abraham mormăi ceva, căzu pe gânduri, apoi își arătă moneda. Căzuse pe revers și arăta fluviul Potomac încadrat în frunze de lauri.

Baker ridică palma, trase cu ochiul sub ea și rânji. Moneda lui era tot pe revers.

— Îmi datorezi un dolar și *cincizeci* de cenți.

— *Dumnezeule*, urmă Abraham, mă crezi idiot ? ! Ce zici, că-s cretin, nu ? Haide, recunoaște ! Sunt handicapat mintal și trebuie să fiu dus la azil ?

Baker păru că reflectează la cuvintele lui.

— Haide, spune ! răcni Abraham. Pot s-accept !

— Să fiu sincer, rosti Baker, până n-ai spus-o, nu m-am gândit niciodată dacă poți sau nu să fii handicapat mintal. Că ești un idiot, asta-i deja destul de clar. Cât despre a te duce la azil – puse o mână pe umărul lui Abraham – prietene, e lucrul cel mai recomandabil.

— Haide, făcu Abraham cu vicleníe. Încă o dată, la pace, pe toată suma. Iar de data asta, *tu* arăți primul.

Baker căzu pe gânduri. Privi către Garraty.

— Ce zici, Ray ?

— Ce să zic ?

Garraty pierduse șirul discuției. Piciorul stâng începuse să i se simtă ciudat de-a binelea.

— Tu ai juca la pace cu tipu' ăsta ?

— De ce nu ? La urma urmelor, este prea tâmpit ca să te-nșele *pe tine*.

— Garraty, am crezut că-mi eşti prieten, rosti tăios Abraham.

— În regulă, la pace pe un dolar şi jumătate, spuse Baker şi în clipa aceea durerea monstruoasă fulgeră prin piciorul stâng al lui Garraty, făcând ca toate caznele din ultimele treizeci de ore să pară prin comparaţie un simplu murmur.

— *Piciorul meu, piciorul meu, piciorul meu*! răcni el, neizbutind să se controleze.

— Iisuse, Garraty! avu timp Baker să rostească.

În glasul lui nu existase nimic altceva decât o surpriză uşoară, apoi îl depăşiră şi i se păru că, în timp ce stătea locului cu piciorul stâng preschimbat într-un pilastru de marmură, rigid şi agonizant, toată coloana trecea pe lângă el, lăsându-l în urmă.

— Avertisment! Avertisment, numărul 47!

Nu intra în panică! Dacă intri în panică acum, ai terminat-o!

Se aşeză pe asfalt, cu piciorul stâng întins în faţă ca o bucată de lemn. Începu să-şi maseze muşchii mari. Încercă să-i înmoaie. Era ca şi cum ar fi încercat să înmoaie fildeşul.

— Garraty?

Era McVries. Glasul lui suna speriat... cu siguranţă nu era decât o iluzie?

— Ce-ai păţit? O crampă?

— Da, cred că da. Dă-i drumul! O să-mi revin.

Timp. Timpul gonea pentru el, dar toţi ceilalţi păreau să fi încetinit la viteza unui târâş, la viteza reluării în ralanti a unei faze palpitante de atac dintr-un meci. McVries iuţea pasul fără grabă, se văzu un călcâi, apoi celălalt, scânteierea cuişoarelor tocite, o frântură din pielea crăpată şi teribil de subţiată a pantofului. Barkovitch trecea lent, cu un zâmbet şters pe chip, şi un val de tăcere încordată străbătu greoi mulţimea, lăţindu-se spre exterior în ambele direcţii din locul în care Garraty stătea aşezat, aidoma unor uriaşe talazuri transparente ce se îndreptau către plajă. Al doilea avertisment, gândi Garraty, se

apropie al doilea avertisment, haide, piciorule, haide fir-ai al naibii de picior, nu vreau să-ncasez biletul de ieșire, ce zici, haide, scapă-mă!

— Avertisment! Al doilea avertisment, numărul 47!

Da, știu, ce credeți că nu pot ține scorul, așa credeți? Credeți că stau aici ca să mă bronzez?

Știința morții, reală și incontestabilă ca o fotografie, încerca să se strecoare și să-l înnămolească. Încerca să-l paralizeze. O ignoră cu o indiferență disperată. Coapsa lui era o agonie incredibilă, dar era atât de concentrat, încât abia o simțea. Mai rămăsese un minut. Ba nu, cincizeci de secunde de acum, ba nu, patruzeci și cinci, se scurge, timpul meu se scurge.

Cu o expresie abstractă, aproape pedantă, pe chip, Garraty își afundă degetele în corzile și fuioarele înlemnite de mușchi. Înnodă. Flexă. În minte, se adresă piciorului său: Haide, haide, haide, blestematule! Degetele începuseră să-l doară, dar nu-și dădea seama nici de durerea aceea. Stebbins îl depășise și murmură ceva. Garraty nu auzi ce anume fusese. Poate că-i urase noroc. Apoi rămase singur pe linia albă întreruptă dintre cele două benzi.

Toți trecuseră. Circul tocmai părăsise orașul, demontase cortul instalat în centru și plecase din localitate; nu mai rămăsese nimeni, decât puștiul ăsta, Garraty, care să înfrunte pustietatea ambalajelor de bomboane călcate în picioare, a chiștoacelor de țigări strivite și a fleacurilor câștigate la tombole pentru a fi abandonate.

Toți plecaseră, mai puțin un soldat, tânăr și blond, despre care se putea spune chiar că era chipeș. Ținea într-o mână cronometrul argintiu, iar în mâna cealaltă avea pușca. Pe chip nu i se zărea nici cea mai vagă urmă de milă.

— Avertisment! Avertisment, numărul 47! Al treilea avertisment, numărul 47!

Mușchiul nu se destindea deloc. Avea să moară. După

toate astea, după ce-şi scuipase plămânii, aceasta avea să fie realitatea finală.

Dădu drumul piciorului şi-l privi calm pe soldat. Se întrebă cine avea să învingă. Se întrebă dacă McVries avea să-i supravieţuiască lui Barkovitch. Se întrebă care avea să fie senzaţia când îi intra un glonţ în cap – va fi o beznă bruscă sau îşi va simţi pur şi simplu gândurile smulse brutal din minte ?

Ultimele secunde se scurgeau.

Crampa dispăru. Sângele reîncepu să irige muşchiul, furnicându-l cu nenumărate ace, încălzindu-l. Soldatul blond şi chipeş puse cronometrul în buzunar. Buzele lui se mişcară fără sunet, numărând ultimele secunde.

Dar nu mă pot ridica, gândi Garraty. Este atât de bine să stau jos. Să stau şi să las telefonul să sune, fir-ar al dracului, de ce n-am ridicat receptorul din furcă ?

Garraty lăsă capul să-i cadă pe spate. Soldatul părea că-l priveşte cu superioritate, parcă din gura unui tunel sau de peste buza unui puţ adânc. Cu mişcări în ralanti, luă carabina în ambele mâini şi degetul lui arătător drept mângâie trăgaciul, apoi se încovoie pe el şi ţeava începu să se deplaseze. Mâna stângă a soldatului era neclintită pe patul armei. Verigheta îi scânteie scurt în lumina soarelui. Totul se desfăşura cu încetinitorul. Atât de lent.... Doar... continuă să suni la telefon.

Aşa, gândi Garraty.

Aşa este. Să mori.

Degetul mare drept al soldatului rotea piedica siguranţei pe poziţia „deschis" cu o încetineală incredibilă. Trei femei sfrijite se aflau drept în spatele lui, trei ursitoare, continuă să suni. Mai sună încă un minut. Moare cineva aici. Soare, umbre, cer azuriu. Nori gonind la înălţime deasupra autostrăzii. Stebbins se distingea acum doar ca o spinare, o simplă cămaşă albastră cu o pată de transpiraţie între omoplaţi. la revedere, Stebbins !

Sunetele se revărsau aidoma tunetelor. Garraty nu avea

habar dacă era efectul imaginației lui, sensibilitatea sporită sau pur și simplu moartea care se întindea spre el. Piedica siguranței pocni cu zgomotul unei crengi rupte. Aerul pe care-l inspiră printre dinți vui precum curentul într-un tunel aerodinamic. Inima îi bubuia ca o tobă. Și, în plus, deslușea un fluierat ascuțit, nu în urechi, ci între ele, ridicându-se în spirală, tot mai sus, și, într-o străfulgerare de nebunie, fu perfect convins că era țiuitul undelor lui cerebrale...

Se sculă în picioare cu o smucitură convulsivă, parcă decolând, cu un țipăt. Se propulsă într-o alergare accelerată, plutind. Tălpile îi erau din pene. Degetul soldatului se strânse pe trăgaci și se albi. Coborâse ochii spre dispozitivul electronic de la centura sa, un gadget complex care includea un sonar minuscul, dar sofisticat. Cândva, Garraty citise în revista *Popular Mechanix* un articol despre dispozitivele acelea. Sonarele puteau determina viteza unui Mărșăluitor oricât de precis se dorea, ajungând până la patru zecimale.

Degetul soldatului se destinse.

Garraty încetini la un mers foarte rapid, cu gura uscată ca iasca și inima bubuindu-i cu viteza unui ciocan mecanic. În fața ochilor pulsau fulgere alburii neregulate și, pentru un moment înfiorător, fu convins că va leșina. Momentul acela trecu. Tălpile, furioase că le fusese refuzată odihna binemeritată, urlau la el, ca jupuite. Scrâșni din dinți și suportă durerea. Mușchiul mare de la piciorul stâng continua să-i zvâcnească alarmant, dar nu șchiopăta. Deocamdată.

Își privi ceasul. Era 14:17. Pentru următoarea oră avea să fie la mai puțin de două secunde de moarte.

— Înapoi în tărâmul celor vii, rosti Stebbins când îl ajunse din urmă.

— Da, încuviință Garraty, amorțit.

Simți brusc un val de resentimente. Ei ar fi continuat să meargă, chiar dacă el ar fi încasat biletul de ieșire. N-ar fi

fi vărsat nici o lacrimă pentru el. Ar fi rămas doar un nume şi un număr consemnate în documentele oficiale – GARRATY, RAYMOND, NR. 47, ELIMINAT LA MILA 218. Şi articolele din ziarele statului, în următoarele două zile. GARRATY MORT; „BĂIATUL NOSTRU DIN MAINE" AL 61-LEA CĂZUT!

— Sper să-nving, murmură Garraty.

— Crezi c-o vei face?

Garraty se gândi la chipul soldatului blond. Fusese la fel de emoţionat ca o farfurie cu tocană de cartofi.

— Mă-ndoiesc, răspunse el. Am deja trei recidive. Dacă ar fi fost o partidă de baseball, m-ar fi eliminat, nu?

— Să zicem că ultima nu se pune, replică Stebbins.

Îşi fixa din nou picioarele.

Garraty iuţi iarăşi pasul, cu marja de două secunde apăsându-i mintea ca o povară. De data aceasta n-avea să mai existe nici un avertisment. Nu mai era nici măcar timp pentru ca vreun băiat să-i spună, ar fi bine să iuţeşti pasul, Garraty, te poţi alege cu un avertisment.

Îl ajunse din urmă pe McVries, care întoarse capul.

— Crezusem c-ai ieşit din joc, puştiule, spuse McVries.

— Aşa crezusem şi eu.

— Cât de aproape ai fost?

— Cred că vreo două secunde.

McVries fluieră încetişor.

— Nu cred că mi-ar plăcea să fiu în pantofii tăi acum. Cum merge cu piciorul?

— Mai bine. Uite care-i treaba, nu pot sta de vorbă. Pentru o vreme, o să mă duc în faţă.

— Chestia asta nu l-a ajutat pe Harkness.

Garraty clătină din cap.

— Trebuie să mă asigur că am viteza peste cea minimă.

— Perfect. Doreşti companie?

— Dacă ai energia necesară...

McVries râse.

— Am timp, dacă tu ai bani, păpușel.

— Haide-atunci. Să ne grăbim nițel, cât mai pot băga material.

Garraty iuți pasul, până ce picioarele fură cât pe aici să se răzvrătească, și, împreună cu McVries, avansă rapid printre cei din avangardă. Exista oarecare distanță între băiatul situat pe poziția a doua, un tip greoi cu chip rău, pe nume Harold Quince, și Joe, supraviețuitorul celor doi hopi în jachete de piele. Văzut din apropiere, chipul lui Joe era surprinzător de arămiu. Ochii lui priveau drept spre orizont, iar trăsăturile îi erau inexpresive. Fermoarele numeroase ale jachetei zornăiau, ca notele unei muzici îndepărtate.

— Hai noroc, Joe! rosti McVries, și Garraty simți imboldul aproape isteric de a continua ca în cântecul lui Hendrix, „Ce mai faci tu?".

— Salut! răspunse Joe, scurt.

Îl depășiră și de acum drumul era al lor, o bandă lată cu două sensuri de asfalt rutier pătat cu ulei și întreruptă de fâșia ierboasă mediană, mărginită pe ambele părți de un zid compact de oameni.

— Înainte, tot înainte! făcu McVries. Apărătorii creștinătății mărșăluind la război. P-asta o știai, Ray?

— Cât este ora?

McVries își privi ceasul.

— Două și douăzeci. Uite care-i treaba, Ray, dacă o să-ncepi să...

— Dumnezeule, de-abia atâta este? Credeam...

Simți panica ridicându-i-se în gât, groasă și unsuroasă. N-avea să fie capabil să reușească. Marja era prea mică.

— Uite care-i treaba, dacă te vei gândi întruna la oră, o s-o iei razna și-o să-ncerci s-o iei la fugă prin mulțime și

atunci vor trage în tine ca-ntr-un câine turbat. Te vor împuşca, cu limba atârnând afară şi cu saliva curgându-ţi pe bărbie. Încearcă să uiţi de chestia asta.

— Nu pot. (Totul se adunase în el, făcându-l să se simtă nesigur, încins şi îngreţoşat.) Olson... Scramm... ei au murit. Davidson a murit. Şi eu pot să mor, Pete. Acum o cred. Îmi suflă-n ceafă, fir-ar a dracu' !

— Gândeşte-te la prietena ta, la Jan, la faţa ei. Sau la maică-ta. Sau la blestemata ta de pisică. Sau nu te gândi la nimic. Ridică picioarele şi pune-le jos, doar atât. Continuă să mergi pe drum. Concentrează-te asupra mersului !

Garraty se luptă din răsputeri să-şi menţină controlul. Poate chiar reuşi s-o facă într-o oarecare măsură. În acelaşi timp, el însuşi avea senzaţia destrămării. Picioarele refuzau să răspundă la fel de lin înaintea comenzilor minţii, şi păreau slabe şi tremurătoare ca nişte becuri vechi.

— O să cadă repede, rosti destul de clar o femeie din rândul întâi.

— Ba ţâţele tale or să cadă repede ! se răsti Garraty spre ea.

Mulţimea îl aclamă.

— Sunt nişte obsedaţi, mormăi Garraty. Nişte obsedaţi şi jumătate. Perverşi. Cât este ora, McVries ?

— Care a fost primul lucru pe care l-ai făcut după ce ai primit scrisoarea de confirmare ? întrebă încetişor McVries. Ce ai făcut când ai ştiut c-ai fost finalmente acceptat ?

Garraty se încruntă, îşi şterse iute fruntea cu antebraţul, apoi îşi lăsă mintea să se elibereze de prezentul asudat şi terifiant şi să revină la momentul acela, efemer.

— Eram singur. Maică-mea era la serviciu. Era vineri după-amiază. Plicul era la cutia poştală şi fusese expediat din Wilmington, statul Delaware, aşa încât am ştiut că asta trebuia să fie. Eram însă convins că am picat la testul fizic ori la cel

psihologic sau la ambele. A trebuit să citesc scrisoarea de două ori. Nu m-am dat peste cap de fericire, dar am fost încântat. De-a dreptul încântat. Și încrezător în mine. Pe atunci picioarele nu mă dureau și nici nu-mi simțeam spatele ca și cum mi-ar fi fost tras pe roată. Eram unul dintr-un milion. Nu eram destul de deștept ca să-mi dau seama că și femeia cu barbă de la circ este tot una dintr-un milion.

Amuți o clipă, gândindu-se, simțind parcă mireasma începutului de aprilie.

— Nu mai puteam să dau înapoi. Mă priveau prea mulți oameni. Cred că la fel s-a întâmplat cu toți. Ăsta-i unul dintre modurile prin care mânăresc jocul. Am lăsat să treacă termenul de 15 aprilie până la care te puteai retrage, iar pe 16 aprilie, la primăria orașului s-a organizat un dineu special – au fost chemați toți prietenii mei și după desert au început să țipe: Dis-curs ! Dis-curs ! M-am ridicat, mi-am privit mâinile și le-am mormăit c-o să fac tot ce-o să pot mai bine dacă voi participa și toți au aplaudat ca nebunii. Parcă le citisem Declarația de Independență. Înțelegi ce vreau să spun ?

— Da, înțeleg, încuviință McVries și chicoti... dar privirea îi rămase întunecată.

Înapoia lor carabinele bubuiră pe neașteptate. Garraty tresări violent și aproape că încremeni locului. Cumva însă continuă să înainteze. De data asta, a fost instinctul orb, se gândi. Dar data viitoare ?

— Futu-i maica mă-sii, rosti încetișor McVries. A fost Joe.

— Cât este ora ? întrebă Garraty și, înainte ca McVries să-i poată răspunde, își aminti că avea și el ceas.

Era 14:38. Hristoase ! Marja lui de două secunde îi atârna ca o halteră în spinare.

— N-a încercat nimeni să te convingă să n-o faci ? întrebă McVries.

De acum erau destul de departe de ceilalți, la peste o

sută de metri în fața lui Harold Quince. Un soldat fusese trimis să-i urmărească. Garraty fu foarte mulțumit că nu era blondul.

— N-a încercat nimeni să te convingă să folosești retragerea de pe 31 aprilie ?

— Nu... nu la început. Maică-mea, Jan și doctorul Patterson – ăsta-i prietenul maică-mii, sunt împreună de vreo cinci ani – au lăsat-o mai moale la început. Erau încântați și mândri, fiindcă majoritatea băieților de peste doisprezece ani din țară participă la teste, dar numai unul din cincizeci le absolvă. Și așa se califică mii de copii, în timp ce ei pot folosi numai două sute – o sută de Mărșăluitori și o sută de rezerve. Și după cum știi prea bine, alegerea finală nu depinde de nici o aptitudine.

— Da, știu, trag numele din tulumba aia dată dracu'. Marele spectacol tv !

Glasul lui McVries sunase puțin spart.

— Exact. Maiorul extrage două sute de nume, dar nu se anunță decât numele. Nu știi dacă o să fii Mărșăluitor sau rezervă.

— Și nici nu știi pe ce listă te afli, până la ultimul termen de retragere, încuviință McVries, vorbind ca și cum ultimul termen de retragere ar fi fost cu ani în urmă, nu doar cu patru zile. Da, le place să mănărească totul în folosul lor.

Cineva din mulțime lansă o flotilă de baloane, care se înălțară în văzduh, într-un arc de culori roșu, albastru, verde și galben, ce se dezintegra. Vântul constant dinspre sud le purta rapid, cu ușurință zeflemitoare.

— Cred că da, zise Garraty. Ne uitam la televizor, când Maiorul mi-a anunțat numele. Numele meu a fost scos al șaptezeci și treilea. A fost cât pe-aci să cad de pe scaun. Pur și simplu, nu mi-a venit să cred.

— Nu se putea să fii *tu*, aprobă McVries. Lucrurile de felul ăsta se întâmplă întotdeauna altora.

— Exact asta am simțit. Din clipa aceea au început toți

să mă bată la cap. N-a mai semănat deloc cu primul termen de retragere, când erau numai discursuri, torturi și orchestre. Jan...

Se opri. De ce nu ? În rest, mărturisise totul. Nu conta. Înainte ca totul să se termine, fie el, fie McVries avea să fie mort. Probabil amândoi.

— Jan a spus că o să se culce cu mine, oricând, în orice fel, de câte ori doream, dacă mă retrag pe 31 aprilie. I-am spus că aș fi părut un oportunist și un escroc, iar ea s-a supărat pe mine și a zis c-ar fi fost mai bine decât să fiu mort, apoi a plâns o mulțime. Și m-a implorat.

Îl privi pe McVries.

— Nu știu. Orice altceva mi-ar fi putut cere, aș fi încercat s-o fac. Dar asta... n-am putut. Parcă aș fi avut o piatră în gât. După un timp, ea a știut că nu puteam zice da, bine, o să sun la numărul cu prefixul 800. Cred c-a început să înțeleagă. Poate că la fel de bine pe cât am înțeles eu, ceea ce, Dumnezeu știe, n-a fost – nu este – prea grozav.

Apoi a fost rândul doctorului Patterson. Este diagnostician și are o minte al naibii de logic organizată. Mi-a spus așa: „Fii atent, Ray ! Ținând seama de grupul de Mărșăluitori și de cel de rezerve, șansele tale de supraviețuire sunt de unu la cincizeci. Nu-i face asta mamei tale, Ray !" Am fost politicos cu el atât cât am putut, dar în cele din urmă i-am spus să-i dea bice. I-am spus că șansele lui de a se însura cu maică-mea erau destul de reduse, dar că nu observasem ca el să se fi retras din cauza asta.

Garraty își trecu ambele mâini prin claia de păr de culoarea paielor. Uitase de marja de două secunde.

— Dumnezeule, ce s-a mai înfuriat ! A țipat, a făcut spume la gură și mi-a spus că, dacă doream să-i frâng inima mamei, n-aveam decât să continuu. Mi-a spus că eram nesimțit ca o... ca o căpușă, mi se pare că așa a zis, că sunt nesimțit ca o căpușă, poate că-i expresia folosită în familia

lui, nu știu... M-a întrebat ce satisfacție aveam să-i impun mamei nebunia mea și unei fete atât de drăguțe ca Janice. De aceea, i-am replicat cu propria mea logică incontestabilă.

— Serios ? zâmbi McVries. Care a fost aia ?

— I-am zis că, dacă nu pleacă, îl pocnesc.

— Și mama ta ?

— Ea n-a spus prea multe. Bănuiesc că, pur și simplu, nu putea să creadă. În plus, se gândea la ce aș obține dacă aș învinge. Cred că Premiul – tot ceea ce-ți dorești pentru tot restul vieții – a orbit-o. Eu am avut un frate, Jeff. A murit de pneumonie la șase ani și... știu că-i crud, dar nu văd cum ne-am fi putut descurca, dacă ar fi trăit și el. Și... cred că ea s-a gândit mereu că mă voi putea retrage dacă se dovedea că sunt printre Mărșăluitori. Maiorul este un om cumsecade. Așa-mi spunea. Sunt sigură că te vor lăsa să ieși, dacă el înțelege circumstanțele. Dar Escadroanele îi înhață la fel de rapid pe cei care încearcă să se retragă din Marșul cel Lung ca și pe cei care-l vorbesc de rău. Apoi am primit telefonul și am știut că eram printre Mărșăluitori. Făceam parte din primii o sută.

— Eu nu.

— Nu ?

— Nu. Doisprezece dintre Mărșăluitorii inițiali au folosit termenul de 31 aprilie pentru a se retrage. Eu am fost a douăsprezecea rezervă. Am primit telefonul acum patru zile, imediat după ora douăzeci și trei.

— Iisuse ! Atât de aproape de data startului ?

— Îhî. Atât de aproape...

— Asta nu te... amărăște ?

McVries se mulțumi să strângă din umeri.

Garraty își privi ceasul. Era 15:02. Totul avea să fie în regulă. Umbra lui, alungindu-se în soarele după-amiezei, părea să înainteze ceva mai încrezător. Era o zi de primăvară plăcută și înviorătoare. Piciorul i se simțea perfect acum.

— Mai crezi c-ai putea pur și simplu... să te așezi ? îl întrebă pe McVries. Ai supraviețuit majorității. Ai supraviețuit la șaizeci și unu de băieți.

— Cred că nu contează la cât de mulți supraviețuim, tu sau eu. Vine un moment când voința se epuizează, pur și simplu. Nu contează ce *cred* eu, înțelegi ? A fost o vreme când mă distram de minune, prostindu-mă să pictez în ulei. De fapt, eram chiar destul de bun. Dar apoi, într-o bună zi – pac ! N-am mai putut, pur și simplu m-am oprit. Pac ! N-am mai avut chef să continuu nici măcar un minuțel. Seara m-am culcat îndrăgostit de pictură, iar când m-am trezit, dragostea aceea pierise.

— Supraviețuirea nu mi se pare deloc același lucru cu un hobby.

— Nu mă pot pronunța în privința asta. Ce zici atunci de scufundătorii la mare adâncime ? De vânătorii de animale sălbatice mari ? De alpiniști ? Sau chiar de un țapinar pe jumătate idiot, a cărui idee despre distracție este să se încaiere sâmbătă seara ? Toate astea reduc supraviețuirea la nivel de hobby. Face parte din joc.

Garraty nu răspunse.

— Ar fi bine să iuțim nițel pasul, spuse McVries cu blândețe. Pierdem viteză. Nu putem accepta așa ceva.

Garraty iuți pasul.

— Tata era coproprietarul unui cinematograf în aer liber pentru automobile, continuă McVries. Voia să mă lege, să-mi pună căluș și să mă țină în beci, numai ca să nu particip, indiferent dacă asta însemna să se confrunte sau nu cu Escadroanele.

— Și ce-ai făcut ? L-ai învins în cele din urmă ?

— N-a mai fost timp pentru așa ceva. Când am primit telefonul, mai aveam zece ore. Au trimis un avion și o mașină închiriată la aeroportul Presque Isle. Tata a urlat și m-a amenințat, iar eu stăteam locului și încuviințam din cap, și nu după mult timp a ciocănit cineva la ușă, iar când mama a

deschis, pe verandă se aflau doi dintre cei mai mătăhăloși și mai amenințători soldați pe care i-ai văzut vreodată. Măiculiță, erau atât de urâți, încât ar fi speriat și cucul din pendulă. Tata i-a privit o singură dată, apoi a spus: „Petie, ar fi mai bine să te duci și să-ți iei rucsacul".

Legănă rucsacul în sus și în jos pe umeri, și râse, amintindu-și.

— După aceea, ca prin farmec, toți am fost îmbarcați în avion, până și surioara mea, Katrina. Are numai patru ani. Am aterizat la ora trei noaptea și am gonit spre punctul de start. De altfel, Katrina cred c-a fost singura care a înțeles realmente cum stau lucrurile. Spunea întruna: „Petie pleacă-n aventură."

Dădu din brațe cu un gest straniu, neterminat.

— Acum ei s-au cazat într-un motel din Presque Isle. N-au vrut să se întoarcă acasă până nu se termină totul. Într-un fel sau în altul.

Garraty își privi ceasul. Era 15:20.

— Mulțumesc, rosti el.

— Că ți-am salvat din nou viața ? râse McVries, încântat.

— Da, exact.

— Ești sigur că ți-am făcut o favoare ?

— Nu știu. (Garraty tăcu.) O să-ți zic totuși ceva. Pentru mine nu va mai fi niciodată la fel. Mă refer la chestia cu limita de timp. Chiar și atunci când n-ai nici un avertisment, te despart de cimitir numai două minute. Este foarte puțin.

Ca și cum i-ar fi ascultat cuvintele, armele detunară. Mărșăluitorul lovit scoase un gâlgâit ascuțit, ca un curcan înhățat pe neașteptate de un fermier ce se apropiase pe furiș. Dinspre mulțime se auzi un sunet surd, care ar fi putut să fie un oftat, un icnet sau o expresie de satisfacție aproape sexuală.

— Foarte puțin, fu McVries de acord.

Merseră mai departe. Umbrele se alungiră. În mulțime apărură jachete, scoase parcă de un scamator, din jobenul de

mătase. La un moment dat, Garraty simți un firicel cald de fum de pipă, care-i trezi o amintire ascunsă, dulce-amăruie despre tatăl lui. Un cățel scăpă din brațele cuiva și ieși în fugă pe drum, trăgând după el lesa de plastic roșu, cu limba atârnându-i trandafirie și cu stropi de salivă în colțurile botului. Lătră, fugi în cerc, încercând să-și prindă ciotul de coadă, și fu împușcat, când se repezi ca năuc spre Pearson, care-l înjură cu ură pe soldatul care o făcuse. Forța de impact a glonțului de calibru greu îl proiectă pe marginea drumului, lângă mulțime, unde rămase cu ochi goi, gâfâind și zvâcnind. Nimeni nu părea să se grăbească a-l revendica. Un băiețel trecu de polițiști, ieși pe banda stângă a drumului și rămase acolo, plângând. Un soldat avansă către el. Din mulțime se auzi zbieretul strident al unei mame. Pentru o clipă oribilă, Garraty se gândi că soldatul avea să-l împuște pe băiețaș așa cum făcuse cu cățelul, dar soldatul se mulțumi să-l împingă pe puști, cu indiferență, înapoi între spectatori.

La ora 18, soarele atinse orizontul și acoperi cu portocaliu cerul apusului. Aerul se răci. Gulerele fură ridicate. Spectatorii tropăiau din picioare și-și frecau palmele.

Collie Parker pronunță obișnuita sa plângere legată de nenorocita de vreme din Maine.

Până la 20:45 vom fi în Augusta, gândi Garraty. Iar de acolo, mai este doar un hop, țop până la Freeport. Deprimarea îl învălui. Și după aceea ? Vei avea la dispoziție două minute ca s-o vezi, dacă nu cumva nici n-o s-o remarci în mulțime... Doamne păzește ! Și mai departe ? Abandonul ?

Brusc, fu cuprins de certitudinea că Jan și mama nici măcar nu se vor număra printre spectatori. Acolo aveau să fie doar puștii cu care fusese coleg de școală, nerăbdători să-l vadă pe nebunul sinucigaș pe care, fără să știe, îl crescuseră printre ei. Și cucoanele din Ladies' Aid. Asociația aceea de întrajutorare îl invitase la un ceai cu două seri înainte de a începe Marșul. Într-o epocă ce părea antediluviană.

— Să-ncepem să rămânem în urmă, spuse McVries. O s-o facem încetișor. Să revenim lângă Baker. O să intrăm în Augusta împreună. Cei Trei Mușchetari inițiali. Ce părere ai, Garraty?

— În regulă! zise Garraty.

I se părea o idee bună.

Rămaseră treptat în urmă, îngăduindu-l pe Harold Quince cel sinistru la chip să conducă parada. Știură că reveniseră alături de ai lor, atunci când Abraham întrebă din umbrele amurgului:

— Ați decis finalmente să vă-ntoarceți și să vă vizitați rudele sărace?

— Iisuse, dar chiar că seamănă cu el! făcu McVries, holbându-se la chipul obosit al lui Abraham, acoperit cu țepii bărbii nerase de trei zile. Mai ales în lumina asta!

— Acum optzeci și șapte de ani, intonă Abraham și, pentru un moment halucinant, se păru că spiritul lui Lincoln chiar pusese stăpânire pe trupul băiatului de șaptesprezece ani, strămoșii noștri au pornit pe acest tărâm... of, rahat! Am uitat restul. A trebuit să învățăm discursul la istorie în clasa a VIII-a, dacă doream să luăm nota zece.

— Chipul unui întemeietor al neamului și mentalitatea unui catâr sifilitic, comentă McVries, cu tristețe. Abraham, tu cum ai intrat în rahatul ăsta?

— Lăudându-mă, replică Abraham prompt.

Deschise gura pentru a continua, dar fu întrerupt de carabine. Urmă bufnetul familiar al sacului de cartofi.

— Ăsta a fost Gallant, rosti Baker privind în urmă. Toată ziua a fost un mort ambulant.

— „Lăudându-te", repetă Garraty, apoi izbucni în râs.

— Da, da! (Abraham își trecu o mână peste obraz și se scărpină în scobitura cavernoasă de sub un ochi.) Știți testul cu eseul...

Toți încuviințară din cap. Eseul *De ce mă simt apt să particip la Marșul cel Lung ?* era o parte-standard din secțiunea Psihologie a examenului. Garraty simți un fluid călduț pe călcâiul drept și se întrebă dacă era sânge, puroi, transpirație sau toate laolaltă. Nu simțea o durere propriu-zis, totuși avea impresia că ciorapul i se rupsese acolo.

— Ei bine, zise Abraham, ideea este că nu mă simțeam defel apt pentru a participa la absolut nimic. Am dat examenul pur și simplu pentru că așa mi s-a năzărit pe moment. Plecasem să văd un film și s-a întâmplat să trec pe lângă sala unde se ținea testul. După cum știți, ca să intri, trebuia să prezinți permisul de muncă. Întâmplător, în ziua aia îl aveam la mine. Dacă nu l-aș fi avut, nu m-aș fi obosit să revin acasă, ca să-l iau. M-aș fi dus la film și n-aș fi fost acum aici, murind într-o tovărășie atât de amuzantă.

Toți reflectară în tăcere la cuvintele lui.

— Am trecut testele medicale, apoi am parcurs rapid chestionarul și am ajuns la cele trei pagini goale de la sfârșitul dosarului, unde scria: „Vă rugăm să răspundeți la această întrebare cât puteți mai obiectiv, folosind maximum o mie cinci sute de cuvinte". Aoleu, ce rahat ! mi-am zis eu. Restul fusese destul de amuzant. Tăticule, ce mai întrebări ușchite !

— Da, comentă sec Baker, cât de frecvent ai scaun ? Sau dacă ai tras vreodată pe nas ?

— Da, da, chestiile alea, încuviință Abraham. Chiar că uitasem de prostia cu trasul pe nas. Răspunsesem pur și simplu aburindu-le, știți, ca să ajung la eseul ăla de ce mă simțeam apt să particip. Nu-mi venea în minte absolut nimic. Eh, și la un moment dat, apare un nemernic în uniformă de armată care ne anunță: „Mai aveți cinci minute. Vă rog să vă pregătiți să încheiați." Atunci am scris și eu: „Mă simt apt să particip la Marșul cel Lung, fiindcă sunt un idiot inutil și lumea ar fi un loc mai bun fără mine, decât numai dacă nu învinș și

mă-mbogățesc, caz în care-o să-mi cumpăr Van Gogh-uri să-mi pun în toate camerele din viloi și-o să-mi comand șaizeci de știoalfe de mâna-ntâi și n-o să deranjez pe nimeni." M-am gândit vreun minut la ce scrisesem și am adăugat o paranteză: „(O să le dau pensie de bătrânețe la toate cele șaizeci de știoalfe de mâna-ntâi.)" M-am gândit c-asta o să-i enerveze realmente. Așa că după o lună – uitasem complet de aiureala asta – când am primit scrisoarea prin care mă anunțau că mă calificasem, a fost cât pe-aici să-mi dau drumu-n izmene.

— Și ai fost de-acord ? întrebă Collie Parker.

— Mda, e cam greu de explicat. Chestia este că toți credeau că nu-i decât o glumă excelentă. Prietena mea dorea să fotografieze scrisoarea și s-o imprime pe un tricou la un atelier care se ocupă cu așa ceva, de parcă ar fi crezut că făcusem farsa secolului. La fel s-a-ntâmplat cu toți. Îmi strângeau mâna cu căldură și era imposibil să n-aud din partea cuiva: „Băi, Abe, i-ai tras-o grozav Maiorului, așa-i ?" Vă zic că era atât de amuzant, încât am perseverat, rânji morbid Abraham. Pe cuvântul meu, dacă nu toată lumea se distra a-ntâia. Toți credeau că aveam să i-o trag până la capăt Maiorului. Și asta am și făcut. După aia, m-am trezit într-o dimineață că eram băgat. Am făcut parte de la început din prima sută, mai exact am fost al șaisprezecelea scos din urnă. Așa încât pot spune că, până la capăt, Maiorul mi-a tras-o *mie*.

Un cor de ovații lipsite de putere se înălță din rândul Mărșăluitorilor, și Garraty ridică ochii. Deasupra capului, un indicator reflectorizant uriaș îi informa: AUGUSTA 10.

— Ai putea muri de râs, este ? făcu Collie.

Abraham îl privi îndelung.

— Întemeietorul neamului nu este amuzat, anunță el, sec.

Capitolul 14

„Și nu uitați, dacă vă folosiți mâinile,
dacă gesticulați cu orice parte a corpului,
sau folosiți orice parte a cuvântului, veți pierde
ocazia de a câștiga 10 000 de dolari.
Pur și simplu, dați o listă. Mult noroc!"

– Dick Clark
Piramida de 10 000 de dolari

Toți căzuseră de acord că nu mai puteau să reacționeze emoțional. Se părea însă că lucrurile nu stăteau deloc așa, gândi Garraty obosit, pe când mergeau prin întunericul vuitor pe U. S. 202, cu Augusta rămasă la o milă în urmă. Ca o chitară tratată cu indiferență, care fusese aruncată de colo-colo de un cântăreț nesimțitor, coardele nu plesniseră, ci erau doar dezacordate, discordante, haotice.

Augusta nu fusese ca Oldtown. Oldtown fusese un fals New York, copiat de fermieri. Augusta era un tip nou de oraș, o așezare de băieți de viață, țicniți, un oraș aflat la sfârșitul petrecerii, cu un milion de bețivi și nebuni dansând, plus maniaci cu adevărat săriți de pe fix.

Auziseră și văzuseră Augusta cu mult înainte să ajungă la propriu acolo. Imaginea valurilor spărgându-se pe un țărm îndepărtat revenea mereu în mintea lui Garraty. Auziseră mulțimea de la cinci mile depărtare. Luminile umpleau cerul

cu strălucirea pastelată a peliculei unui balon de săpun, care era înspăimântătoare şi apocaliptică, amintindu-i lui Garraty de imaginile văzute în manualele de istorie cu atacul aerian german asupra coastei răsăritene americane în ultimele zile ale celui de-al doilea război mondial.

Se priviseră unul pe celălalt neliniştiţi şi se apropiaseră mai mult, ca nişte băieţaşi prinşi de o furtună cu fulgere şi trăsnete sau ca vitele în viscol. Zgomotul mulţimii creştea de parcă se umfla, căpătând o roşeaţă crudă. O foame care paraliza. Garraty avusese viziunea clară şi înspăimântătoare a marelui zeu Mulţimea, târându-se din depresiunea Augusta pe picioare stacojii de păianjen şi devorându-i pe toţi de vii.

Oraşul însuşi fusese înghiţit, strangulat şi îngropat. Într-un sens foarte real al cuvântului, Augusta nu mai existase şi nu mai existaseră cucoane grase, fete drăguţe, bărbaţi pompoşi sau copii uzi între picioare, fluturând norişori pufoşi din vată de zahăr. Acolo nu existase nici un italian agitat, care să le arunce felii de pepene. Doar Mulţimea, o creatură fără trup, cap sau minte. Mulţimea nu fusese decât un Glas şi un Ochi, şi nu constituise o surpriză faptul că ea fusese atât Dumnezeu, cât şi Diavol. Garraty o percepuse şi ştia că şi ceilalţi o percepeau. Mersese ca printre nişte piloni gigantici pentru cabluri de înaltă tensiune, simţind cum furnicăturile şi şocurile îi zbârlesc fiecare firişor de păr, îi fac limba să-i tremure nebuneşte în gură, îl fac să-şi simtă ochii gata să pârâie şi să împroaşte scântei, în vreme ce se rostogoleau în culcuşurile lor umede. Mulţimea trebuia să fie satisfăcută. Mulţimea trebuia să fie adulată şi temută. Şi, în cele din urmă, Mulţimii trebuia să se i se aducă jertfe.

Înaintaseră cu greu prin troiene de confeti care le ajungeau la glezne. Se rătăciseră unul de celălalt şi se regăsiseră într-un viscol multicolor de serpentine tăiate din

reviste. Garraty înhățase la întâmplare o bucată de hârtie din văzduhul întunecat și dement și se trezise privind o reclamă la cursurile de culturism Charles Atlas. Prinsese alta și se pomenise față în față cu John Travolta.

Iar la apogeul surescitării, în vârful primei coline de pe U. S. 202, privind peste autostrada ticsită de gloată din spate și peste orașul ghiftuit și suprasaturat de la picioarele lor, două gigantice proiectoare alb-purpuriu spintecaseră văzduhul în fața Mărșăluitorilor, și Maiorul se aflase acolo, îndepărtându-se de ei în jeep-ul său, ca un miraj, menținându-și rigid salutul, nepăsător în mod incredibil și fantastic față de mulțimea cuprinsă parcă de uriașe chinuri ale facerii, de jur-împrejurul lui.

Cât despre Mărșăluitori... corzile emoțiilor lor nu erau plesnite, ci doar puternic dezacordate. Toți treizeci și șapte care mai rămăseseră urlaseră sălbatic, cu glasuri răgușite și cu totul neauzite de nimeni. Mulțimea nu avea de unde să știe că ei se bucurau, dar cumva o făcuseră, cumva înțeleseseră că cercul dintre venerarea morții și dorința de moarte se închisese pentru încă un an și mulțimea înnebunise complet, convulsionând în paroxisme tot mai mari și mai mari. Garraty simțise o durere sfredelitoare, pătrunzătoare în stânga pieptului și, cu toate acestea, fusese incapabil să se oprească din răcnit, deși înțelesese perfect că se apropiase și mai mult de marginea hăului.

Un Mărșăluitor cu ochi vicleni, pe nume Milligan, îi salvase pe toți, căzând în genunchi, cu ochii strâns închiși și palmele apăsate pe tâmple, ca și cum ar fi încercat să-și mențină creierii înăuntru. Se prăbușise apoi înainte, cu fața în jos, lunecând cu vârful nasului pe asfalt și julindu-l, ca o cretă moale pe o tablă neagră și aspră – uluitor, gândise Garraty, puștiul își ia nasul la purtare pe drum – , după care Milligan fusese din fericire împușcat. După aceea, Mărșăluitorii

se opriseră din răcnete. Garraty fusese foarte speriat de junghiul din piept care îl mai lăsase doar puțin. Își promisese că acela fusese ultimul său moment de nebunie.

— Ne apropiem de prietena ta ? întrebă Parker.

Nu slăbise, dar se cuminţise. Garraty ajunsese chiar să-l placă acum.

— Mai sunt vreo cincizeci de mile. Poate şaizeci. Plus sau minus câteva.

— Eşti un tip al dracu' de norocos, spuse Parker gânditor.

— Serios ?

Garraty era surprins. Se întoarse, pentru a vedea dacă nu cumva Parker râdea de el. Nu râdea.

— O s-o vezi pe maică-ta şi pe prietena ta. Eu pe cine dracu' o să văd între locul ăsta şi sfârşit ? Pe nimeni, doar pe porcii ăştia.

Ridică degetul mijlociu spre mulţime, care păru să ia gestul lui drept un salut şi-l aclamă în delir.

— Mi-e dor de-acasă, spuse Parker. Şi mi-este frică. Brusc, răcni către mulţime: *Porcilor ! Sunteţi nişte porci* !

Spectatorii ovaţionară mai gălăgios ca oricând.

— Şi mie mi-este frică. Şi mi-e dor de casă. Eu... vreau să spun *noi*... Şovăi, căutându-şi cuvintele: Suntem toţi prea departe de casă. Drumul ne ţine departe. Poate c-o să le pot vedea, dar nu le voi putea atinge.

— Regulamentul spune că...

— Ştiu ce spune regulamentul. Contact corporal cu oricine doresc, atâta timp cât nu părăsesc drumul. Dar nu-i acelaşi lucru. Este ca un zid.

— Pentru tine-i al naibii de uşor să vorbeşti. O să le vezi, indiferent cum ar sta lucrurile.

— Poate că asta o să agraveze situaţia, comentă McVries.

Apăruse neauzit în spatele lor. Tocmai trecuseră pe sub un indicator luminos de avertizare, care clipea galben la

intersecția Winthrop. Garraty îi văzu reflecția mărindu-se și apoi micșorându-se pe pavaj după ce trecură, un ochi galben, amenințător, care se deschidea și se închidea.

— Sunteți toți nebuni, spuse Parker binevoitor. M-am cărat de-aici.

Acceleră puțin și, în scurt timp, dispăru în umbrele pâlpâitoare.

— Crede că suntem homo, zise McVries amuzat.

— Ce crede ? ridică Garraty capul.

— Nu-i un tip chiar atât de rău, continuă McVries gânditor și ridică mucalit dintr-o sprânceană. Poate că pe jumătate chiar are dreptate. Poate că de-aia ți-am salvat pielea. Poate că-s în limbă după tine.

— Cu o față ca a mea ? Crezusem că vouă, perverșilor, vă plac tipii mai finuți.

Cu toate acestea, brusc, se simți tulburat.

Pe neașteptate, șocându-l, McVries întrebă:

— Vrei să ți-o iau la labă ?

Garraty trase aer în piept cu un șuierat.

— Ce dra...

— Mai taci naibii ! făcu McVries iritat. Când o să termini cu rahatu' tău de ipocrizie ? Nici măcar n-o să te-ajut spunându-ți dacă am glumit sau nu. Ce zici ?

Garraty simți în gât un nod uscat și în același timp lipicios. Chestia era că ar fi dorit să fie mângâiat. Homo sau nu, asta nu mai părea să conteze acum, când toți erau preocupați să moară. Tot ce conta era McVries. Nu dorea ca McVries să-l atingă, nu în felul acela.

— Ei bine, adevărul este că mi-ai salvat viața..., începu el și tăcu în mod deliberat.

McVries izbucni în râs.

— Ar trebui să mă simt ca o jigodie fiindcă-mi datorezi ceva și profit de asta ? Așa-i ?

— Fă ce vrei, replică sec Garraty, dar termină cu jocurile.

— Asta înseamnă „da" ?

— Orice vrei ! zbieră Garraty.

Pearson, care se zgâia, aproape hipnotizat, la propriile sale picioare, ridică ochii, surprins.

— Orice dracu' vrei ! urlă Garraty.

— Ai perfectă dreptate, Ray, râse din nou McVries. Să nu te-ndoiești de asta nici o clipă.

Îl bătu pe umăr și rămase în urmă.

Garraty se holbă după el, neînțelegător.

— Nu se mai satură, comentă Pearson, obosit.

— Poftim ?

— Mergem de aproape două sute cincizeci de mile, gemu Pearson. Picioarele mele sunt ca niște bucăți de plumb cu otravă-năuntru. Spinarea mă arde. Dar sonatului ăsta de McVries tot nu-i ajunge. Este ca unul mort de foame care-nfulecă laxative.

— Crezi că dorește să fie rănit ?

— Iisuse, tu ce crezi ? Ar trebui să poarte în jurul gâtului o plăcuță: LOVIȚI-MĂ TARE. Mă-ntreb ce vrea să compenseze prin asta ?

— Nu știu, zise Garraty.

Era pe punctul să adauge ceva, dar văzu că Pearson nu-l mai asculta. Își privea iarăși picioarele și trăsăturile lui vlăguite erau încordate în linii de oroare. Își pierduse pantofii. Ciorapii de sport alb-murdar descriau arcuri alb-cenușii prin beznă.

Trecură de un indicator care anunța: LEWISTON 32 MI, iar după o milă ajunseră la un indicator electric în formă de arc, care proclama: GARRATY 47 în litere alcătuite din becuri de iluminat.

Garraty ar fi dorit să moțăie, dar nu putea. Știa ce dorise Pearson să spună, referindu-se la spinarea sa. Propria lui coloană vertebrală se simțea ca și cum ar fi fost o vergea

înroșită în foc. Mușchii posteriori ai picioarelor erau răni deschise, arzătoare. Amorțeala tălpilor începuse să fie înlocuită de o agonie mult mai ascuțită și precis conturată decât oricare alta pe care o simțise până atunci. Nu-i mai era foame, totuși înghiți câteva concentrate. Câțiva Mărșăluitori nu erau decât schelete învelite în piele – orori din lagărele de exterminare. Garraty nu dorea să ajungă așa... însă, desigur, oricum era așa. Își plimbă o mână pe flancul corpului și cântă la xilofonul coastelor.

— În ultimul timp nu l-am mai auzit pe Barkovitch, rosti el, străduindu-se să-l desprindă pe Pearson din concentrarea aceea îngrozitoare care-l făcea să semene mult prea mult cu reîncarnarea lui Olson.

— Așa-i. Cineva zicea că i-a înțepenit un picior, când am trecut prin Augusta.

— Serios ?

— Așa am auzit.

Garraty simți imboldul de a rămâne în urmă și a-l vedea pe Barkovitch. Era greu de găsit pe întuneric și se alese cu un avertisment, dar în cele din urmă îl descoperi. Barkovitch se afla acum în eșalonul ariergărzii și tropăia șontorog, cu chipul brăzdat de concentrare. Ochii îi erau atât de mijiți, încât păreau niște monede văzute dinspre muchie. Nu mai avea jachetă. Vorbea de unul singur, cu glas scăzut, monoton și încordat.

— Salut, Barkovitch ! spuse Garraty.

Barkovitch tresări, se împiedică și fu avertizat... al treilea avertisment.

— Așa ! urlă el arțăgos. Așa, vezi ce-ai făcut ?! Ești mulțumit acum, tu și amicii tăi șmecheri ?

— N-arăți prea grozav, zise Garraty.

— Totul face parte din Plan, rânji viclean Barkovitch. Mai ții minte când ți-am spus despre Plan ? Nu m-ai crezut. Olson nu m-a crezut. Nici Davidson. Nici Gribble.

Glasul i se reduse la nivelul unei şoapte suculente, încărcată de flegmă.

— Garraty, am daaan-sat pe mormintele lor!

— Te doare piciorul? întrebă Garraty încetişor. Nu poate să fie chiar atât de rău.

— Au mai rămas doar treizeci şi cinci pe care să-i întrec. Toţi se vor prăbuşi la noapte. O să vezi! Când va răsări soarele, pe drum nu va mai merge nici o duzină. O să vezi. Tu şi amicii tăi fiţoşi, Garraty. Toţi vor fi morţi până dimineaţă. Ba nu, până la miezul nopţii.

Brusc, Garraty se simţi foarte puternic. Ştiu că Barkovitch avea să se ducă în scurt timp. Ar fi vrut s-o ia la fugă, neţinând seama de rinichii care îl dureau, de şira spinării care-l tortura şi de tălpile înnebunitoare, să alerge şi să-i spună lui McVries că-şi va putea ţine promisiunea.

— Ce vei cere? întrebă el cu glas tare. Ce vei cere când vei învinge?

Barkovitch rânji voios, de parcă abia aşteptase întrebarea. În lumina neclară, faţa lui părea că se boţeşte şi se mişcă, de parcă ar fi fost manevrată şi lovită de mâini gigantice.

— Picioare de plastic, şopti el. Picioaaaare de plastic, Garraty. O să mi le amputez pe-astea – mă cac pe ele dacă nu ştiu de glumă. O să-mi instalez picioare de plastic noi şi p-astea o să le bag într-o maşină de spălat rufe şi-o să mă uit la ele cum se-nvârt şi se-nvârt şi se-nvârt...

— Crezusem că poate ţi-ai dori nişte prieteni, zise Garraty cu tristeţe.

Un sentiment ameţitor de triumf, sufocant şi minunat, vui prin el.

— Prieteni?

— Pentru că n-ai nici unul, spuse Garraty compătimitor. Toţi vom fi bucuroşi să te vedem murind. Nimeni nu-ţi va simţi

lipsa, *Gary*. Poate c-o să merg înapoia ta şi o să-ţi scuip pe creieri, după ce ţi-i vor împrăştia pe drum. Poate c-o să fac asta. Poate c-o s-o facem toţi.

Era o nebunie, o nebunie, ca şi când întreg capul i-ar fi luat-o razna, era ca atunci când lovise cu ţeava puştii cu aer comprimat în Jimmy, sângele... Jimmy urlase... întregul cap i se înceţoşase de dogoarea justiţiei sălbatice, primitive.

— Nu mă urî, scânci Barkovitch, de ce mă urăşti ? Nu vreau să mor, aşa cum nu vrei nici tu. Ce doreşti ? Să-mi pară rău ? O să-mi pară rău ! O să... o să...

— O să scuipăm toţi pe creierii tăi ! continuă Garraty, ca un dement. Vrei şi tu să mă pipăi ?

Barkovitch îl privi palid, cu ochi derutaţi şi goi.

— Îmi... îmi pare rău, şopti Garraty.

Se simţea înjosit şi murdar. Se grăbi să se îndepărteze de Barkovitch. Lua-te-ar dracu', McVries, se gândi. De ce ? De ce ?

Imediat puştile detunară şi doi băieţi căzură morţi în acelaşi timp, şi unul dintre ei *trebuia* să fie Barkovitch, *trebuia* să fie. Iar de data asta fusese vina lui, el fusese ucigaşul.

Apoi Barkovitch izbucni în râs. Barkovitch chicotea, mai ascuţit, mai descreierat şi chiar mai audibil decât nebunia mulţimii.

— Garraty ! Gaaarraaatyyyy ! O să dansez pe mormântul tău, Garraty ! O să *daaaan*...

— Gura ! răcni Abraham. Gura, puţoiule ce eşti !

Barkovitch amuţi, după care începu să suspine.

— Du-te dracu' ! mormăi Abraham.

— Uite ce-ai făcut, rosti cu reproş Collie Parker. L-ai făcut să plângă, Abe, băiat rău ce eşti ! Acum o să se ducă acasă şi o să ne pârască maică-sii.

Barkovitch continuă să suspine. Era un sunet pustiit, de

cenușă, care-i zbârli pielea lui Garraty. Era lipsit de orice speranță.

— Smiorcăilă o să-i spună lu' mămica ? strigă Quince spre înapoi. Vai, vai, Barkovitch, ce-o să ne facem ?

Lăsați-l în pace ! urlă Garraty în gând, lăsați-l în pace, habar n-aveți cât de mult suferă ! Totuși, ce fel de gând ipocrit și fățarnic mai era și acela ? El dorea ca Barkovitch să moară. La urma urmelor, putea s-o recunoască. Dorea ca Barkovitch să-și verse ficații și să crape.

Iar Stebbins era probabil acolo în urmă, în beznă, și râdea de toți.

Se grăbi și-l ajunse din urmă pe McVries, care înainta, uitându-se nepăsător spre mulțime. Spectatorii îi întorceau privirea, studiindu-l cu aviditate.

— De ce nu m-ajuți să decid ? rosti McVries.

— Sigur ! În ce problemă trebuie să decidem ?

— Cine-i în cușcă ? Noi sau ei ?

Garraty râse, de-a dreptul încântat.

— Toți ! Iar cușca este-n grădina zoologică a Maiorului.

McVries nu îi împărtăși veselia.

— Barkovitch scapă hățurile, așa-i ?

— Da, cred că da.

— Nu mai vreau să văd. Este oribil ! Și-i o înșelătorie. Construiești totul în jurul a ceva... te pregătești pentru ceva... și apoi nu-ți mai dorești lucrul ăla. Nu-i păcat că toate marile adevăruri sunt astfel de minciuni ?

— Nu m-am gândit niciodată prea mult la chestia asta. Îți dai seama că-i aproape ora zece ?

— Este ca și cum te-ai antrena toată viața pentru săritura cu prăjina, pentru ca apoi, când ajungi la Olimpiadă, să-ți spui: „De ce dracu' vreau eu să sar peste bara aia ?"

— Mda.

— Mai-mai că te-ar interesa, este ? făcu McVries, iritat.

— E tot mai greu să mă stârnești, recunoscu Garraty.

Făcu o pauză. Ceva îl tulbura serios de o vreme. Baker li se alătură. Garraty privi de la Baker la McVries și după aceea înapoi.

— Voi i-ați văzut... i-ați văzut părul lui Olson ? Înainte de a-și încasa biletul ?

— Ce-i cu părul lui ? întrebă Baker.

— Încărunțise.

— Asta chiar că-i o nebunie, zise McVries, dar brusc păru foarte speriat. Nu cred, probabil că era praf de pe drum sau altceva.

— Era cărunt, repetă Garraty. Parcă mergem de-o veșnicie pe drumul ăsta. Părul lui Olson care... care devenise așa m-a făcut să mă gândesc prima dată la asta, dar... poate că-i un mod dement de nemurire.

Ideea era teribil de deprimantă. Privi drept înainte în întuneric, simțind adierea blândă a vântului pe obraji.

— Merg, am mers, voi merge, voi fi mers, intonă McVries. Să traduc și în latină ?

Suntem suspendați în timp, se gândi Garraty.

Tălpile li se mișcau, dar nu și ei. Sclipirile stacojii ale țigărilor din mulțime, ocazionalele blițuri sau flăcărui de brichete puteau să fi fost stele, constelații joase și stranii care le marcau existența în față și în spate, îngustându-se până la dispariție în ambele direcții.

— Brrr ! făcu Garraty, înfiorându-se. Poți s-o iei razna.

— Așa-i, încuviință Pearson și râse nervos.

Urcau un deal lung și șerpuit. Drumul era alcătuit acum din plăci de beton înșiruite, al căror material se simțea dur sub tălpi. Garraty avea impresia că poate percepe fiecare pietricică prin pantofii subțiri ca hârtia. Vântul jucăuș împrăștiase în calea lor maldăre de ambalaje de bomboane, cutii de floricele și gunoaie de tot felul. Pe alocuri, aproape că trebuia să se căznească pentru a înainta. Nu-i corect, gândi Garraty, plângându-și de milă.

— Ce ne-aşteaptă în faţă ? îl întrebă McVries, pe un ton de scuză.

Garraty închise ochii şi se strădui să alcătuiască o hartă în minte.

— Nu-mi amintesc toate orăşelele. Ajungem la Lewiston, ăsta-i al doilea oraş ca mărime din stat, mai mare decât Augusta. O să mergem chiar pe strada principală. Înainte se numea Lisbon Street, dar acum se numeşte Cotter Memorial Avenue. Reggie Cotter a fost singurul tip din Maine care a învins vreodată în Marşul cel Lung. Asta a fost cu mult timp în urmă.

— A murit, nu ? întrebă Baker.

— Da. A avut o hemoragie la un ochi şi a terminat Marşul pe jumătate orb. Ulterior s-a constatat că avea un cheag de sânge pe creier. A murit la vreo săptămână după Marş.

Cu un efort infim de a alunga povara detaliilor, repetă:

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

O vreme, nici unul nu mai scoase o vorbă. Ambalajele dulciurilor le trosneau sub tălpi, răsunând ca pârâiturile unui incendiu forestier îndepărtat. O petardă pocni în mulţime. Garraty distinse o geană de lumină îndepărtată la orizont – probabil oraşele gemene Lewiston şi Auburn, ţinutul unor familii cu nume ca Dussette, Aubuchon şi Lavesque, ţinutul lui *Nous parlons français ici.* Brusc, simţi o poftă aproape nebună de o lamă de gumă de mestecat.

— După Lewiston ce vine ?

— Mergem pe Route 196, după aceea trecem pe 126 până la Freeport, unde o să le văd pe mama şi pe prietena mea. Tot acolo o să trecem pe U. S. 1. Şi pe asta vom rămâne până la sfârşit.

— Autostrada cea mare, şopti McVries.

— Exact.

Puştile bubuiră, şi ei tresăriră.

— A fost Barkovitch sau Quince, zise Pearson. Nu-mi dau seama... unul dintre ei continuă să meargă... este...

Barkovitch hohoti din beznă, un sunet ascuțit, bolborosit, subțire și înspăimântător.

— Încă nu, curvelor! Încă nu m-am dus! Încă *nuuuuuuuuuuuu*...

Glasul îi suia întruna și întruna ca o sirenă de incendii defectă. Pe neașteptate, mâinile lui Barkovitch se repeziră în sus aidoma unor porumbei care-și iau zborul speriați și începură să-și sfâșie propriul gât.

— *Iisuse*! icni Pearson și vomită în poală.

Fugiră de lângă el, fugiră și se împrăștiară în față și în spate, iar Barkovitch continuă să zbiere, să bolborosească, să-și sfâșie beregata și să meargă, cu chipul sălbatic întors către cer, cu gura ca o curbă strâmbă de beznă.

Apoi sunetul sirenei începu să se diminueze și Barkovitch se pierdu o dată cu el. Căzu și-l împușcară, viu sau mort.

Garraty se întoarse, revenind cu fața spre direcția de înaintare. Era vag recunoscător că nu fusese avertizat. Zări copia la indigo a ororii sale pe toate fețele din jur. Partea cu Barkovitch se terminase. Se gândi că nu era un semn bun pentru ei ceilalți, pentru viitorul lor pe drumul întunecat și însângerat.

— Nu mă simt bine, zise Pearson.

Glasul lui era sec. Icni, dar nu vomită decât bilă și pentru câteva clipe înaintă îndoit din mijloc.

— Oh! Nu mă simt prea bine. Oh, Doamne. Nu mă... Simt... Prea bine. Oh!

McVries privi drept înainte.

— Cred... regret că nu sunt nebun, rosti el gânditor.

Numai Baker nu spuse nimic. Și asta era straniu, deoarece Garraty simți subit mireasmă de caprifoi din

Louisiana. Auzi orăcăitul broaştelor în bălţi. Simţi zumzetul leneş, apăsător al cicadelor săpând în coaja groasă a chiparoşilor ca să doarmă somnul lor lipsit de vise, lung de şaptesprezece ani. Şi o văzu pe mătuşa lui Baker, legănându-se înainte şi înapoi, cu ochi visători, zâmbitori şi goi, stând pe verandă şi ascultând glasurile îndepărtate, printre pârâituri şi bâzâituri, la vechiul ei aparat de radio Philco cu carcasă din mahon ciobit şi crăpat. Legănându-se, legănându-se, legănându-se... Surâzând visător. Aidoma unei pisici care a lins smântână şi este foarte mulţumită.

Capitolul 15

„Nu-mi pasă dacă învingeți sau pierdeți,
atâta timp cât învingeți."

– Vince Lombardi
Fost antrenor al echipei Green Bay Packers

Lumina zilei apăru strecurându-se printr-o lume albă și mută de ceață. Garraty umbla singur. Deja nu mai știa câți o încasaseră în timpul nopții. Tălpile lui aveau dureri de cap. Migrene teribile. Le putea simți umflându-se, de fiecare dată când își lăsa greutatea pe ele. Fesele îl dureau. Șira spinării era un foc de gheață. Însă tălpile lui aveau dureri de cap, iar sângele i se coagula în ele, le umfla și transforma venele în spaghete *al dente*.

În același timp, viermele atâtării îi creștea în măruntaie: mai aveau doar treisprezece mile până la Freeport. Se aflau acum în Portervillle, iar mulțimea de-abia îi putea distinge pe Mărșăluitori prin ceața deasă, dar scanda ritmic numele lui Garraty încă din Lewiston. Sunetele aduceau cu pulsațiile unei inimi gigantice.

Freeport și Jan, se gândi el.

— Garraty?

Glasul suna familiar, dar stins. Era McVries. Chipul îi era un craniu nebărbierit. Ochii îi sclipeau febril.

— Bună diimineața, croncăni McVries. Trăim să ne luptăm cu înc-o zii.

— Mda. Câți au furat-o azi-noapte ?

— Șase.

McVries scoase de la centură un flacon cu pastă de șuncă și începu să mănânce, folosindu-se de un deget. Mâinile îi tremurau rău.

— Șase, după Barkovitch. (Puse flaconul la loc, cu grija unui bătrân paralizat.) Pearson a-ncasat-o.

— Da ?

— N-am mai rămas mulți, Garraty. Numai douăzeci și șase.

— Nu, nu suntem mulți.

Mersul prin ceață era ca mersul prin norii imponderabili de pulbere de pe aripile fluturilor.

— Nici mulți dintre *noi*. Mușchetarii. Tu, eu, Baker și Abraham. Collie Parker. Și Stebbins. Dacă vrei să-l pui și pe el la socoteală. De ce nu ? Chiar așa, de ce nu ? Hai să-l punem și pe Stebbins la socoteală, Garraty. Șase Mușchetari și douăzeci de valeți.

— Tot mai crezi că eu voi învinge ?

— În toate primăverile este așa ceață pe-aici ?

— Ce-nseamnă asta ?

— Nu, nu cred că vei învinge. Stebbins va-nvinge, Ray. Nimic nu-l poate toci, este dur ca diamantul. Se zice că-n Vegas are cota 9:1, acum după ce Scramm a ieșit. Hristoase, parcă-i la fel ca-n clipa în care-am pornit.

Garraty încuviință din cap, ca și când s-ar fi așteptat la așa ceva. Își găsi tubul cu pastă de carne și începu să mănânce. Ar fi dat aproape orice pentru hamburgerii în sânge de mult dispăruți ai lui McVries.

McVries inspiră de câteva ori și-și șterse nasul cu dosul mâinii.

— Nu ți se pare straniu ? Vreau să zic, nu ți se pare straniu ca după toată chestia asta să te-ntorci pe terenul tău de joacă ?

Garraty simți viermele ațâțării zvârcolindu-se și răsucindu-se din nou.

— Nu, răspunse el. Mi se pare lucrul cel mai firesc din lume.

Coborâră o pantă lungă și McVries ridică ochii spre ecranul alb și gol de ceață.

— Parcă se-ndesește și mai rău.

— Nu-i ceață, spuse Garraty. Acum e ploaie.

Ploaia cădea încetișor, ca și când n-ar fi avut nici o intenție să se oprească pentru foarte mult timp.

— Unde-i Baker ?

— Undeva prin spate, zise McVries.

Fără un cuvânt – cuvintele erau inutile acum – Garraty începu să rămână în urmă. Drumul îi purtă pe lângă un refugiu, pe lângă dărăpănatul Centru de Recreare Porterville cu cele cinci șiruri de pini-lumânare, și pe lângă o clădire neagră abandonată, de Mărfuri Guvernamentale cu Preț Redus, în a cărei vitrină, un anunț mare declara: LUNA MAI ESTE PENTRU CONFIRMAREA SEXULUI.

Din cauza ceții, Garraty nu-l găsi pe Baker și ajunse alături de Stebbins. Dur ca diamantul, spusese McVries. El se gândi însă că diamantul acela începea să trădeze mici imperfecțiuni. Acum mergeau paralel cu mărețul și foarte poluatul fluviu Androscoggin. Pe malul opus, filatura Portersville își ridica turnurile în ceață ca un castel medieval murdar.

Stebbins nu înălță ochii, dar Garraty știa că Stebbins știa că el se afla acolo. Nu spuse nimic, decizând în mod prostește să-l determine să vorbească primul. Drumul făcu alt cot. Pentru o clipă, mulțimea dispăru, când traversară podul peste Androscoggin. Dedesubtul lor, apa clocotea, posacă și violentă, ornată cu spumă galbenă ca brânza veche.

— Care-i treaba ?

— Cruță-ți suflul pentru un minut, răspunse Garraty. O să ai nevoie de el.

Ajunseră la capătul podului și mulțimea reveni alături

de ei, când cotiră la stânga și porniră să urce dealul Brickyard. Era o pantă lungă, abruptă și terasată. Râul rămânea mult dedesubt în stânga, iar versantul din dreapta era aproape perpendicular pe drum. Spectatorii se agățaseră de copaci, de tufișuri, unii de alții, și scandau numele lui Garraty. Odată, el curtase o fată, Carolyn, care locuia pe dealul Brickyard. Acum era măritată. Avea un copil. Poate că l-ar fi lăsat și pe el, dar pe atunci era puști și destul de prostovan.

De undeva din față, Parker rosti un *futu-i*! șoptit, cu respirația întretăiată, care de abia se auzi peste vacarmul mulțimii. Picioarele lui Garraty tremurară și amenințară să se transforme în gelatină, dar acesta era ultimul urcuș mare înainte de Freeport. După aceea, nu mai conta. Dacă era să se ducă în iad, avea să se ducă în iad. În cele din urmă, îl escaladară pieptiș (Carolyn avea piept frumos și purta adesea pulovere mulate, din cașmir), iar Stebbins, gâfâind nițel, își repetă întrebarea:

— Care-i treaba?

Puștile bubuiră. Un băiat pe nume Charlie Field se înclină și părăsi Marșul.

— Nici una, zise Garraty. Îl căutam pe Baker, dar am dat peste tine. McVries zice că el crede că tu o să-nvingi.

— McVries este un idiot, răspunse nepăsător Stebbins. Chiar crezi c-o să-ți vezi prietena, Garraty? Prin atâta lume?

— O să stea în față, explică Garraty. Are permis.

— Polițiștii vor fi prea ocupați să-i țină pe toți la distanță, ca să mai aibă timp s-o aducă-n față.

— Nu-i adevărat, se încruntă Garraty. (Replicase tăios, fiindcă Stebbins formulase propria lui teamă profundă.) De ce spui una ca asta?

— Oricum, de fapt vrei s-o vezi pe maică-ta.

Garraty tresări brusc.

— Ce?!

— N-o să te-nsori cu ea când o să te faci mare, Garraty ? Asta-și doresc cei mai mulți băieței.

— Ești nebun !

— Oare ?

— Da !

— Ce te face să crezi că meriți să-nvingi, Garraty ? Ai un intelect de mâna a doua, ești un specimen fizic de mâna a doua și probabil că ai un libido de mâna a doua. Aș pune prinsoare pe câinele meu și pe tot ce vrei că nu i-ai băgat-o niciodată gagicii tale.

— Ține-ți dracu' fleanca !

— Ești virgin, așa-i ? Poate și nițel aplecat spre popo ? Te dai în vânt după lavandă ? Nu-ți fie frică ! Poți să-i spui totul tăicuțului Stebbins.

— O să umblu mai mult decât tine, chiar de-ar fi să merg până-n Virginia, labă tristă ce ești !

Garraty tremura de furie. Nu-și amintea să mai fi fost atât de furios în viața lui.

— E-n regulă, rosti Stebbins împăciuitor. Te-nțeleg.

— S-o fuți pe mă-ta ! Ești...

— *Asta* chiar c-a fost o expresie interesantă. Ce anume te-a făcut s-o folosești ?

Pentru o clipă, Garraty fu sigur că trebuia să se arunce asupra lui Stebbins sau să-și piardă cunoștința de mânie, totuși nu făcu nici una, nici alta.

— Chiar de-ar fi să merg până-n Virginia, repetă el. Chiar de-ar fi să merg tocmai până-n Virginia !

Stebbins se ridică pe vârfurile picioarelor, se întinse și surâse somnoros.

— *Eu* simt c-aș putea să merg până-n Florida, Garraty.

Garraty se repezi înainte, îndepărtându-se de el și căutându-l pe Baker, simțind cum enervarea și mânia mureau, topindu-se într-o rușine pulsatorie. Presupunea că Stebbins îl credea un fraier ușor de iritat. Bănuia că așa și era.

Baker mergea lângă un băiat pe care Garraty nu-l știa. Ținea bărbia lăsată în piept și buzele i se mișcau încetișor.

— Salut, Baker! zise Garraty.

Celălalt tresări, apoi păru că tremură din tot trupul, ca un câine.

— Garraty, rosti el. Tu.

— Da, eu sunt.

— Visam... era un vis groaznic de real. Cât este ora?

Garraty își privi ceasul.

— Aproape șapte și douăzeci.

— Crezi că va ploua toată ziua?

— Cred... *ah*! (Garraty se împletici înainte, dezechilibrat pentru moment.) Mi-a căzut tocul, fir-ar al dracului!

— Aruncă-i pe amândoi, îl sfătui Baker. Cuișoarele te vor răni. Iar când ești dezechilibrat, consumi mai multă energie.

Garraty scutură dintr-un picior și pantoful îi zbură, rotindu-se prin aer, până aproape la marginea mulțimii, unde rămase ca un cățeluș olog. Brațele Mulțimii se întinseră cu disperare după el. Cineva îl prinse, altcineva i-l smulse, apoi în jurul lui se iscă o dispută violentă. Celălalt pantof nu voia să-i iasă la o simplă scuturare; piciorul se umflase înăuntru. Îngenunche, primi un avertisment, desfăcu șiretul și-l scoase. Se gândi să-l azvârle mulțimii, dar îl lăsă pe drum. Un val uriaș și irațional de disperare se revărsă subit peste el și se gândi: *Mi-am pierdut pantofii. Mi-am pierdut pantofii.*

Asfaltul se simțea rece sub tălpi. Resturile zdrențuite ale ciorapilor i se udară imediat. Ambele labe ale picioarelor păreau ciudate, ca niște butuci diformi. Garraty simți cum disperarea se transformă în milă pentru picioarele sale. Îl ajunse repede din urmă pe Baker, care mergea tot fără pantofi.

— Aproape c-am terminat-o, zise simplu Baker.

— Toți simțim la fel.

— Am ajuns să-mi reamintesc toate lucrurile frumoase care mi s-au întâmplat vreodată. Prima dată când am invitat o fată la dans – un tip voinic și pilit tot încerca să se bage peste mine și l-am scos afară și l-am bătut măr. Am reușit s-o fac doar fiindcă era atât de beat. Iar fata aia s-a uitat la mine de parcă aș fi fost cel mai grozav lucru apărut după motorul cu ardere internă. Prima mea bicicletă... Prima dată când am citit *Femeia în alb* de Wilkie Collins – asta-i cartea mea preferată, Garraty, dac-o să te-ntrebe cineva. Cum stăteam pe jumătate adormit, cu undița lângă o baltă înnămolită, unde am prins mii de răcușori... sau cum dormeam în curtea din spate, cu un album de benzi desenate *Popeye* peste față. Mă gândesc la lucrurile alea, Garraty. În ultimul timp mă gândesc la ele. Ca și cum aș fi bătrân și devin senil.

Ploaia matinală cădea argintiu în jurul lor. Până și mulțimea era mai tăcută, mai retrasă. Fețele puteau fi văzute din nou, încețoșate, ca după niște ochiuri de geam spălate de picături. Erau fețe palide, cu ochi de porumbari, cu expresii întunecate sub pălării, umbrele și coifuri de ziare de pe care se scurgea apa. Garraty simți o durere profundă în adâncul său și parcă ar fi fost mai bine dacă ar fi putut să plângă, să zbiere, dar nu putea, tot așa cum nu putea să-l aline pe Baker și să-i spună că era în regulă să mori. Era, totuși, în același timp, nu era.

— Sper că nu va fi întuneric, spuse Baker. Asta-i tot ce sper. Dacă există un... ceva după, sper că nu va fi întuneric. Și sper că acolo îți poți *reaminti*. Detest să bântui veșnic prin întuneric, fără să știu cine am fost și ce caut pe-acolo sau fără măcar să știu c-am fost vreodată altceva.

Garraty începu să răspundă, apoi detunăturile armelor îl amuțiră. Reîncepea activitatea. Hiatul prezis cu atâta acurateță de Parker aproape că se sfârșise. Buzele lui Baker se ridicară într-o grimasă.

— De asta-mi este cel mai frică. De sunetul ăsta. De ce-o facem, Garraty? Cred c-am fost nebuni.

— Nici eu nu cred c-a existat vreun motiv bun.

— Nu suntem decât niște șoareci în capcană!

Marșul continuă. Ploaia cădea. Trecură de locuri cunoscute lui Garraty – barăci dărăpănate în care nu locuia nimeni, o școală cu o singură sală de clasă, abandonată acum, care fusese înlocuită de noua clădire Consolidated, ferme avicole, camioane vechi fără roți, cocoțate cu osiile pe blocuri de beton, ogoare proaspăt arate. Garraty avea impresia că-și reamintește fiecare lot de pământ și fiecare gospodărie. Acum îl furnica aţâţarea. Drumul parcă zbura. Picioarele lui câștigaseră o elasticitate nouă și înșelătoare. Dar poate că Stebbins avea dreptate – poate că ea n-avea să fie acolo. Trebuia, cel puțin, să țină seama de asta și să fie pregătit.

Prin rândurile rărite se auzi că, mult în față, un băiat credea că avea apendicită.

Mai devreme, Garraty s-ar fi speriat, însă acum nu-i mai păsa absolut de nimic, decât de Jan și de Freeport. Limbile de pe ceasul lui goneau cu o viață diabolică proprie. Se aflau la numai cinci mile de centru. Trecuseră de limita orașului Freeport. Undeva în față, Jan și mama stăteau deja în dreptul magazinului Woolman, așa cum stabiliseră.

Cerul se mai lumină cumva, dar rămase tot înnorat. Ploaia se transformă într-o burniță încăpățânată. Drumul era o oglindă întunecată, o gheață neagră în care Garraty aproape că-și putea zări reflexia deformată a feței. Își trecu o mână peste frunte. O simțea fierbinte, arzând de temperatură. Jan, oh, Jan! Trebuie să știi că eu...

Băiatul pe care-l durea abdomenul în dreapta era numărul 59, Klingerman. Începu să țipe. Urletele lui deveniră iute monotone. Garraty reveni cu gândurile la unicul Marș Lung

la care asistase – tot în Freeport – și la băiatul care intona monoton: *Nu pot! Nu pot! Nu pot!*

Klingerman, gândi el, tacă-ți fleanca!

Klingerman continuă să meargă încă și continuă să zbiere, cu palmele apăsate peste partea dureroasă a corpului, iar limbile de pe ceasul lui Garraty continuară să gonească. Acum era 8:15. Vei fi acolo, Jan, da? Da. Bine. Deja nu mai știu ce însemni pentru mine, dar știu că eu sunt încă viu și că am nevoie de tine să fii acolo, poate să-mi dai un semn. Doar să fii acolo. Să fii acolo.

8:30.

— Ne apropiem de blestematul ăla de oraș, Garraty? răcni Parker.

— Ce-ți pasă *ție*? rânji McVries. În nici un caz, nu cred că te-așteaptă vreo fată.

— Eu am gagici peste tot, cap sec! făcu Parker. Ajung să se uite o dată la chipul meu și-și dau drumul în chiloțeii de mătase.

Chipul la care se referea era acum scofâlcit și ascuțit, doar o umbră a ceea ce fusese.

8:45.

— Ia-o-ncet, amice! zise McVries când Garraty îl ajunse din urmă și porni să-l depășească. Cruță-ți puterile pentru diseară!

— Nu pot! Stebbins zicea că ea nu va fi acolo. Că poliția n-o să aibă timp de pierdut ca s-o ajute să ajungă-n față. Trebuie să aflu. Trebuie să...

— Eu nu-ți spun nimic altceva decât s-o iei încetișor. Stebbins i-ar da mă-sii să bea verde de Paris, dacă asta l-ar ajuta să învingă. Nu-l asculta! Ea va fi acolo. În primul rând, pentru că dă o imagine bună la relația cu publicul.

— Dar...

— Dar nu mă lua cu „dar", Ray. Ia-o-ncet și trăiește!

— Mai bagă-ți undeva idioatele astea de platitudini!

izbucni Garraty. (Își umezi buzele și ridică o mână tremurătoare spre față.) Sunt... te rog să mă ierți. N-a fost corect din partea mea. Stebbins a mai spus că oricum, de fapt, eu vreau s-o văd pe mama.

— Și nu vrei s-o vezi ?

— Bineînțeles că vreau ! Doar ce dracu' crezi că... nu... da... nu știu. Când eram mic, am avut un prieten. El și cu mine... amândoi... ne-am dezbrăcat... și ea... ea....

— Garraty, rosti McVries și întinse brațul, atingându-l pe umăr.

Klingerman urla foarte tare acum. Cineva din față îl întrebă dacă nu voia o tabletă împotriva gazelor. Poanta stârni râsul general.

— Ai început să te pierzi, Garraty. Calmează-te ! Nu strica totul.

— *la mâna de pe mine* ! zbieră Garraty.

Își băgă pumnul în gură și mușcă puternic. După o clipă, rosti:

— Lasă-mă, te rog !

— Bine. Sigur că da.

McVries se îndepărtă. Garraty ar fi dorit să-l cheme înapoi, dar n-o putea face.

Apoi, pentru a patra oară, fu ora 9 dimineața. Cotiră la stânga și mulțimea ajunse iarăși sub cei douăzeci și patru de Mărșăluitori, când trecură peste pasajul 295 și intrară în Freeport. Drept înainte era Dairy Joy, unde el și Jan se opreau uneori după ce mergeau la filme. Cotiră la dreapta și trecură pe U. S. 1, pe care cineva o numise „autostrada cea mare". Mare sau mică, era ultima autostradă. Limbile ceasului lui Garraty păreau că vor să-i sară în ochi. Centrul lui Freeport era drept în față, iar Woolman se afla în dreapta. De aici abia putea distinge magazinul – o clădire pătrățoasă și urâtă, mascată de o fațadă falsă. Serpentinele reîncepură să cadă din văzduh. Ploaia le înmuia și le făcea lipicioase, moi și fără

viaţă. Mulţimea creştea. Cineva porni sirena pentru pompieri a oraşului şi urletele ei se amestecară şi se contopiră cu ale lui Klingerman. Klingerman şi sirena de pompieri din Freeport cântau într-un duet de coşmar.

Tensiunea umplea venele lui Garraty, ticsindu-le cu sârme de cupru. Îşi auzea inima bubuindu-i, când în măruntaie, când în gâtlej, când exact între ochi. Două sute de metri. Îi răcneau din nou numele (*RAY-RAY-EŞTI-OKAY!*), dar deocamdată nu zărise nici o faţă familiară în mulţime.

Devie treptat spre dreapta, până ce braţele hulpave ale Mulţimii ajunseră la numai câţiva centimetri de el – un braţ lung şi slăbănog îi apucă ţesătura cămăşii, iar el sări îndărăt, de parcă ar fi fost tras într-o maşină de treierat – şi soldaţii îl ţintiră cu armele, gata să deschidă focul dacă ar fi încercat să dispară în valul de omenire. Mai avea de mers numai o sută de metri. Putea zări clar firma mare şi maro Woolman, dar nici urmă de mamă ori de Jan. Doamne, oh, Doamne, Doamne! Stebbins avusese dreptate... şi chiar dacă ele ar fi fost acolo, cum avea să le distingă în masa mişcătoare, gata să înghită?

Un geamăt tremurat se scurse din el, ca o vomă. Se împiedică în propriile sale picioare şi fu cât pe-aci să cadă. Stebbins avusese dreptate. Dorea să se oprească aici şi să nu mai continue. Dezamăgirea, sentimentul de pierdere... era atât de copleşitor, încât se simţea gol pe dinăuntru. Ce rost mai avea? Ce rost mai avea acum?

Sirena de pompieri răcnea, Mulţimea urla, Klingerman zbiera, ploaia curgea din înalt şi propriul său suflet mărunt şi torturat îi fâlfâia prin cap, izbindu-se orbeşte de pereţii care-l întemniţau.

Nu mai pot merge. Nu pot, nu pot, nu pot. Totuşi, picioarele îl purtau mai departe. *Unde sunt? Jan? Jan?... JAN!*

O zări. Flutura eşarfa de mătase albastră pe care i-o

dăruise la ultima ei aniversare și picăturile de ploaie îi scânteiau în păr ca diamantele. Mama era alături, îmbrăcată în haina neagră, simplă. Fuseseră strivite laolaltă de gloată și se legănau necontrolat înainte și înapoi. Peste umărul lui Jan, o cameră tv își ațintea botul imbecil.

De undeva din trupul lui Garraty păru că irupe o rană uriașă. Infecția se revărsă din el într-un potop verzui. Începu să alerge, împleticindu-se, cu vârfurile picioarelor întoarse spre interior. Ciorapii rupți fluturau și-i loveau picioarele umflate.

— Jan ! Jan !

Putea să-și audă gândul, dar nu și cuvintele din gura sa. Camera tv îl urmări cu entuziasm. Vacarmul era incredibil. Putea zări buzele ei, formându-i numele, și trebuia să ajungă la ea, trebuia...

Un braț îl opri brusc. Era McVries. Vorbind printr-o portavoce asexuată, un soldat le dădu amândurora primul avertisment.

— Nu în mulțime !

Buzele lui McVries erau lipite de urechea lui Garraty și-i urlau. Un junghi dureros sfredeli capul lui Garraty.

— Dă-mi drumul !

— Nu te las să te sinucizi, Ray !

— *Dă-mi drumul, fir-ar al dracu'* !

— Vrei să mori în brațele ei ? Asta vrei ?

Timpul zbura. Jan plângea. Putea să-i distingă lacrimile de pe obraji. Garraty se zbătu și se eliberă de McVries. Porni din nou către ea. Simțea suspine dureroase și mânioase urcându-i prin trup. Dorea somnul. Avea să-l găsească în brațele ei. O iubea.

Te iubesc, Ray !

Putea zări cuvintele pe buzele ei.

McVries era tot lângă el. Camera tv îi privea de sus. Acum, cu coada ochiului, Garraty își putea zări colegii de liceu, care desfăceau o pancartă uriașă pe care se afla chiar chipul

lui, fotografia luată din albumul liceului, mărită la dimensiunile Godzillei, rânjind larg spre el, în timp ce el plângea și se străduia să ajungă la Jan.

Al doilea avertisment răsună din portavoce ca glasul Domnului.

Jan...

Ea se întindea spre el. Mâinile se atinseră. Mâna ei răcoroasă. Lacrimile ei...

Mama. Mâinile ei, întinzându-se...

Le prinse. Într-o mână ținea mâna lui Jan, în cealaltă mâna mamei sale. Le atinse. Asta era.

Asta fu, până ce brațul lui McVries coborî din nou în jurul umerilor săi – crudul McVries.

— Dă-mi *drumul*! Dă-mi *drumul*!

— Chiar așa de rău o urăști ? îi zbieră McVries în ureche. Ce vrei ? Să mori, știind că amândouă au fost împroșcate de sângele tău ? Asta vrei ? Pentru Hristos, vino !

Se împotrivi, dar McVries era puternic. Poate că avea chiar dreptate. O privi pe Jan și acum ochii ei erau lărgiți de spaimă. Mama făcea gesturi de îndepărtare, iar pe buzele lui Jan putu să citească vorbele aidoma unui blestem: *Pleacă ! Pleacă* !

Sigur că da, trebuie să plec, gândi el ca prin ceață. Sunt „Băiatul nostru din Maine". Și în clipita aceea o urî, deși nu făcuse altceva decât s-o prindă pe ea – și pe propria lui mamă – în lațul pe care-l pregătise pentru sine.

Al treilea avertisment pentru el și pentru McVries se rostogoli maiestuos ca tunetul; mulțimea își reduse vuietul și privi cu ochi umezi și nerăbdători. Panica era acum evidentă pe chipul lui Jan și al mamei. Palmele mamei se ridicară spre față și Garraty se gândi la mâinile lui Barkovitch înălțându-se către beregata sa, aidoma unor porumbei speriați și sfârtecând-o.

— Dacă trebuie s-o faci, fă-o după primul colț, dobitocule ! strigă McVries.

Începu să scâncească. McVries îl înfrânsese încă o dată. McVries era foarte puternic.

— Bine, spuse el, neştiind dacă McVries îl putea auzi sau nu. (Începu să meargă.) Bine, bine, dă-mi drumul, că-mi rupi clavicula.

Suspină, sughiţă, îşi şterse nasul.

McVries îl eliberă precaut, gata să-l înhaţe, în caz de nevoie.

Amintindu-şi parcă în ultima clipă, Garraty se întoarse şi privi în urmă, dar ele erau deja pierdute în mulţime. Se gândi că nu avea să uite niciodată privirea aceea de panică ridicându-se în ochii lor, sentimentul de încredere şi siguranţă care fusese în cele din urmă îndepărtat cu brutalitate. Nu zări nimic, decât fulgerul efemer al unei eşarfe albastre.

Reveni cu faţa spre înainte, fără să se uite la McVries, iar picioarele împleticite şi trădătoare îl purtară mai departe, şi ieşiră din oraş.

Capitolul 16

„Sângele a-nceput să curgă ! Liston se clatină !
Clay îl zguduie cu combinații de directe !...
Îl îndoaie ! Clay îl ucide ! Clay îl ucide !
Doamnelor și domnilor, Liston este la podea !
Sonny Liston este la podea ! Clay dansează...
flutură din brațe... răcnește spre mulțime !
Doamnelor și domnilor, nu știu cum
să descriu scena aceasta !"

– Comentator radio
Al doilea meci de box Clay–Liston

Tubbins înnebunise.

Tubbins era un băiat scund cu ochelari și fața acoperită de pistrui. Purta blugii coborâți pe șolduri și-i ridica întruna. Nu vorbise mult, dar fusese un tip destul de drăguț înainte de a înnebuni.

— CURVĂ ! bolborosi Tubbins, spre ploaie.

Ridicase chipul către cer și ploaia se scurgea de pe ochelari pe obraji și peste buze, apoi în jos, pe vârful bărbiei boante.

— CURVA BABILONULUI A VENIT PRINTRE NOI ! SE VINDE PE STRĂZI ȘI-ȘI DESFACE PICIOARELE PE MURDĂRIA CALDARÂMULUI ! SCÂRNĂVIE ! SCÂRNĂVIE ! FERIȚI-VĂ DE CURVA BABILONULUI ! DE PE BU-

ZELE EI CURGE MIERE, DAR INIMA ÎI ESTE FIERE ŞI PELIN...

— Şi are şi sculament, completă obosit Collie Parker. Iisuse, ăsta-i mai rău decât Klingerman. Ridică glasul: Taci dracului, Tubby!

— CODOŞ ŞI PROXENET! zbieră Tubbins. SCÂRNĂVIE! SPURCĂCIUNE!

— Fir-ar al dracu', mormăi Parker. Dacă nu tace o dată, îl omor cu mâinile mele.

Îşi trecu degetele scheletice, tremurătoare, peste buze, le coborî la centură şi petrecu treizeci de secunde străduindu-se să desprindă clipsul de fixare al bidonaşului. Aproape că-l scăpă, ridicându-l la gură, şi vărsă jumătate din conţinut. Începu să plângă fără putere.

Era ora 15. Portland şi South Portland rămăseseră în urma lor. Cu cincisprezece minute mai devreme, trecuseră pe sub o pancartă udă şi fâlfâitoare, care anunţa că până la graniţa cu New Hampshire erau numai patruzeci şi patru de mile.

Numai, gândi Garraty. *Numai*, ce cuvinţel idiot mai este şi ăsta. Cine a fost dobitocul căruia i-a venit ideea că am avea nevoie de un asemenea cuvinţel idiot?

Mergea lângă McVries, dar, de la Freeport încoace, McVries vorbise numai în monosilabe. Garraty abia îndrăznea să-i adreseze un cuvânt. Îi era din nou îndatorat şi asta îl umplea de ruşine. Îl umplea de ruşine, fiindcă ştia că el n-avea să-l ajute pe McVries dacă se ivea ocazia. Acum Jan nu mai era, mama nu mai era. Irevocabil şi veşnic. Doar dacă el învingea. Şi acum dorea foarte mult să învingă.

Ciudat, dar era prima dată de când ţinea minte că dorea să învingă. Nici măcar la start, când fusese proaspăt (hăt demult, pe timpurile când dinozaurii stăpâneau Pământul), nu *dorise* în mod conştient să învingă. Existase numai provocarea

în sine. Însă pe țevile armelor nu ieșiseră steguleţe roșii cu POC ! scris pe ele. Nu era un meci de baseball sau un exercițiu cu pasul uriașului, ci totul era real.

Sau o știuse din capul locului ?

Tălpile păreau că-l dor de două ori mai rău de când hotărâse că dorea să învingă, iar în piept simțea junghiuri dureroase la fiecare inspirație adâncă. Senzația de febră sporea... poate că se molipsise de la Scramm.

Dorea să învingă, totuși nici chiar McVries nu-l putea purta peste linia invizibilă de sosire. Nu credea că avea să învingă. În clasa a VI-a, câștigase concursul de ortografie pe școală și participase la etapa pe district, dar acolo președintă nu mai fusese doamna Petrie, care te lăsa să te răzgândești. Doamna Petrie cea bună la suflet... El rămăsese lezat și neîncrezător, convins că fusese vreo greșeală, dar nu fusese nici una. Pur și simplu, nu fusese destul de bun ca să câștige atunci și n-avea să fie destul de bun nici acum. Da, era îndeajuns de bun pentru a merge mai mult decât majoritatea băieților, însă nu mai mult decât toți. Tălpile și picioarele își depășiseră fazele de amorțeală și de rebeliune furioasă, iar răzvrătirea se afla la un singur pas depărtare.

Doar trei băieți mai căzuseră de când ieșiseră din Freeport. Unul fusese nefericitul Klingerman. Garraty știa ce gândeau ceilalți. Se primiseră prea multe bilete de ieșire pentru a abandona pur și simplu – indiferent care dintre ei. În nici un caz când mai rămăseseră doar douăzeci. De acum aveau să meargă până ce trupurile sau mințile aveau să li se prăbușească.

Traversară un pod peste un pârâiaș liniștit, cu apa ușor încreţită de burniță. Carabinele bubuiră, mulțimea ovațională și Garraty simți sâmburele încăpățânat de speranță din fundul minții sale deschizându-se încă puțin, infinitezimal.

— Cum ți s-a părut că arăta prietena ta – bine ?

Îl întrebase Abraham, care părea o victimă a lagărelor de exterminare naziste. Dintr-un motiv imposibil de înțeles, își abandonase atât jacheta, cât și cămașa, dezvelindu-și pieptul osos și coastele.

— Da, zise Garraty. Sper c-o să mă pot întoarce la ea.

— Speri ? zâmbi Abraham. Da, încep să-mi amintesc cum se scrie cuvântul „speranță". (Fusese ca o ușoară amenințare.) Cine a fost, Tubbins ?

Garraty ascultă. Nu auzi nimic, doar vuietul constant al mulțimii.

— Da. Dumnezeule, el a fost. Cred că Parker i-a cobit.

— Îmi tot repet, spuse Abraham, că nu trebuie să fac nimic altceva decât să continuu să pun un picior în fața celuilalt.

— Îhî.

— Garraty..., făcu Abraham, nu știu cum să-ți zic...

— Ce anume ?

Abraham nu răspunse mult timp. Pantofii lui erau din cei numiți „Oxford", masivi și fără toc, care i se păreau îngrozitor de grei lui Garraty (ale cărui tălpi desculțe și reci se îndreptau treptat spre stadiul de carne vie). Bocăneau și hârșâiau pe asfaltul autostrăzii care se lățise la trei benzi. Mulțimea nu mai era atât de gălăgioasă sau chiar atât de îngrozitor de apropiată, pe cât fusese din Augusta.

Abraham era mai tulburat decât îl văzuse vreodată.

— E ceva naspa. Realmente, nu știu cum s-o zic.

Garraty strânse din umeri, derutat.

— Păi... spune, pur și simplu.

— Bun, uite care-i treaba. Am discutat să facem o chestie. Toți care am rămas.

— Ce să facem – un joc de scrabble ?

— Nu, un fel de... promisiune.

— Ah, da ?

— Nimeni nu mai oferă ajutor nimănui. Ori o faci pe cont propriu, ori n-o mai faci.

Garraty își privi picioarele. Se întrebă cât timp trecuse de când începuse să-i fie foame și se întrebă cât avea să mai treacă înainte de a leșina, dacă nu înghițea ceva. Se gândi că pantofii lui Abraham semănau cu Stebbins – pantofii aceia te puteau purta până la podul Golden Gate, fără să li se rupă măcar un șiret... Cel puțin așa lăsau impresia la exterior.

— Sună destul de inuman, zise el în cele din urmă.

— Și situația a ajuns destul de inumană.

Abraham îi evita privirea.

— Ai vorbit și cu ceilalți despre asta?

— Nu cu toți. Doar cu vreo doisprezece.

— Mda, este realmente naspa. Înțeleg cât de greu este să vorbești despre așa ceva.

— Pare să devină din ce în ce mai greu.

— Ceilalți ce-au zis?

Știa ce zise:eră; ce s-ar fi așteptat să zică?

— Sunt de acord.

Garraty deschise gura, apoi o închise. Se uită spre Baker, aflat departe, în față. Baker avea jacheta udă leoarcă. Bărbia îi era cobcâtă în piept. Un șold i se legăna și ieșea în afară sub un unghi bizar. Piciorul stâng i se contractase destul de rău.

— De ce ți-ai scos cămașa? îl întrebă pe neașteptate pe Abraham.

— Îmi irita pielea. Mi-a făcut urticarie sau așa ceva. E din material sintetic și poate că fac alergie la materialele sintetice – de unde naiba să știu? Ce zici, Ray?

— Parcă ai fi un penitent religios.

— Ce zici? Da, sau nu?

— Am vreo două datorii față de McVries.

McVries era încă destul de aproape, însă era imposibil

de zis dacă le putea auzi conversaţia peste vacarmul mulţimii. Haide, McVries, gândi el. Spune-i că nu-ţi datorez nimic. Haide, nemernicule ! Dar McVries nu spuse nimic.

— Bine, intru şi eu, încuviinţă Garraty.

— Bravo !

Acum sunt un animal, nimic altceva decât un animal împuţit, obosit şi stupid. Ai făcut-o. Ai luat mita.

— Dacă-ncerci s-ajuţi pe cineva, nu te putem opri. Este împotriva regulamentului. Dar te putem izola. Şi ţi-ai încălcat promisiunea.

— N-o să-ncerc.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru oricine încearcă să te-ajute.

— Îhî.

— Nu-i nimic personal. Ştii bine, Ray. Dar de-acum am intrat în linia dreaptă.

— Învingi sau mori.

— Asta-i.

— Nimic personal. Ne-ntoarcem în junglă.

Pentru o clipă, crezu că Abraham avea să se înfurie, dar inhalarea iute a celuilalt fu expirată printr-un suspin inofensiv. Poate că era prea obosit pentru a se mai enerva.

— Ai fost de acord. O să-ţi amintesc promisiunea, Ray !

— Poate c-ar trebui să fiu bombastic şi să spun că-mi voi ţine promisiunea, întrucât cuvântul meu e lege, făcu Garraty. Dar voi fi cinstit. Vreau să te văd că-ncasezi biletul ăla, Abraham. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Abraham îşi umezi buzele.

— Ăştia par nişte pantofi buni, Abe.

— Aşa-i, dar sunt al naibii de grei. Ştii cum e – dacă vrei să te ţină pe o distanţă mare, trebuie să cari mai multă greutate.

— Una peste alta, tristeţea verii n-are leac, aşa-i ?

Abraham izbucni în râs. Garraty se uită către McVries. Fața lui era indescifrabilă. Poate că auzise. Poate că nu. Ploaia cădea în linii drepte și constante, mai grea acum, mai rece. Pielea lui Abraham era albă ca burta unui pește. Fără cămașă, semăna mai degrabă cu un deținut. Garraty se întrebă dacă cineva îi spusese lui Abraham că n-avea nici cea mai măruntă șansă să supraviețuiască fără cămașă, peste noapte. Amurgul părea deja că se furișează. McVries ? Ne-ai auzit ? Te-am vândut, McVries. Mușchetari până la capăt.

— Oh, nu vreau să mor așa, zise Abraham și începu să plângă. Nu în public, cu oamenii încurajându-te să te ridici și să mai mergi câteva mile. Este atât de idiot de stupid. Pur și simplu *stupid*. Are tot atâta demnitate cât un cretin mongoloid care se îneacă, înghițindu-și propria limbă, și-n același timp face pe el.

Fusese ora 15:15 când Garraty făcuse promisiunea de a nu oferi ajutor. Până la ora 18, unul singur mai căpătase biletul de ieșire. Nimeni nu vorbea. Parcă exista o conspirație stânjenitoare, gândi Garraty, convenția de a ignora ultimii milimetri amărâți ai vieților lor, pretinzând că, de fapt, nu se întâmpla nimic. Grupurile – resturile jalnice rămase din ele – se destrămaseră complet. Toți fuseseră de acord cu propunerea lui Abraham. McVries fusese de acord. Baker fusese de acord. Stebbins râsese și-l întrebase pe Abraham dacă dorea să se înțepe în deget, ca să semneze cu sânge.

Se făcea realmente frig. Garraty începu să se întrebe dacă soarele exista cu adevărat sau dacă fusese doar un vis al lui. Până și Jan era de acum un vis pentru el – visul de vară al unei veri care nu existase niciodată.

În același timp, parcă-și vedea tot mai clar tatăl. Tata cu ciuful mare de păr pe care-l moștenise și el și cu umerii voinici și musculoși ai camionagiilor. Tatăl lui avusese constituția fizică a unui jucător de fotbal american. Și-l putea

aminti, ridicându-l de jos, rotindu-l până ameţea, ciufulindu-i părul, sărutându-l. lubindu-l.

Îşi dădu seama cu tristeţe că, de fapt, n-o văzuse deloc pe maică-sa în Freeport, dar ea fusese acolo – în haina neagră şi scurtă, „de ocazii", cea pe al cărei guler se vedeau fulgii albi de mătreaţă, indiferent cât de des s-ar fi spălat cu şampon. Probabil că o rănise profund, fiindcă o ignorase în favoarea lui Jan. Poate că dorise realmente s-o rănească. Însă asta nu mai conta acum. Aparţinea trecutului. Viitorul era cel care se destrăma acum, chiar înainte de a fi fost urzit.

Te afunzi tot mai mult, îşi spuse. Nu eşti mai aproape de fund, ci tot mai departe, până ce părăseşti golful şi înoţi în ocean. Cândva toate lucrurile acestea păruseră simple. Ba chiar amuzante, da, da. Stătuse de vorbă cu McVries, care îi spusese că prima dată îl salvase pur şi simplu din instinct. Apoi, în Freeport, o făcuse pentru a împiedica un lucru urât să se petreacă în faţa unei fete frumoase pe care el n-avea s-o cunoască niciodată. Tot aşa cum n-avea s-o cunoască niciodată pe soţia lui Scramm, care era însărcinată. Garraty simţi un fior la amintirea aceea şi o tristeţe bruscă. Nu se mai gândise la Scramm de foarte mult timp. Îşi spuse că McVries era de fapt destul de matur. Se întrebă de ce *el* nu izbutise să se maturizeze.

Marşul continuă. Aşezările rămaseră pe rând în urmă.

Garraty căzu într-o melancolie straniu de satisfăcătoare, care fu destrămată subit de o rafală neregulată de împuşcături şi de zbierete răguşite dinspre mulţime. Când privi în jur, fu uluit să-l vadă pe Collie Parker stând pe autoblindat, cu o carabină în mâini.

Un soldat căzuse de acolo şi rămăsese pe asfalt, privind cerul cu ochi goi şi inexpresivi. În centrul frunţii sale se vedea o gaură rotundă şi albăstruie, înconjurată de cerculeţul de arsură cauzat de praful de puşcă.

— Nenorociții dracului ! urlă Parker.

Ceilalți soldați săriseră de pe autoblindat. Parker privi spre Mărșăluitorii stupefiați.

— Haideți, băieți ! Haideți ! Putem...

Mărșăluitorii, inclusiv Garraty, se holbau la Parker de parcă acesta ar fi început să vorbească într-o limbă străină. Apoi unul dintre soldații care săriseră jos când Collie Parker escaladase autoblindatul îl împușcă precis, în spate.

— Parker ! urlă McVries. (Era ca și cum el singur înțelesese ce se întâmplase și ce șansă pierduseră.) Oh, nu ! *Parker* !

Parker icni, ca și când cineva l-ar fi izbit în spinare cu o măciucă. Glonțul se deschise ca o ciupercă, și Collie Parker stătea în picioare pe autoblindat cu măruntaiele împrăștiate pe cămașa kaki ruptă și pe blugi. O mână îi încremenise în mijlocul unui gest larg, de deschidere, pregătit parcă să rostească o filipică mânioasă.

— Doamne !

— Futu-i ! zise Parker.

Trase de două ori cu arma pe care o smulsese de la soldatul mort și nimeri asfaltul drumului. Gloanțele ricoșară și țiuiră, iar Garraty simți unul brăzdând aerul în fața lui. Din mulțime se auzi un strigăt de durere. După aceea, carabina lunecă din mâinile lui Parker. El făcu o jumătate de întoarcere aproape militărească și căzu pe drum, unde rămase pe o latură, gâfâind repede ca un câine lovit și rănit mortal de un automobil. Ochii îi scânteiau. Deschise gura și, prin valul de sânge care se revărsă dinăuntru, se strădui pentru o încheiere.

— Voi... Ble... Bles... Blest... Ble...

Muri, privindu-i cu ură, în timp ce treceau pe lângă el.

— Ce s-a-ntâmplat ? strigă Garraty, fără să se adreseze cuiva anume. Ce *s-a-ntâmplat* cu el ?

— I-a luat prin surprindere, răspunse McVries. Asta s-a-ntâmplat. Probabil că știa c-o poate face. S-a furișat înapoia lor și i-a luat prin surprindere la schimbarea plantonului. (Glasul lui deveni mai răgușit.) Își dorea ca noi toți să fim acolo sus cu el, Garraty. Și cred c-am fi putut s-o facem.

— Ce tot spui ? făcu Garraty, îngrozit.

— Nu știi ? întrebă McVries. Chiar nu *știi* ?

— Acolo sus cu el... ? Ce... ?

— Las-o baltă ! Las-o pur și simplu baltă !

McVries se îndepărtă. Garraty fu cuprins pe neașteptate de o criză de tremurături. Nu le mai putea opri. Nu știa despre ce vorbea McVries. Nu dorea să știe despre ce vorbea McVries. Nu dorea nici măcar să se gândească la asta.

Marșul continuă.

La ora 21, ploaia se oprise, dar pe cer nu era nici o stea. Nimeni nu mai căzuse, însă Abraham începuse să geamă nearticulat. Era foarte rece, totuși nimeni nu se oferi să-i dea ceva să îmbrace. Garraty încercă să-și spună că era răzbunarea sorții, dar gândul nu reuși decât să-l îngrețoșeze. Suferințele din el se preschimbaseră în greață, o senzație de greață putredă care părea să-i crească în toate ungherele trupului, ca un mucegai verzui. Centura cu concentrate era aproape plină, dar nu izbuti să înghită decât conținutul unui tub mic cu pastă de ton și apoi simți că-i vine să vomite.

Baker, Abraham și McVries. Cercul lui de prieteni se redusese la aceștia trei. Și Stebbins, dacă se putea spune că era prieten cu cineva. Îi putea spune „cunoștință". Sau semizeu. Sau diavol. Sau altceva. Se întrebă dacă vreunul dintre ei avea să mai fie pe drum dimineața, și dacă el avea să fie viu ca să afle răspunsul.

Cufundat în asemenea gânduri, fu cât pe aici să se ciocnească de Baker, pe întuneric. Ceva zornăi în mâinile lui Baker.

— Ce faci ? întrebă Garraty.

— Ce ? apropie și verifică în tot fișierul ! îl privi Baker inexpresiv.

— Ce faci ? repetă Garraty răbdător.

— Îmi număr mărunțișul.

— Cât ai ?

Baker zornăi monedele din palmele ținute căuș și rânji.

— Un dolar și douăzeci și doi de cenți, îi răspunse.

— O avere, zâmbi Garraty. Ce vrei să faci cu ei ?

Baker nu-i întoarse zâmbetul. Privi visător în bezna rece.

— Să-mi cumpăr unu' mare, rosti el. (Ușorul lui accent tărăgănat de sudist devenise mult mai pronunțat.) Să-mi cumpăr unu' plumbuit, căptușit cu mătase roz și cu pernuță de mătase albă. (Clipi din ochii goi și rotunzi ca nasturii.) Atunci n-aș mai putrezi niciodată, până ce-or suna trâmbițele Judecății de Apoi, când vom fi iarăși cum am fost. Din carne și oase care nu mai putrezesc.

Garraty simți un firicel cald de oroare.

— Baker ? Ai înnebunit, Baker ?

— Nu poate fi-nfrântă. Toți am fost nebuni să-ncercăm. Putreziciunea nu poate fi înfrântă. Nu-n lumea asta. Plumbuit, așa treb'e să fie biletu'...

— Dacă nu te ții tare, până dimineață o să fii mort.

Baker încuviință din cap. Pielea îi era întinsă peste pomeți, conferindu-i aspectul unui craniu.

— Ăsta-i biletu'. Voiam să mor. Tu nu voiai ? Nu-i ăsta motivu' ?

— Taci ! răcni Garraty.

Tremurăturile îl cuprinseră din nou.

Drumul urcă apoi abrupt, întrerupându-le discuția. Garraty se aplecă înspre pantă, înfrigurat și înfierbântat, cu șira spinării durându-l, cu pieptul durându-l. Era sigur că mușchii aveau să refuze sec de a-l mai susține. Se gândi la

sicriul plumbuit al lui Baker, etanşat împotriva mileniilor de beznă, şi se întrebă dacă va fi ultimul lucru la care se va gândi. Spera să nu fie aşa şi se chinui să găsească alt făgaş pentru gânduri.

Avertismentele răsunau sporadic. Soldaţii de pe autoblindat reveniseră la posturile lor; cel ucis de Parker fusese înlocuit discret. Mulţimea aclama monoton. Garraty se întrebă cum ar fi fost să stai întins în cea mai absolută tăcere, o tăcere de bibliotecă prăfuită, şi să visezi visuri eterne, fără gânduri, sub pleoapele lipite, purtând veşnic costumul de duminică. Să nu-ţi faci griji din motive de bani, succes, teamă, bucurie, suferinţă, tristeţe, sex sau iubire. Absolut nici o grijă. Să nu ai tată, mamă, prietenă, iubită. Morţii sunt orfani. Nu au altă tovărăşie decât tăcerea, moale ca aripa unui fluture. Sfârşitul agoniei mişcării, al lungului coşmar al mersului pe drum. Trupul în seninătate, nemişcare şi pace. Bezna perfectă a morţii.

Cum avea să fie asta? Chiar aşa, cum avea să fie?

Şi parcă subit, muşchii lui urlând de agonie, sudoarea care-i şiroia pe chip, până şi durerea în sine părură foarte dulci şi reale. Garraty se strădui mai tare. Se căzni până pe creasta dealului şi gâfâi neregulat pe toată lungimea pantei de coborâre.

La ora 23:40, Marty Wyman îşi căpătă biletul de ieşire. Garraty uitase complet de Wyman, care nu mai scosese nici un cuvânt şi nici nu mai făcuse vreun gest în ultimele douăzeci şi patru de ore. Nu muri spectaculos. Se întinse pur şi simplu pe jos şi fu împuşcat. Cineva şopti, ăsta a fost Wyman. Altcineva murmură, i-al optzeci şi treilea, nu? Asta fusese tot.

La miezul nopţii se aflau la numai opt mile de graniţa lui New Hampshire. Trecură pe lângă un cinematograf în aer liber, un dreptunghi alb şi uriaş în beznă. Pe ecran strălucea

o unică imagine: DIRECȚIUNEA CINEMATOGRAFULUI ÎI SALUTĂ PE MĂRȘĂLUITORII DE ANUL ACESTA! La douăzeci de minute după miezul nopții, începu să plouă din nou și Abraham începu să tușească – aceeași tuse fluidă și neregulată care-l istovise pe Scramm nu cu mult înainte de a-și încasa biletul. Până la ora 1, ploaia devenise o aversă puternică și constantă care înțepa ochii lui Garraty și făcea ca trupul să-i fie cuprins de chinurile unor frisoane interioare. Vântul îi împingea din spate.

La ora 1:15, Bobby Sledge încercă să se strecoare discret în mulțime, la adăpostul beznei și al perdelelor de ploaie. Fu împușcat iute și eficient. Garraty se întrebă dacă o făcuse soldatul blond care fusese cât pe-aci să-i plaseze lui biletul de ieșire. Știa că blondul era de planton; îi distinsese chipul limpede în strălucirea reflectoarelor autoblindatului. Regreta din tot sufletul că Parker nu-l ucisese pe el.

La ora 1:40, Baker căzu și se lovi cu capul de asfalt. Garraty se îndreptă spre el, fără măcar să se gândească. O mână, încă puternică, îl prinse de braț. Era McVries. Bineînțeles, McVries trebuia să fie.

— Nu, rosti el. S-a terminat cu mușchetarii. De-acum e pe bune.

Continuară să meargă, fără să privească în urmă.

Baker primi trei avertismente, apoi liniștea se întinse interminabil. Garraty așteptă detunătura carabinelor și, când n-o auzi, își privi ceasul. Trecuseră mai mult de patru minute. La puțin timp după aceea, Baker îl depăși pe el și pe McVries, fără să se uite în stânga sau în dreapta. Avea pe frunte o rană urâtă din care șiroia sânge, dar ochii îi păreau mai lucizi. Dispăruse privirea ametită, pierdută.

Cu puțin înainte de ora 2, trecură granița în New Hampshire, în vacarmul cel mai mare pe care-l cunoscuseră până atunci. Se trase cu tunurile. Artificii înfloriră pe cerul

ploios, luminându-l cât vedeai cu ochii, în sclipiri și scânteieri nebune. O sumedenie de fanfare se întrecură între ele, cântând marșuri triumfale. Ovațiile se auzeau ca tunetele. O explozie aeriană la mare înălțime trasă cu linii de foc chipul Maiorului, făcându-l pe Garraty să se gândească amorțit la chipul Domnului. Altă explozie desenă pe cer trăsăturile guvernatorului provizoriu al statului New Hampshire, cel despre care se știa că în 1953 distrusese aproape singur baza nucleară germană din Santiago. Atunci își pierduse un picior din cauza iradiațiilor.

Garraty picoti din nou. Gândurile sale deveniră incoerente. D'Allessio Zbanghiul era ghemuit sub balansoarul mătușii lui Baker, chircit într-un coșciug mititel. Trupul lui era al unei pisici Cheshire dolofane. Rânjea fără dinți. În blana dintre ochii verzi ușor descentrați, se distingeau vag urmele cicatrizate ale unei răni vechi făcute de o minge de baseball. Îl priveau pe tatăl lui Garraty care era escortat spre o dubă neagră fără plăcuțe de înmatriculare. Unul dintre cei care-l flancau pe tatăl lui Garraty era soldatul blond. Tatăl lui Garraty purta doar chiloți. Celălalt soldat privi peste umăr și pentru o clipă lui Garraty i se păru că era Maiorul. După aceea, văzu că era Stebbins. Se uită îndărăt, iar pisica Cheshire cu capul Zbanghiului dispăruse – nu rămăsese decât rânjetul, care atârna ca o semilună în aer, dedesubtul balansoarului, aducând perfect cu conturul unei felii de pepene...

Puștile traseră, Dumnezeule, trăgeau acum în el, simți curentul de aer al unui glonț, se terminase, totul se terminase...

Se trezi complet și alergă doi pași, stârnind fulgere de durere din tălpi și până în vintre, înainte de a-și da seama că se trăsese în altcineva, și că acel altcineva era mort, cu fața în jos, în ploaie.

— Ave Maria ! murmură McVries.

— Plină de-ndurare, rosti Stebbins dinapoia lor. (Avansase, se apropiase de pradă și rânjea ca pisica Cheshire din visul lui Garraty.) Ajută-mă să câștig concursul cel mare.

— Haide, haide ! zise McVries. Nu fi un cur cu ifose.

— Curul meu n-are mai multe ifose decât curul tău, declară Stebbins solemn.

McVries și Garraty râseră... ușor stingher.

— Ei bine, urmă Stebbins, poate totuși nițel.

— Sus picioru', jos picioru', ciocu' mic ! intonă McVries.

Își trecu o mână tremurătoare peste chip și merse mai departe, cu ochii ațintiți în față, cu umerii aidoma unui arc frânt.

Încă cineva încasă biletul de ieșire înainte de ora 3 – fu împușcat în bezna bătută de ploaie și de vânt, după ce căzuse în genunchi, undeva în apropiere de Portsmouth. Abraham tușea întruna și continua să meargă într-o strălucire de febră lipsită de speranțe, ca o aură sclipitoare a morții, o scânteiere care-l ducea pe Garraty cu gândul la stelele căzătoare. Avea să ardă la fel ca una din aceea, într-atât îi crescuse temperatura de-acum.

Baker mergea cu o hotărâre fermă, încăpățânată, străduindu-se să scape de avertismentele sale înainte ca acestea să scape de el. Garraty abia îl putea distinge prin șiroaiele de ploaie, șchiopătând, cu pumnii încleștați pe lângă corp.

Iar McVries se surpa. Garraty nu era sigur când începuse să se năruiască; poate că totul se petrecuse într-o secundă, când el fusese întors cu spatele. Cu o clipă în urmă, fusese încă puternic (Garraty își amintea strânsoarea degetelor pe brațul lui, când Baker căzuse), iar în clipa următoare era aidoma unui moșneag. Nu mai avea pic de vigoare.

Stebbins era Stebbins. Mergea întruna, ca pantofii lui Abraham. Părea să-și protejeze ușor un picior sau poate că nu era decât închipuirea lui Garraty.

Din ceilalți zece, cinci păreau să fi intrat în infernul special

pe care-l descoperise Olson – cu un pas dincolo de durere și de înțelegerea a ceea ce-i aștepta. Mergeau prin bezna ploioasă ca niște spectre slăbănoage și lui Garraty nu-i plăcea să se uite la ei. Erau morți ambulanți.

Aproape imediat înainte de venirea zorilor, trei căzură simultan. Gâtlejul mulțimii mugi și eructă iarăși de entuziasm, când trupurile se rotiră și bufniră aidoma unor butuci de lemn retezat. Lui Garraty i se păru începutul unei oribile reacții în lanț, care s-ar fi putut propaga printre ei, terminându-i pe toți. Dar reacția în lanț se opri. Se opri, cu Abraham târându-se în genunchi, cu ochii ridicați orbește spre autoblindat și mulțimea aflată dincolo de acesta, lipsiți de rațiune și plini de suferință confuză. Erau ochii unui miel încurcat în sârma ghimpată a unui gard. Apoi căzu cu fața înainte. Pantofii lui grei bătură darabana spasmodic pe drumul ud, după care încremeniră.

La scurt timp după aceea, începu simfonia acvatică a zorilor. Ultima zi a Marșului se arătă umedă și înnorată. Vântul urla pe coridorul pustiu al drumului precum un câine rătăcit, biciuit printr-un loc straniu și îngrozitor.

PARTEA A TREIA

IEPURELE

Capitolul 17

„Mamă ! Mamă ! Mamă ! Mamă !"
– Reverendul Jim Jones
în momentul apostaziei

Concentratele fură distribuite pentru a cincea și ultima dată. Acum era suficient un soldat pentru a le împărți. Rămăseseră numai nouă Mărșăluitori. Unii își priviră centurile prostește, de parcă nu mai văzuseră așa ceva, și le lăsară să le lunece din mâini, aidoma unor șerpi băloși. Garraty avu nevoie parcă de ore întregi pentru a-și sili degetele să execute ritualul complicat al încătărămării centurii în jurul mijlocului, iar ideea de a mânca, în sine, îi îngreța stomacul contractat și chinuit de crampe.

Stebbins mergea acum lângă el. Îngerul meu păzitor, se gândi ironic Garraty. În timp ce îl privea, Stebbins zâmbi larg și îndesă în gură doi pesmeți pe care întinsese unt de arahide. Mestecă zgomotos. Garraty simți că i se face rău.

— Care-i treaba ? întrebă Stebbins cu gura plină. Nu suporți ?

— Ce te privește ?

Stebbins înghiți, și lui Garraty i se păru că făcuse un efort real.

— Nu mă privește deloc. Dacă leșini de subnutriție, cu atât mai bine pentru mine.

— Cred că izbutim s-ajungem până-n Massachusetts, rosti slab McVries.

— Primul Marș care s-ajungă acolo după șaptesprezece ani, încuviință Stebbins. O să fie-n delir!

— De unde știi atât de multe despre Marșul cel Lung? întrebă brusc Garraty.

— Toate astea există-n arhive, strânse din umeri Stebbins. Nu-i ceva de care să se rușineze. Nu?

— Tu ce vei face dacă vei învinge, Stebbins? întrebă McVries.

Stebbins râse. Sub ploaie, chipul lui ascuțit și neras, cutat de epuizare, aducea cu al unui leu.

— *Tu* ce crezi? C-o să-mi iau un Cadillac mare și galben, cu acoperiș roșu și câte un televizor color cu difuzoare stereo în fiecare odaie din casă?

— M-aș aștepta, zise McVries, să donezi două-trei sute de miare Societății pentru Intensificarea Cruzimii împotriva Animalelor.

— Abraham semăna cu un miel, rosti Garraty. Un miel prins într-un gard de sârmă ghimpată. Așa mi s-a părut.

Trecură pe sub o pancartă gigantică anunțând că se aflau la numai cincisprezece mile de granița cu Massachusetts – U. S. 1 nu străbătea mare parte din statul New Hampshire, ci doar un fel de istm subțire, care separa statele Maine și Massachusetts.

— Garraty, rosti Stebbins, cu amabilitate, de ce nu te duci să faci sex cu maică-ta?

— Îmi pare rău, dar nu mai apeși butonul cuvenit.

În mod deliberat, Garraty alese un baton de ciocolată din centură și-l îndesă pe tot în gură. Stomacul i se contractă furios, dar se sili să înghită ciocolata. După o luptă scurtă și încordată cu propriile sale măruntaie, știu că n-avea să-l vomite.

— Bănuiesc că pot merge o zi întreagă dacă va trebui, rosti el nepăsător, și încă două, dacă va fi neapărat nevoie. Resemnează-te, Stebbins! Renunță la vechiul truc al războiului psihologic. Nu ține. Mai mănâncă niște pesmeți cu unt de arahide.

Buzele lui Stebbins se ţuguiară... doar pentru o clipă, însă Garraty le văzu. Izbutise să-i străpungă platoşa celuilalt. Simţi un val incredibil de exaltare. Lovise finalmente ţinta.

— Haide, Stebbins ! rosti el. Spune-ne de ce *eşti tu* aici. Povesteşte-ne, ţinând seama de faptul că nu vom mai fi mult timp laolaltă. Rămâne doar între noi trei, acum când ştim că nu eşti Superman.

Stebbins deschise gura şi, în mod violent şi neaşteptat, vomită pesmeţii cu unt de arahide pe care-i înghiţise, aproape întregi şi neatinşi de sucurile gastrice. Se împletici şi fu avertizat, doar pentru a doua oară de când începuse Marşul.

Garraty simţi cum sângele îi bubuie puternic în tâmple.

— Haide, Stebbins ! Ai borât. Acum recunoaşte deschis. Spune-ne !

Chipul lui Stebbins căpătase culoarea unui tifon vechi în care s-a preparat brânză de vaci, dar îşi regăsise calmul.

— De ce mă aflu aici ? Vreţi să ştiţi ?

McVries îl privea curios. În preajmă nu se mai afla nimeni; cel mai apropiat băiat era Baker, care mergea pe lângă marginea unde era îngrămădită mulţimea şi privea fix în feţele gloatei.

— De ce mă aflu aici sau de ce merg ? Ce anume vreţi să ştiţi ?

— Eu vreau să ştiu totul, spuse Garraty.

Era perfect adevărat.

— Eu sunt iepurele, zise Stebbins.

Ploaia cădea monoton, şiroind de pe nasurile lor, atârnând în picături ca nişte cercei de pe lobii urechilor. Mult în faţă, un băiat desculţ, cu labele picioarelor acoperite de reţele purpurii de vene sparte, căzu în genunchi, se târî, cu capul legănându-se nebuneşte în sus şi-n jos, se strădui să se ridice,

căzu, dar în cele din urmă izbuti să se scoale. Se repezi înainte. Era Pastor, observă uimit Garraty. Încă alături de noi.

— Eu sunt iepurele, repetă Stebbins. Cred că ai văzut iepuri, Garraty. Mă refer la iepurii mici, cenușii și mecanici, pe care ogarii îi urmăresc la cursele de câini. Indiferent cât de repede ar alerga ogarii, ei nu pot prinde niciodată iepurele, fiindcă nu-i din carne și sânge, ca ei. Iepurele este o marionetă fixată pe o tijă, prinsă la rândul ei pe un ansamblu de roți dințate și came. Pe vremuri, în Anglia, se folosea un iepure adevărat, dar uneori ogarii îl prindeau. Varianta cea nouă este mult mai fiabilă. El m-a păcălit.

Ochii lui de un albastru-spălăcit priveau în ploaia care cădea întruna.

— Poate că ați putea chiar spune că m-a... inventat. M-a transformat într-un iepure. Îl mai țineți minte pe iepurele din *Alice în Țara Minunilor*? Dar poate că ai dreptate, Garraty. Este momentul să încetăm să mai fim iepuri, porci nemulțumiți și oi, și să fim oameni... chiar dacă nu ne putem ridica decât la nivelul proxeneților și al perverșilor din lojile sălilor de spectacole de pe Strada 42.

Ochii lui Stebbins deveniră sălbatici și veseli, apoi privi de la Garraty la McVries... și cei doi tresăriră, ferindu-se de uitătura aceea. Stebbins era nebun. În momentul acela, nu mai putea fi nici o îndoială. Stebbins era complet nebun.

Glasul lui domol se înălță, devenind răcnetul unui predicator din amvon.

— De unde știu așa multe despre Marșul cel Lung? Știu totul despre Marșul cel Lung! Ar trebui să știu! *Maiorul este tatăl meu, Garraty! E taică-meu!*

Vocea mulțimii se ridică într-o ovație lipsită de rațiune, uriașă și dementă în intensitatea ei; poate că aclamaseră cuvintele lui Stebbins, dacă le putuseră auzi. Carabinele

bubuiră. Asta salutase mulțimea. Carabinele bubuiră, și Pastor se rostogoli pe o parte, mort.

Garraty simți un fior în măruntaie și în scrot.

— Dumnezeule, făcu McVries. I-adevărat?

Își trecu limba peste buzele crăpate.

— I-adevărat, rosti Stebbins, de-a dreptul încântat. Sunt copilul lui nelegitim. Vedeți voi... n-am crezut că el știa. N-am crezut că știa că sunt fiul lui. Aici am greșit. Maiorul i-un nemernic bătrân și futăcios. Am înțeles că are zeci de copii din flori. Eu am vrut să-l iau prin surprindere... să iau toată lumea prin surprindere. Surpriză, surpriză! Iar când învingeam, voiam să cer drept Premiu să fiu primit în casa tatălui meu.

— Dar el știa *totul*? șopti McVries.

— A făcut din mine iepurele lui. Un iepuraș cenușiu care să-i facă pe ogari să alerge mai repede... și mai departe. Și bănuiesc că a ținut. Vom intra în Massachusetts.

— Și acum? întrebă Garraty.

Stebbins strânse din umeri.

— Se dovedește că și iepurașul este tot din carne și sânge. Merg. Vorbesc. Și bănuiesc că, dacă totul nu se va încheia în curând, mă voi târî pe burtă ca o reptilă.

Trecură pe sub un suport masiv pentru linii electrice. Mai mulți bărbați echipați cu bocanci de escaladă se agățaseră de pilonii suportului, deasupra mulțimii, aidoma unor insecte grotești.

— Cât este ora? întrebă Stebbins.

Chipul lui părea să se fi topit sub ploaie.. Devenise fața lui Olson, fața lui Abraham, fața lui Barkovitch... apoi, teribil, chiar fața lui Garraty, lipsită de speranțe și secătuită, scofâlcită și brăzdată de cute, chipul unei sperietori putrezite pe un ogor a cărui recoltă fusese strânsă de mult.

— Zece fără douăzeci, zise McVries și râmji într-o imitație

spectrală a vechiului său surâs cinic. La mulți ani pentru ziua a cincea, fraierilor!

Stebbins aprobă din cap.

— O să plouă toată ziua, Garraty?

— Da, cred că da. Așa se pare.

— Așa cred și eu, încuviință încetișor Stebbins.

— Păi, atunci, vino-ncoace, nu mai sta-n ploaie, rosti brusc McVries.

— Bine. Mulțumesc.

Merseră mai departe, cumva în paralel, deși toți trei erau aplecați permanent în posturi diferite, din cauza durerilor care-i străbăteau.

***

Când intrară în Massachusetts, mai erau șapte: Garraty, Baker, McVries, George Fielder – un schelet care de abia mai pășea, cu ochii afundați în orbite –, Bill Hough („pronunția exactă este «Haf»", îi spusese el lui Garraty, cu mult timp în urmă), Milligan – un tip înalt și musculos, care nu părea să fie serios afectat deocamdată –, și Stebbins.

Pompa și tunetele trecerii graniței rămaseră încet în urma lor. Vântul urla și sfâșia cu toată cruzimea tânără și neștiutoare a primăverii. Smulgea șepcile din mulțime și le rotea ca pe niște farfurii zburătoare, în arce scurte și violente prin cerul decolorat.

Cu foarte puțin timp în urmă – imediat după spovedania lui Stebbins –, Garraty avusese parte de o senzație stranie, în care parcă se înălțase cu totul. Picioarele lui păreau să-și fi reamintit ce fuseseră cândva. Durerile din spinare și din ceafă încetaseră sau poate doar încremeniseră. Era ca și cum ar fi escaladat o ultimă față abruptă a unei stânci și ajunsese în vârful ei – ieșind din ceturile mișcătoare

ale norilor, în razele reci ale soarelui și în aerul înviorător și rarefiat... fără nici un loc unde să mai meargă, decât în jos, și numai cu viteza căderii.

Autoblindatul era puțin în fața lor. Garraty îl privi pe soldatul blond ghemuit sub umbrela mare din pânză din partea dinapoi a vehiculului. Încercă să-și proiecteze toate durerile, toată suferința îmbibată de ploaie spre omul Maiorului. Blondul îl privi cu indiferență.

Garraty se uită către Baker și văzu că avea o hemoragie nazală puternică. Sângele îi murdărise obrajii și picura de pe linia maxilarului.

— O să moară, nu-i așa ? întrebă Stebbins.

— Sigur că da, răspunse McVries. Toți sunt pe moarte, nu știai ?

O rafală puternică de vânt îi scăldă în ploaie și McVries se clătină. Primi un avertisment. Mulțimea continuă să ovaționeze, neafectată și aparent insensibilă. Cel puțin astăzi fuseseră mai puține petarde. Ploaia pusese capăt veseliei imbecile.

Drumul îi purtă pe o curbă lungă și înclinată, iar Garraty simți cum îi tresaltă inima. Ca prin ceață, îl auzi pe Milligan murmurând:

— Iisuse !

Șoseaua se afunda între două coline cu pantă lină. Semăna cu interstițiul dintre doi sâni semeți. Colinele erau pur și simplu acoperite de spectatori. Oamenii păreau că se ridică deasupra și în jurul lor, ca niște ziduri vii și imense de noroi negru.

George Fielder reînvie brusc. Chipul său aidoma unui craniu se roti lent într-o parte și în alta, pe gâtul subțire ca o tijă.

— O să ne halească, mormăi el. O să se repeadă asupra noastră și-o să ne halească.

— Nu cred, replică scurt Stebbins. N-a existat niciodată un...

— O să ne halească ! Să ne halească ! Sănehalească ! Halească ! Halească ! Sănehaleascăhalească...

George Fielder se roti de jur-împrejur, într-un cerc larg și neregulat, fluturând nebunește din brațe. Ochii îi scânteiau cu teroarea unui șoarece prins în cursă. Garraty avea impresia că semăna cu un joc video defect.

— *Haleascăhaleascăhaleascăhalească...*

Urla din răsputeri, dar Garraty abia îl putea auzi. Valurile de sunete dinspre coline îi izbeau ca niște ciocane. Garraty nu putu nici măcar să audă împușcăturile, când Fielder o încasă, ci doar răcnetul sălbatic din gâtlejul Mulțimii. Corpul lui Fielder dansă o rumba greoaie, totuși straniu de grațioasă în centrul drumului, zvâcnind din picioare, tresăltând din trunchi și tresărind din umeri. Apoi, parcă prea obosit pentru a mai dansa, se așeză, cu picioarele rășchirate, și muri în felul acela, în capul oaselor, cu bărbia coborâtă în piept, ca un băiețaș obosit, cuprins de somn în timp ce se juca.

— Garraty, zise Baker. Garraty, sângerez !

Colinele rămăseseră acum în urma lor și Garraty îl putea auzi... slab.

— Da, spuse el.

Trebuia să se străduiască pentru a-și păstra glasul normal. În interiorul lui Art Baker, ceva se rupsese și făcuse hemoragie. Îi țâșnea sânge pe nas. Obrajii și gâtul îi erau acoperite de cheaguri. Gulerul cămășii era complet îmbibat în sânge.

— Nu-i rău, nu-i așa ? îl întrebă Baker.

Plângea de frică. Știa că era rău.

— Nu, nu-i prea rău, răspunse Garraty.

— Ploaia mi se pare caldă, rosti Baker. Totuși, știu că nu-i altceva decât ploaia. Este numai ploaia, nu-i așa, Garraty ?

— Exact, aprobă Garraty, pierit.

— Mi-aș dori să am niște gheață să-mi pun acolo, zise Baker și se îndepărtă.

Garraty îl privi mergând.

Bill Hough („pronunția exactă este «Haf»") căpătă biletul de ieșire la 10:45, iar Milligan la 11:30, imediat după ce echipa de Ași Zburători, experți în zboruri acrobatice, vui pe deasupra lor, în șase avioane F-111 de culoare albastru-electric. Baker continuă însă, deși acum întreaga jumătate de sus a cămășii îi era îmbibată în sânge.

În capul lui Garraty se cânta jazz. Dave Brubeck, Thelonius Monk, Cannonball Adderly – Banned Noisemakers, pe care toată lumea îi păstra pitiți pe undeva și-i punea atunci când petrecerea devenea de-a dreptul zgomotoasă și lumea amețită.

Parcă și el fusese iubit cândva, parcă și el însuși iubise cândva. Acum însă nu avea în minte decât jazz și răpăit de tobe, iar maică-sa nu era decât o haină de blană umplută cu paie și Jan doar un manechin din vitrina unui magazin. Chiar dacă învingea, chiar dacă izbutea să le supraviețuiască lui McVries, Stebbins și Baker, totul se terminase. Nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă.

Începu să plângă încet. Ochii i se încețoșară, picioarele i se împiedicară și căzu. Asfaltul era dur, șocant de rece și incredibil de odihnitor. Primi două avertismente înainte să se poată ridica, mișcându-se ca un bețiv sau ca un crab. Își puse picioarele din nou la treabă. Flatulă – un vânt prelung și steril, care nu avea absolut nici o legătură cu un pârț cinstit.

Baker descria zigzaguri amețite de-a lungul și de-a latul drumului. McVries și Stebbins țineau capetele laolaltă. Brusc, Garraty fu absolut convins că ei complotau să-l ucidă, în același fel în care cineva pe nume Barkovitch ucisese cândva un număr fără chip, pe nume Rank.

Se sili să meargă mai repede și-i ajunse din urmă. Ei îi făcură loc, fără nici un cuvânt. (Ați încetat să mai discutați despre mine, da ? Dar asta făceați. Credeți că nu știu ? Credeți

că sunt idiot?) Totuși, simțea o mângâiere. Dorea să fie cu ei, să stea cu ei, până murea.

***

Trecură pe lângă un indicator care pentru ochii stupefiați și nedumeriți ai lui Garraty părea să rezume toată demența urlătoare care putea să existe în Univers, toate râsetele fluierate și idioate ale sferelor; pe indicatorul acela scria 49 MILE PÂNĂ LA BOSTON! MĂRȘĂLUITORI, PUTEȚI AJUNGE! S-ar fi tăvălit pe jos de râs, dacă ar fi fost capabil. Boston! Numele în sine era legendar, încărcat de incredibil.

Baker revenise lângă el.

— Garraty?

— Ce-i?

— Am intrat?

— Poftim?!

— Am intrat, am intrat? Garraty, *te rog*!

Ochii lui Baker implorau. Era un abator, un utilaj scăldat în sânge.

— Da, am intrat. Am intrat, Art.

Habar nu avea despre ce vorbea Baker.

— Acum o să mor, Garraty!

— Bine.

— Dacă o să-nvingi, o să faci ceva pentru mine? Mi-e frică să rog pe altcineva.

Baker făcu un gest larg spre drumul pustiu, ca și cum Marșul ar fi fost alcătuit și acum din zeci de băieți. Pentru o clipă înspăimântătoare, Garraty se întrebă dacă nu cumva ei mai erau într-adevăr acolo, spectre umblătoare, pe care Baker le putea zări în ultimele lui clipe de viață.

— Orice.

Baker îi puse o mână pe umăr și Garraty începu să plângă fără să se mai poată stăpâni. I se părea că inima avea să-i izbucnească afară din piept și să-și plângă propriile ei lacrimi.

— Plumbuit, rosti Baker.

— Mai mergi nițel, articulă Garraty printre lacrimi. Mai mergi nițel, Art!

— Nu... nu pot.

— Bine.

— Poate c-o să te mai văd, omule, zise Baker și-și șterse cu un gest absent sângele lipicios de pe față.

Garraty aplecă fruntea și plânse.

— Nu-i privi când o fac, spuse Baker. Promite-mi și asta!

Garraty încuviință, fără să mai poată vorbi.

— Mulțumesc. Ai fost prietenul meu, Garraty.

Baker încercă să surâdă. Întinse brațul orbește și Garraty îl prinse cu ambele sale mâini și-l scutură.

— În alt timp, în alt loc, adăugă Baker.

Garraty își duse palmele peste față și trebui să se aplece pentru a continua să meargă. Hohotele rupeau bucăți din el și-l cutremurau cu o suferință care depășea cu mult orice putuse să-i pricinuiască Marșul.

Spera că nu va auzi împușcăturile. Dar le auzi.

Capitolul 18

„Proclam încheiat Marşul cel Lung din acest an. Doamnelor şi domnilor – cetăţeni –, acesta este învingătorul!"

– Maiorul

Se aflau la patruzeci de mile de Boston.

— Spune-ne o poveste, Garraty, rosti pe neaşteptate Stebbins. Spune-ne o poveste care să ne ia gândurile de la problemele noastre.

Îmbătrânise incredibil; Stebbins era un om bătrân.

— Îmhî, făcu McVries. (Şi el arăta bătrân şi veştejit.) O poveste, Garraty.

Garraty privi cu indiferenţă de la unul la celălalt, dar nu putu zări nici urmă de duplicitate pe feţele lor, ci numai o oboseală care ajungea până în oase. De acum începuse şi el să se prăbuşească de pe piscul lui; toate durerile rele şi sâcâitoare năvăleau înapoi.

Închise ochii şi rămase aşa multă vreme. Când îi deschise, lumea se dublase şi se refocaliză doar şovăitor.

— Bine, încuviinţă.

McVries aplaudă solemn de trei ori. Mergea cu trei avertismente; Garraty avea un avertisment, iar Stebbins nici unul.

— A fost odată ca niciodată...

— Ce dracu', cine vrea s-audă un basm de căcat? făcu Stebbins.

McVries chicoti scurt.

— O s-ascultați ce vreau eu să vă spun ! rosti Garraty, arțăgos. Vreți să vă mai spun sau nu ?

Stebbins se ciocni de Garraty și se împleticiră. Amândoi primiră câte un avertisment.

— Bănuiesc că un basm e mai bun decât nimic.

— Oricum, nu-i un basm. Doar fiindcă se petrece într-o lume care n-a existat niciodată, nu-nseamnă că-i un basm. Nu-nseamnă...

— Îl spui odată sau nu ? întrebă McVries bosumflat.

— A fost odată ca niciodată, începu Garraty, un cavaler neprihănit care a pornit în lume într-o Misiune Sacră. Și-a părăsit castelul și a mers prin Pădurea Fermecată...

— Cavalerii călăresc, obiectă Stebbins.

— Bine, atunci a călărit prin Pădurea Fermecată. *A călărit*. Și a avut multe aventuri extraordinare. S-a luptat cu mii de troli și goblini și cu nu mai știu câți lupi. E bine așa ? În cele din urmă, a ajuns la castelul regelui și i-a cerut permisiunea s-o ia la plimbare pe Gwendolyn, faimoasa Prințesă Bălaie.

McVries chicoti.

— Regele nu prea era de acord, deoarece considera că nimeni nu era îndeajuns de bun pentru fiica lui, Gwen, Prințesa Bălaie faimoasă în toată lumea, dar Prințesa Bălaie îl iubea atât de mult pe Cavalerul Neprihănit, încât a amenințat că va fugi în Codrul Sălbatic, dacă... dacă...

Un val de amețeală năvăli întunecat peste el, făcându-l să se simtă ca și cum ar fi plutit. Vuietul mulțimii năvăli ca mugetul mării printr-un tunel lung și conic. După aceea, senzația se risipi, dar lent.

Privi în jur. Bărbia lui McVries se lăsase în piept și băiatul mergea spre mulțime, adormit.

— Hei ! strigă Garraty. Hei, Pete ! *Pete* !

— Lasă-l în pace, îl opri Stebbins. Ai făcut aceeași promisiune ca noi toți.

— Hai sictir! rosti Garraty apăsat și se repezi după McVries.

Îl trase de umeri, restabilindu-i direcția corectă de înaintare. McVries ridică ochii spre el, somnoros, și zâmbi.

— Nu, Ray. A sosit timpul să mă așez.

Teroarea bubui în pieptul lui Garraty.

— Nu! Nici gând!

McVries îl privi o clipă, apoi surâse din nou și clătină din cap. Se așeză turcește pe asfalt. Semăna cu un călugăr bătrân și obosit de viață. Cicatricea de pe obrazul lui era o tăietură albă în penumbra ploii.

— *Nu*! urlă Garraty.

Încercă să-l ridice, dar, deși slăbise atât de mult, McVries era mult prea greu. McVries nu dorea nici măcar să se uite la el. Ținea ochii închiși. Și brusc, doi soldați îl smulseră pe McVries de lângă el. Lipiră armele de țeasta lui.

— *Nu*! urlă încă o dată Garraty. *Pe mine! Pe mine! Împușcați-mă pe mine*!

Primi al treilea avertisment.

McVries deschise ochii și zâmbi încă o dată. În clipa următoare, fu mort.

Garraty mergea acum fără să-și dea seama. Privi inexpresiv spre Stebbins, care-i răspunse cu o căutătură de curiozitate. Garraty era cuprins de un pustiu straniu, vuitor.

— Termină basmul, spuse Stebbins. Termină basmul, Garraty!

— Nu, zise Garraty. Nu cred.

— Dă-i drumul, atunci! rosti Stebbins și surâse învingător. Dacă sufletele există, sufletul lui este încă aproape. L-ai putea ajunge din urmă.

Garraty îl privi și spuse:

— O să merg pân-o să te bag în pământ!

Pete, Pete, gândi el. Nici măcar nu mai avea lacrimi să plângă.

— Serios ? făcu Stebbins. O să vedem.

***

Până la ora 20, trecuseră prin Danvers și, în cele din urmă, Garraty știu. Se apropia de sfârșit, fiindcă Stebbins nu putea fi învins.

Mi-am petrecut prea mult timp gândindu-mă la asta. McVries, Baker, Abraham... ei nu se gândeau la asta, ei pur și simplu o făceau. Ca și cum ar fi fost ceva firesc. Și *este* firesc. Cumva, este lucrul cel mai firesc din lume.

Își târșâia picioarele, cu ochii holbați, falca atârnându-i și ploaia intrându-i în gură. Pentru o clipă cețoasă, ca în fulgerarea unui obturator, crezu că văzuse pe cineva cunoscut, pe cineva pe care-l cunoștea la fel de bine ca pe propria lui persoană, plângând și chemându-l în bezna din față, dar era zadarnic. Nu mai putea continua.

Mai întâi însă, avea să-i spună lui Stebbins. Stebbins o luase nițel mai în față, șchiopătând destul de vizibil acum și părând foarte slab. Garraty era extrem de obosit, dar nu se mai temea. Se simțea calm. Se simțea bine. Se sili să iuțească pasul, până ce izbuti să pună o mână pe umărul lui Stebbins.

— Stebbins, rosti el.

Stebbins se răsuci și-l privi cu ochi mari, amețiți, care nu distinseră nimic pentru un moment. După aceea recunoașterea apăru în ei și întinse brațul, prinzând cu degetele rășchirate cămașa lui Garraty și rupând-o. Mulțimea urlă de furie fiindcă așa ceva era o imixtiune interzisă de regulament, dar numai Garraty era îndeajuns de aproape pentru a vedea spaima din ochii lui Stebbins, spaima și bezna, și numai Garraty știu că strânsoarea lui Stebbins era ultima tentativă disperată pentru salvare.

— *Garraty*! strigă el și se prăbuși.

Vacarmul mulțimii era acum apocaliptic. Era vuietul munților prăbușindu-se și năruindu-se, al pământului crăpându-se. Zgomotul îl strivi cu ușurință pe Garraty. L-ar fi ucis, dacă l-ar fi auzit. El însă nu auzi nimic altceva decât propriul său glas.

— Stebbins ? rosti nedumerit.

Se aplecă și, cumva, îl întoarse cu fața în sus. Stebbins continua să-l privească, dar disperarea trecuse deja. Capul i se rotea pe gâtul parcă lipsit de oase.

Garraty își puse palma făcută căuș în fața gurii lui.

— Stebbins ? repetă el.

Însă Stebbins era mort.

Garraty își pierdu interesul. Se ridică în picioare și începu să meargă. Aclamațiile acopereau acum pământul și artificiile umpleau cerul. De undeva din față, un jeep vui spre el.

Nici un vehicul n-are voie pe drum, idiotule. Asta-i o infracțiune majoră și te pot împușca pentru așa ceva.

Maiorul stătea în picioare în jeep. Avea brațul ridicat într-un salut țeapăn. Era pregătit să împlinească prima dorință, orice dorință, ultima dorință. Premiul.

În spatele lui, terminaseră să-l împuște pe Stebbins cel deja mort, iar acum era numai el, singur pe drum, mergând spre locul în care jeep-ul Maiorului se oprise în diagonală peste linia albă. Maiorul coborâse și venea spre el, cu fața amabilă și indescifrabilă îndărătul ochelarilor de soare cu lentile-oglindă.

Garraty îl ocoli. Nu era singur. Silueta întunecată revenise, în față, nu prea departe, și-i făcea semn cu degetul. Cunoștea silueta aceea. Dacă s-ar mai fi putut apropia nițel, i-ar fi putut distinge trăsăturile. Cine mai supraviețuise ? Să fi fost Barkovitch ? Collie Parker ? Percy cum-îl-cheamă ? Cine era ?

— *GARRATY*! urlă mulțimea în delir. ***GARRATY,*** *GARRATY, GARRATY*!

Să fi fost Scramm ? Gribble ? Davidson ?

O mână îl atinse pe umăr și Garraty se scutură de ea, iritat. Silueta întunecată îl chema, îl chema în ploaie, îl chema să vină și să meargă, să vină și să joace jocul. Și era timpul să pornească. Mai avea încă mult de mers.

Cu ochi orbi, cu mâinile imploratoare întinse înainte parcă pentru a fi milostivit, Garraty merse spre silueta întunecată.

Iar când mâna îl atinse din nou pe umăr, găsi cumva puterea să fugă.

CUPRINS

DE CE AM FOST BACHMAN ?
de Stephen King 5
PARTEA ÎNTÂI
PORNIREA 19
Capitolul 1 20
Capitolul 2 41
PARTEA A DOUA
PE DRUM 57
Capitolul 3 58
Capitolul 4 81
Capitolul 5 99
Capitolul 6 119
Capitolul 7 140
Capitolul 8 165
Capitolul 9 189
Capitolul 10 212
Capitolul 11 230
Capitolul 12 241
Capitolul 13 252
Capitolul 14 271
Capitolul 15 285
Capitolul 16 299
PARTEA A TREIA
IEPURELE 315
Capitolul 17 316
Capitolul 18 327

Tipografia
SHIK & LUCMAN
Strada Nicolae Drăgan nr. 10
Sector 5, Bucureşti, România

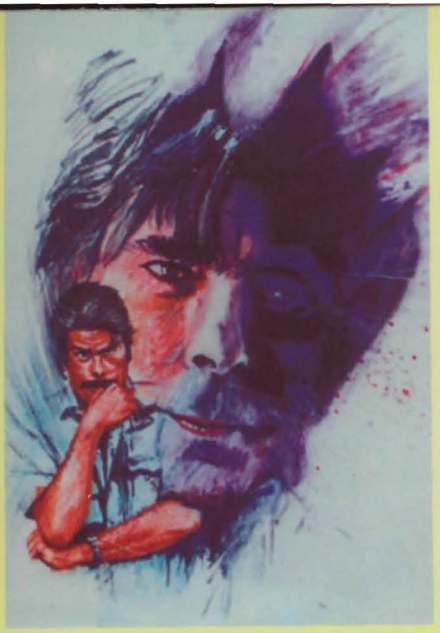

Care adolescent ar rezista posibilității de a câștiga o sumă fabuloasă de bani și împlinirea unei dorințe, oricare, oricât de costisitoare ? *Marșul cel lung* le oferă participanților această șansă, dar în același timp le încearcă tăria fizică și psihică: tinerii merg fără oprire, zi și noapte, atât cât îi țin puterile, fără să încetinească ritmul dincolo de o anumită viteză și fără să se oprească mai mult de trei minute. Cei care încalcă regulile sunt... eliminați definitiv; dacă de la linia de start pornesc o sută de „mărșăluitori", la linia de sosire va ajunge doar unul singur: Câștigătorul. Pe parcursul sutelor de mile de marș, Stephen King zugrăvește o gamă inimaginabilă de întâmplări exterioare și de trăiri lăuntrice: de la încredere în forțele proprii la deznădejde și groază de moarte, de la nonșalanța specifică tinereții la paroxismul nebuniei, de la revoltă la supunere, de la speranță la durere, de la rivalitate la prietenie cu riscul propriei vieți. Cu *Marșul cel lung*, King se dovedește încă o dată un maestru de netăgăduit al explorării tenebrelor.

ISBN 973-8465-83-4

9 789738 465831

www.lucman.ro

comenzi@lucman.ro